

Kaikki LP:t 1972-1979 – proto-punkista ja vaikuttajista ensimmäiseen aaltoon

Jukka Juntila

1972

Levy numero 1, tammikuu 1972

Legend: Moonshine (Vertigo 6360 063)

Moonshine oli Mickey Juppin Legend bändin kolmas ja viimeinen LP. Jupp oli aloittanut bändihommat Southendissä jo vuonna 1963 Orioles nimisessä kokoonpanossa. Legendin hän oli perustanut 1968. Sen alkupeärin kokoonpano oli Nigel Dunbar (rummut), Chris East (kitara, laulu), Steve Geere (basso, laulu) ja Jupp (kitara, piano, laulu). Bändi teki Legend nimisen LP:n Bell Recordsille 1969 ja hajosi. Jupp kokosi tämän jälkeen uuden Legendin, johon muiksi muusikoiksi tulivat Mo Witham (kitara), John Bobin (basso) ja Bill Fifield (rummut). Bändi sai diilin Vertigo kanssa ja teki toisen LP:nsä, joka yllättäen on samanniminen kuin ensimmäinen eli Legend, vuonna 1970. LP:n jälkeen Fifield liittyi T.Rexin, jossa hänen nimekseen tuli edellisen bändin mukaan Bill Legend. Uusi rumpali oli Bob Clouter ja tällä kokoonpanolla Legend äänitti viimeisen LP:nsä Moonshine. Levy ei ole yhtä vahva kuin kaksi aiempaa Legend levyä, mutta sisältää muutaman todella muhevan biisin, kuten nimikappale Moonshine ja Shine On My Shoes. Kun suosiota ei tullut ja bändin Italian kiertue oli karkea katastrofi, bändi hajosi ja Mickey Jupp katsoi kuvasta. Hän palasi kehiin, kun Southendissä nousi pubrockaalto Dr. Feelgoodin johdolla (jolle Jupp mm. kirjoitti biisin "Down at the Doctors"). Sen jälkeen Jupp pääsi levyttämään Stiff Recordsille. Pubrockin nousun myötä Jupp sai lempinimen Godfather of pubrock, mutta suurempaa suosiota hän ei päässyt nauttimaan.

Levy numero 2, helmikuu 1972

Brinsley Schwarz: Silver Pistol (United Artists UAS 29217)

Kitaristi Brinsley Schwarz ja Nick Lowe (basso ja laulu) perustivat vuonna 1969 bändin, jonka nimeksi tuli kitaristin nimi. Muut jäsenet olivat aluksi kosketinsoittaja Bob Andrews ja rumpali Billy Rankin. Yhtye aloitti neopsykedeelistä folkrockilla, joita se teki kaksi LP:tä. 1971 mukaan liittyi vielä kitaristi ja laulaja Ian Gomm. Silver Pistol on ensimmäinen Gommin kanssa tehty levy.

Ensimmäisen LP:n epäonnistuneen hypetyksen ja hiukan ohimenneen kakkoslevyn jälkeen yhtye on tarkoituksellisesti siirtynyt epäkaupallisempaan suuntaan. Levy sekoittaa hienoihin popmelodioihin vaikutteita niin psykedelista, folkista kuin countrystäkin. Tämä on yksi ensimmäisistä pubrockiksi laskettavista LP:istä. Levy äänitettiin elokuussa 1971 ja sen tuottajan toimi bändin manageri Dave Robinson (myöhemmin Stiff levy-yhtiön pomo). Levyn kahdestatoista biisistä kuusi on Nick Lowen kynästä, neljä Ian Gommin tekemiä ja kaksi lainaa. Pienenä uusi aalto kytkentä mainittakoon, että Nick Lowen säveltämän ja sanoittaman Egypt biisin Elvis Costello levytti vuonna 2001. Toinenkin kytkentä Costellon ja Silver Pistol albumin välillä on. Levyllä oleva Jim Fordin ja Lolly Vegasin tekemä Ju Ju Man kuului myös Elvis Costellon varhaisen Rusty bändin ohjelmistoon. Stephen Thomas Erlewine AllMusic'sta kirjoittaa levystä näin: "Silver Pistol isn't the definitive pub rock album, but it is the first great record to surface from the scene. Like much of the first wave of pub rock, Silver Pistol is quiet, laid-back and low-key -- with its warm, rustic sound and a gentleness that infuses even the rockers, this is the closest to the Band that the Brinsleys got." Omat suosikkikappaleeni levyiltä ovat Unknown Number ja Ju Ju Man.

Brinsley Schwarz ei koskaan noussut suursuosioon, mutta se sai hyviä arvosteluja ja pienen mutta uskollisen kulttiyleisön. Bändin hajottua 1975 Schwarz ja Andrews liittyivät Graham Parkerin taustayhtyeeseen The Rumouriin, Gomm aloitti pubrocksoolouran, Rankin soitti Terraplanessa ja Big Jim Sullivan's Tigerissä. Niin ja Nick Lowesta tuli loistava uuden aallon artisti sekä legendaarinen tuottaja – mm. Damnedin eka LP on Lowen tuottama.

Levy numero 3, huhtikuu 1972

[Lou Reed: Lou Reed \(RCA Victor LSP-4701\)](#)

Sen jälkeen kun Lou Reed lähti Velvet Undergroundista elokuussa 1970, hän jätti musiikin täysin ja siirtyi konekirjoittajaksi isänsä firmaan. Keskiluokkainen elämä ei kuitenkaan innostanut pitkään ja musiikin tekeminen alkoi kiinnostaa uudestaan. Vuoden 1971 loppupuolella Lou Reed teki sopimuksen RCA:n kanssa. Ensimmäinen Loun omaa nimeä kantava soololevy äänitetään Morgan Studios'ssa Lontoossa joulukuussa 1971 ja tammikuussa 1972. Taustabändiä on sessiomuusikoita, joista yllättävimmät proge-yhtye Yesistä Steve Howe ja Rick Wakeman. Äänityssessiot olivat erikoiset. Wakeman muistelee: "Valot studiossa piti laittaa pois päältä, jotta kukaan ei näkisi."

Levyn materiaali koostu pääasiassa Reedin Velvet Undergroundille säveltämistä biiseistä, joita ei Velvetin albumeilla julkaistu. Muutamat näistä äänitettiin alun perin Loaded levyn sessioissa, mutta hylättiin. Levyn kymmenestä biisistä vain kaksi on uusia: Going Down ja Berlin (josta tullaan äänittämään uusi versio Reedin Berlin albumilleen vuonna 1973).

Levy saa kritikoilta kovin ristiriitaisen vastaanoton. Yksi harvoista ymmärtäjistä on Stephen Holden Rolling Stoneissa. Hän kirjoittaa levystä: "almost perfect album. . . . which embodied the spirit of the Velvets." Levy ei myöskään menesty listoilla vaan käväisee Billboardin TOP-200 listalla sijalla 189. Ei siis mikään merkkiteos, mutta paluulevy, joka enteilee loistavia seuraavia levyjä. Omat suosikkini levyiltä: I Can't Stand It ja Lisa Says.

Levy numero 4 30.5.1972

[Velvet Underground: Live at Max's Kansas City \(Atlantic K 30022\)](#)

Velvet Underground perustettiin New Yorkissa vuonna 1966. Bändin keulahahmo oli kitaristi-laulaja Lou Reed, muut alkuperäisjäsenet John Cale (basso, viulu), Sterling Morrison (kitara, basso) ja Maureen Tucker (rummut). Suosioon bändi nousi, kun se aloitti yhteistyön Andy Warholin kanssa. Yhtyeen ensimmäinen levy The Velvet Underground and Nico ilmestyi vuonna 1967 ja siinä on mukana yksi Andy Warholin superstareista, Nico. Andy myös tuotti levyn ja teki sen kannen – se legendaarinen banaanikansi. Levy ei ilmestyessään myynyt ihmeemmin, mutta on aikojen saatossa noussut yhdeksi kaikkien aikojen merkittävimmäksi rock-levyksi.

Yhtyeen kakkoslevy White Light/White Heat (1968) ilmestyi sekin Vervelle. Levyn ilmestymisen jälkeen John Cale erosi yhtyeestä siirtyen tuottajan ja soloartistin uralle. Seuraavalle levyille levy-yhtiöksi vaihtui MGM ja albumi Velvet Underground (1969) oli seesteisempi kuin kaksi ensimmäistä.

Vuonna 1970 yhtye solmi kahden albumin diilin Atlanticin kanssa. Tämän diilin ensimmäinen tuotos oli Loaded. Levy on hienoa ja sisältää mm. Sweet Jane biisin, joka on yksi VU:n parhaita. Lou Reed oli tässä

vaiheessa riitautunut yhtyeen managerin Steve Sesnickin kanssa ja oli lisäksi tyytymätön LP:n miksauskeen. Hän erosi Velvet Undergroundista, ennenkuin levy ehti ilmestyä. Myös Maureen Tucker oli jäänyt äitiyslomalle yhtyeestä hiukan aikaisemmin.

John Calen aikoinaan korvannut Doug Yule otti nyt bändi johtohahmon paikan ja yhtye jatkoi eteenpäin. Se keikkaili ja alkoi kirjoittaa materiaali seuraava levyään varten. Atlantic kuitenkin menetti uskonsa yhtyeeseen Reedin lähdön ja Loadedin huonoksi jääneen myynnin myötä. Sen sijaan, että se oli julkaissut toisen studiolevyn, yhtiö päätyi helpompaan ratkaisuun täyttää sopimuksen velvoitteet ja julkaisi tämän livelevyn.

Keikka jolta levy äänitettiin, on legendaarinen sillä se jäi Lou Reedin viimeiseksi. Keikka tehtiin 23.8.1970 Max's Kansas Cityssä, joka oli oikeastaan bändin kotiluola New Yorkissa. Äänityksen teki Andy Warholille työskentelevä Brigid Polk, joka oli bändin fani. Hän äänitti keikalla kannettavalla kasettinauhurilla illan molemmat setit omaksi ilokseen. Polakilla oli tapana äänittää suurin piirtein kaikki mitä ympärillä tapahtui, eli keikkaa ei äänitetty siinä tarkoituksessa että siitä julkaistaisiin levy.

Vuoden 1970 loppupuolelle Atlanticin legendaarinen A&R-mies Danny Fields (mm. löysi Stoogesin ja MC5:n ja manageroi Ramonesia) kuuli nauhan. Hän toimitti nauhasta kopion esimiehilleen ja vuonna 1972 siitä päätettiin julkaista levy. Nauhan on monoäänitys, mutta sen laatu on yllättävän hyvän ottaen huomioon, että se on äänitetty kasettinauhurilla. Nauhan hupaisa pikku yksityiskohta on, että siinä kuullaan kirjailija Jim Carrollin puhetta. Hän piti mikrofonina ja sille tarttui biisien välissä hänen juomatilauksensa ja kyselynsä saatavilla olevista huumeista. Lisäksi yleisön hälinä kuuluu selvästi musiikin hiljaisemmissa kohdissa. Tämä alkuperäinen LP on kooste illan kahdesta setistä. Vuonna 2004 Rhino julkaisee levyn tupla-CD:nä, jossa ovat molemmat setit kokonaisuudessaan. Setit erosivat sisällöltään melkoisesti ja vain kaksi biisiä (Sweet Jane ja Lonesome Cowboy Bill) soitettiin molemmissa seteissä.

Yhtyeen kokoonpano tällä levyllä on Lou Reedin ja Doug Yulen lisäksi Sterling Morrison (kitara) ja Billy Yule (rummut), joka muuten on Doug Yulen pikkuveli.

Rolling Stonen Tony Glover kirjoitti 3.8.1972 ilmestyneessä lehdessä levystä muun muassa näin: "The sound is remarkably good (comparable to your better Rubber Dubber productions), and the ambience is full-blown Max's. The album opens with Reed inviting the audience to dance, introducing a "tender folk ballad of love between man and subway," then stomping into "Waiting For The Man." As with most cuts on the album, the lyrics are a bit submerged, and it helps to have heard the originals. Both "Sweet Jane" and "Lonesome Cowboy Bill" suffer by comparison to the studio versions, but there's an energy charge here that connects in some extra-musical sense ... the only comparison that comes to mind is the Stones Got Live If You Want It album, where you could almost smell the sweat and electricity. The Velvets occupied a special place in the history of music and the psyches of many, so this album is a welcome artifact of that time (and plus marks to Cotillion for lower price). It ain't great, but it is good, and even though I probably won't listen to it very much, I'll be glad it's there for the times when I want to. And in these days of instant throwaway records, that's saying something good." Parhaat palat: I'm Waiting for the Man ja Sweet Jane.

Levy numero 5 kesäkuu 1972

[Earth Quake: Why Don't You Try Me? \(A&M, SP-4337\)](#)

Alunperin Purple Earthquake nimellä aloittanut yhtye soitti uransa alussa bluesrockia Kinksin, Muddy Watersin ja Yardbirds hengessä, mutta siirtyi sitten powerpoppiin. Sitä manageroi Matthew King Kaufman, joka perusti aikanaan Beserkley Recordsin, yhden merkittävistä Jenkkien uuden aallon levy-yhtiöistä.

Kaufman sai bändille diilin A&M:llä ja ensimmäinen LP Earth Quake ilmestyi 1971. Seuraavana vuonna tehtiin tämä kakkoslevy. Yhtye oli tässä vaiheessa nelimiehininen: John Doukas (laulu), Robbie Dunbar (kitara, laulu), Stan Miller (basso) ja Steve Nelson (rummut).

Earth Quake on tässä vaiheessa jo kovan livebändin maineessa ja on soittanut koko alku vuoden uusia biisejään keikoilla. Studioissa sitten lähinnä taltioitiin hyvin hiottu materiaali vinyylille. Levy on merkitty Allan Masonin ja bändin yhdessä tuottamaksi. Powerpopin lisäksi levyltä löytyy soul, psykedelia ja hard rockvaikutteita. Jostain syystä A&M:llä ei ole isompaa kiinnostusta / kykyä markkinoida bändiä. Bändin manageri Matthew "King" Kaufman syytti A&M:ää levyn vaatimattomasta menestyksestä ja turhautuu pahasti yhtiön tapaan hoitaa Earth Quaken asioita. Tämä LP jäi bändin viimeiseksi A&M:llä. Earth Quake jatkoi aina vuoteen 1979 ja teki muutaman näppärän uuden aallon powerpoplevyn.

Billboard (22.7.1972) arvioi LP:n näin: "Earthquake is quite nearly the epitome of that a good rock band should be. Their songs are almost without exception eminently danceable and memorable. John Doukas' vocals are legitimately forceful and imploring. The horn section handled by (who else?) the omnipresent Jimo Horn and Chuck Fidelt is as always unimpeachable. Groove with 'Light Before the Blindman's Eyes', 'Riding High on Love' and 'I get the Sweetest Feeling'" Nostot tältä epätasaiselta levyltä: Trainride ja Light Before The Blindman's Eyes.

Levy numero 6 heinäkuu 1972

[Pink Fairies: What A Bunch Of Sweeties \(Polydor 2383-132\)](#)

Kun vuonna 1970 Mick Farrenin perustama Deviants-yhtye hajosi, syntyi sen raunioille Pink Fairies, jonka kokoonpano oli Paul Rudolph (kitara), Duncan Sanderson (basso, laulu) ja Russell Hunter (rummut) sekä hetken päästä John "Twink" Alder (rummut, laulu). HUOM: Kaksi rumpalia! Ensimmäinen LP Never Never Land ilmestyi 1971. Albumin julkaisun jälkeen yhtye lähti kiertueelle esiintyen muun muassa Glastonburyn festivaaleilla kesäkuussa 1971. Twink erosi pian tämän jälkeen ja historia toisti itseään; kuten Deviantsin jälkeen kolmikko jatkoi triona. Elokuussa 1971 Pink Fairies esiintyi Ruisrockissa (tämä keikka on julkaistu CD:nä vuonna 2008 nimellä Finland Freakout 1971).

Tätä kakkoslevyä äänitettiin marraskuusta 1971 maaliskuuhun 1972. Studioon pyydettiin muutamaan raitaan kitaristivaksi Trevor Burton Movesta, mutta hän ei liittynyt bändiin. Levy sisälsi kaksi coveria Walk Don't Run (The Ventures) ja I Saw Her Standing There (Beatles). Sinkulla julkaistu (ilmestyi ainoastaan Saksassa) The pigs of Uranus on varsin erikoinen tapaus. Biisi on Pink Fairiesin, mutta teksti on napattu Gilbert Sheltonin sarjakuvasta Wonder Warthog versus the Pigs from Uranus. Tämän takia sanoitus on merkitty Gilbert Seldonille. Levy ilmestyi avattavilla kansilla, joiden keskiaukeaman täytti sarjakuva. Albumi oli monipuolisempi ja kokeilevampi kuin edeltäjänsä, sisältäen yhtyeen keikoilta tuttua jammailuhenkisyttä. Levy on vahvasti undergroundprogea.

Juuri ennen levy ilmestymistä Paul Rudolph jätti bändin. Yhtye hajosi hetkeksi, mutta Duncan Sanderson ja Russell Hunter löysivät pian laulajaksi Steve Peregrin Tookin (joka oli aiemmin soittanut perkussioita Tyrannosaurus Rexissä) ja perustivat uuden bändin. Tätä kesti vain hetken ennen kuin kaksikko päätti jatkaa Pink Fairies tarinaa, nyt kolmanneksi mieheksi löytyy kitaraan Mick Wayne (ex Junior's Eyes).

What A Bunch Of Sweeties menestyi kohtalaisesti ja nousi Brittilistalla juuri ja juuri TOP-50:n, ollen parhaimmillaan sijalla 48. Minun poimintani levyltä: Portobello Shuffle ja The Pigs Of Uranus.

Levy numero 7, syyskuu 1972

[Brinsley Schwarz: Nervous On The Road \(United Artists UAS 29374\)](#)

Brinsley Schwarz on todella ahkerana, helmikuussa ilmestyi yhtyeen edellinen, kolmas LP Silver Pistol ja nyt jo pukkaa seuraavaa. Levy äänitettiin jo huhti-toukokussa 1972 Rockfield Studiossa. Biisit olivat kolmea kappaletta lukuun ottamatta Nick Lowen käsialaa. Levy tuottajina toimivat bändi ja sen manageri, tuleva Stiff voimahahmo Dave Robinson. Jos edellinen levy oli tuonut yhtyeen suuremman yleisön tietoisuuteen pubrockbändinä, niin tämä oli se levy, jolla yhtye loi lopullisesti oman yhtenäisen soundinsa. Niin ja Lowen säveltämistä biiseistä huomaa, että hän on löytänyt oman tutuksi tulevan tyylinsä. Listoille levy ei noussut, mutta hyvää kritiikkiä se keräsi. All music kirjoittaa siitä: "Nervous on the Road has a fuller, more detailed production than its predecessor, as well as a looser feeling -- even with the smooth production, it sounds like the band was captured on a good night at the Tally Ho. But what really makes the record is its excellent selection of songs, almost all of which were written by Nick Lowe. "Happy Doing What We're Doing," "Surrender to the Rhythm," and "Nervous on the Road" are all great rock & roll songs about rock & roll, spiked with an off-kilter sense of humor. "Don't Lose Your Grip on Love" is Lowe's first great ballad, while Ian Gomm's "It's Been So Long" is one of his best songs. And the covers of "I Like It Like That" and "Home in My Hand" are wonderful pub rockers, giving the album the feeling of an excellent concert. Nevertheless, what makes Nervous on the Road such a fine record is the combination of empathetic performances, unpredictable songwriting, and charming unpretentiousness, all of which help make the album one of the great forgotten rock & roll records." Huippuhetket levyllä: It's Been So Long ja Home In My Hand.

Levy numero 8, 8.11.1972

[Lou Reed: Transformer \(RCA Victor LSP-4807\)](#)

Huhtikuu 1972 ilmestyi Lou Reedin ensimmäinen soololevy ja reilua puolta vuotta myöhemmin tämä Transformer – ja minkälainen levy onkaan kyseessä! Levy on käsittämättömän hieno mestariteos, joka sisältää toinen toistaan upeampia kappaleita. Voi kai sanoa, että Lou Reedin kaikki tunnetuimmat soolobiisit ovat tältä levyltä: Walk on the Wild Side, Perfect Day, Satellite of Love, Vicious, jne. Levy on ajan hengen mukaisesti vahvasti glam-vaikutteinen ja se menestyi listoillakin mukavasti ollen Briteissä sijalla 13 ja USA:ssa sijalla 29. Levy nosti Lou Reedin kansaväliseksi tähdeksi ja albumi myi kultaa mm. Italiassa, Ranskassa ja Australiassa. Omalla tavallaan listamenestys on pieni ihme, sillä levyn tekstien teemat ovat ... hmm sanoisinko epäkaupallisia. Walk on the Wild Side lataa tekstin puolesta peliin seksuaaliset suuntautumiset, sukupuoli-identiteetti kysymykset, prostituution ja huumeiden käytön – ei ihan ilmeisintä listahittimateriaalia. Mainittakoon biisin hämmentävästä potentiaalista, että Lasse Mårtenson teki siitä suomenkielisen version nimellä Miltä Meno Maistuu. Se käsittelee osin samoja teemoja, mutta kovin paljon laimeammin. Kannattaa kuunnella vaikka Youtubesta tuo Mårtensonin versio, se on kaikessa kömpelyydessään erittäin huvittava.

Levyn tuottajina häärivät David Bowie ja Mick Ronson, jotka molemmat olivat erittäin vaikuttuneita Reediin tekemisistä miehen Velvet Underground aikoina. Bowie mainitsee Velvetin Hunky Dory albumin kansiteksteissä ja soitti vuosina 1971-1973 keikoilla White Light/White Heat'ia ja I'm Waiting for the Man'ia. Isompi vastuu kaksikosta levyn äänityksissä oli Mick Ronsonilla, joka muuten tuohon aikaan oli Bowien bändin kitaristi. Tuottamisen lisäksi Ronson soitti levyille kitaraa ja pianoa sekä lauloj, lisä hän osallistui biisien sovittamiseen. Levy äänitettiin Lontoon keskustassa Sohossa olevassa Trident Studiossa elokuussa 1972.

Levy on kerännyt huippu pisteitä lähes kaikilta arvioijilta ja on toistuvasti valittu erilaisille 1000 parasta levyä kautta aikain listoille. Otetaan tähän lainaukseksi Nick Tosches arvio levyn ilmestymiseen aikaan Rolling Stonesista. Hän näkee levyssä parantamisenkin varaa: "Reed himself says he thinks the album's great. I don't think it's nearly as good as he's capable of doing. He seems to have the abilities to come up with some really dangerous, powerful music, stuff that people like Jagger and Bowie have only rubbed knees with."

Vaikea tehdä nostoja, kun levy on läpikotiansa laadukas, mutta jos kaksi biisiä on pakko poimia, niin olkoon ne "Walk on the Wild Side", "Perfect Day".

Levy numero 9, 24.11.1972

[Hawkwind: Doremi Fasol Latido \(United Artists Records UAG 29364\)](#)

Hawkwind oli ensimmäisiä niin sanottuja spacerockbändejä Briteissä. Se perustettiin vuonna 1969. Se sotki musiikkiinsa matkan varrella niin hardrockia, progea kuin psykedeliaa ja tekstit käsittelivät urbaania elämää sekä science fictionia. Ennen tätä Doremi Fasol Latidoa yhtye oli ehtinyt tehdä kaksi albumia Hawkwind (1970) ja In Search of Space (1971). Noiden levyjen jälkeen yhtyeen kokoonpano koki merkittäviä muutoksia. Kitaristi Huw Lloyd-Langton oli saanut LSD:stä pahan tripin Isle of Wightin festivaaleilla, sen seurauksen tuli hermoromahdus ja mies katosi kuvioista viideksi vuodeksi. Myös rumpali Terry Ollis oli jättänyt yhtyeen. Tilalle oli saatu rumpuihin Simon King, joka oli selvästi tiukempi ja rokimpi rumpali kuin free-jatsista vaikutteita ottanut Olli. Lloyd-Langtonin korvaaminen olikin hauskempi tarina. Ian "Lemmy" Kilmister luuli tulevansa yhtyeeseen Lloyd-Langtonin tilalle, mutta entinen basisti Dave Brock päättikin siirtyä kitaristiksi, joten paikalle tullee Lemmylle tarjottiinkin basistin paikkaa. Lemmy muistelee, että oli homma olisi tapahtunut juuri ennen jotain keikkaa. Hänelle ojennettiin Rickenbackerbasso ja kun hän seiso i lavalla ihan idottiin, niin Nik Turner (laulu ja saksofoni) tuli sanomaan Lemmylle, että teeppä melua E:stä ja kuulutti sitten mikrofoniin: "Tämä biisin on You Shouldn't Do That." Siitä se lähti. Ai joo, tuon ajan kokoonpanosta pitää vielä mainita syntsakaksikko Michael "Dik Mik" Davies ja Del Dettmar.

Levy äänitettiin Rockfield Studios'ssa ja LP on selkeästi rokimpi kuin yhtyeen kaksi aikaisempaa. Lemmy teki levyille yhden biisin The Watcher, joka on vielä tässä vaiheessa akustinen ja eteerinen biisi. Lemmyhän sovitti biisin täysin uusiksi aikanaan Motörheadin ekalle levyille. Levyn kannen teki Barney Bubbles, josta aikanaan tuli Stiffin päägraafikko ja joka teki kaikki Stiffin alkupään klassiset levykannet.

Levy menestyi erittäin hyvin ja nousi Brittien albumilistan sijalle 14. Andrew Means kirjoitti siitä Melody Makerin mm. näin "It's not melody and it's not harmony, and it's not really rhythm... it is ambiguity. It is the spaced out slipstream, the rushing, gurgling torrent of weightless sound that first turns the circle of mental pictures, associations and impressions picked out from space, time and earth... The listener is as much a traveller as the musician."

Otetaan vielä käsittelyyn seuraava single Urban Guerrilla / Brainbox Pollution. Urban Guerrilla on lienee Hawkwindin paras ja tunnetuin kappale. Sattui kuitenkin niin, että kun se ilmestyi, niin IRA aloitti Lontoossa pommikampanjan aivan heti ilmestymisen jälkeen. Levy-yhtiö veti singlen myynnistä kolme viikkoa sen ilmestymisen jälkeen, eikä biisiä laitettu seuraavalle levyille. Lemmyn kommentti singlestä oli: "Sehän sitten tippui kuin betonin laskuvarjo". Aikanaan, kun tästä nyt käsiteltävästä albumista tehtiin CD-versio niin Urban Guerrilla lisättiin sille. Minun nostoni levyiltä ovat: Brainstorm ja tuo Urban Guerrilla, vaikkei se alkuperäisellä LP:llä ollutkaan. Niin ja kannattaa ehdottomasti kuunnella myös Hawkwindin versio The Watcherista ja yllättyä.

Levy numero 10, joskus 1972

[Stack Waddy – Bugger Off! \(Dandelion Records 2310 231\)](#)

Stack Waddy oli Englantilainen bluesrockbändi, jonka rouhea soundi hankki sille myöhemmin mainetta protopunkbädinä ja olihan sen rymistelyssä muutenkin punkelementtejä mukana. Alun perin bändi perustettiin jo vuonna 1965 ja se tuli Manchesteristä. Bugger Off! on bändin toinen ja viimeinen LP. Yhtyeen kokoonpano oli tässä vaiheessa John Knail (laulu, huuliharppu), Mick Stott (kitara), Stuart Banham (basso) ja Mike Sweeney (rummut). Allmusicin Dave Thompson nostaa tämän levyn 1970-luvun rocklevyjen "pakko kuunnella" osastoon. Daven arvio päättyy sanoihin: "...this is one of those few albums that genuinely requires you to wear protective clothing". Dandelion Records joka levyn julkaisi oli muuten John Peelin perustama levy-yhtiö ja hän itse kiinnitti yhtyeen sille. Levyn nimikin liittyy Peeliin, sillä bändi uskoi kerralla purkkiin metoditiin studiossa ja kun Peel pyysi bändiä tekemään toisen oton yhdestä levyn biiseistä huusi joku bändistä hänelle "Bugger off, Peel". Bändin kiinnittämistä Peel muisteli seuraavasti: "When I had a record label years ago, I signed a band called Stackwaddy, who I saw playing in Manchester, and they genuinely did empty the building. People hated them so much and the sound was so terrible, 'cos they turned everything up very very trebly so the sound was almost unbearable. As I say, they emptied quite a big hall, and I thought, "That's my kind of a band"." Stack Waddy tuli tunnetuksi Suomessa kun punkin alkuvaiheissa Soundi kirjoitti tästä Bugger Off! levystä, siis viisi vuotta sen ilmestymisen jälkeen.

1973

Levy numero 11, 7.2.1973

[Iggy And The Stooges: Raw Power \(Columbia KC 32111\)](#)

Kokolailla tarkkaan vuosi hiukan epäonnistuneen Stoogesin kakkos-LP:n Fun Housen ilmestymisen jälkeen Stooges hajosi 9.7.1971. Kehnot arviot levystä, muutamat epäonniset keikat, miehistön vaihdokset ja heroini olivat ajaneet bändin loppuun. Iggy oli muuttanut Lontooseen ja tehnyt soolodiilin Columbian kanssa. Lontoossa hän alkoi tehdä uutta LP:tä James Williamsonin kanssa, joka oli soittanut Fun Housen jälkeisessä Stoogesissa. Biisit kaksikko sai aikaiseksi, mutta sopivaa rytmiryhmää niiden soittamiseen ei Briteistä tuntunut löytyvän. Lopulta Williamson ehdotti, että jospa ex-Stooges miehet Ron Asheton ja Scott Asheton lennätettäisiin Lontooseen äänittämään LP:tä. Tämä johti Stoogesin uudelleen kokoamisen sillä muutoksella, että vanhempi Ashetonin veljeksistä vaihtoi kitaran bassoon.

Raw Power äänitettiin CBS:n studiolla Lontoossa syys-lokakuussa 1972. Äänitysten jälkeen Iggy Pop miksasi itse levyn, mutta miksaus todettiin yleisesti epäonnistuneeksi – siinä laulu oli lähinnä vain toisessa kanavassa ja osa instrumenteista vain toisessa. Sitä kuinka päädyttiin siihen että David Bowie miksasi levyn uusiksi, on kaksi tarinaa. Toisen mukaan Iggy itse pyysi Bowieta miksaamaan levyn uusiksi, toisen mukaan CBS pyysi Bowien manageria Tony Defriesiä suostuttelemaan Popin siihen, että Bowie miksaisi levyn uusiksi. Joka tapauksessa lokakuun lopulla Los Angelesin Western Sound Records studiossa Bowie yhdessä päivässä miksasi koko levyn uusiksi lukuunottamatta Search and Destroyta, josta levyllä jäi Iggyn miksaus. Levy ilmestyi 7 helmikuuta 1973 artistinimellä Iggy And The Stooges. Se myi jälleen kerran huonosti ja nousi Billboardin listalla vain sijalle 183, mutta levy keräsi jälleen kerran kiittäviä arvioita. Rolling Stonen Lenny Kaye kirjoitti siitä: "for the first time, the Stooges have used the recording studio as more

than a recapturing of their live show, and with David Bowie helping out in the mix, there is an ongoing swirl of sound that virtually drags you into the speakers".

Pikku hiljaa, eikä vähiten sen myötä että useampikin punkbändi on kertonut levyn vaikuttaneen soittoonsa, Raw Powerista on noussut klassikko levyn asemaan. Levyn materiaalista on ilmestynyt sittemmin useampia versioita, Iggy'n miksaamaa versio, vuonna 1997 uudelleen miksatu versio ja iso kasa sessioiden yhteydessä tehtyjä demoja, joissa on myös varsinaiselta levytä pois pudotettuja biisejä. Levyn biisejä on coveroitu laajasti ja levy löytyy useilta maailmaan parhaat levyt listalta.

Yritin kirjoittaa jotain levyn musiikista, mutta mitä siitä sain aikaan tuntui tosi valjulta. Niinpä tyydyn vain toteamaan, että tämä levy on todellinen klassikko. Kaikki biisit ovat valioluokkaa, mutta kun ne tähän sarjaan kuuluvat kaksi nostoa levytä, ovat Search and Destroy ja Gimme Danger.

Ps. Levyn ilmestymisen jälkeen Stooges pysyi kasassa vuoden. Se hajosi 9.2.1974 Detroitin keikan jälkeen. Tuon keikan jälkimmäinen setti on kuultavissa legendaarisella livelyevyllä Metallic K.O. (ilmesyi 1976). Stoogesin uran oli sitten taputeltu. Tietysti aikanaan – tarkemmin sanottuna 2003 – bändi laitettiin uudestaan kasaan ja 2007 saatiin aikaiseksi uutta materiaali sisältä albumi The Weirdness. Ron Asheton kuoli 9.1.2009 60 vuotiaana.

Levy numero 12, helmikuu 1973

[Velvet Underground: Squeeze \(Polydor 2383 180\)](#)

Kuten tämän sarja aiemmista levyistä muistamme, Velvet Underground oli ajautunut kummalliseen jamaan. Oikeastaan kaikki alkuperäisjäsenet olivat poistuneet bändistä ja sitä johti nyt Doug Yule joka oli tullut John Calen tilalle 1969. Toista narua veti bändin manageri Steve Sesnick. Sterling Morrison oli lähtenyt jonkin verran ennen tätä levyä. Velvetit olivat kokoonpanolla Doug Yule (kitara, laulu), Willie Alexander (koskettimet, laulu), Walter Powers (basso) ja Maureen Tucker (rummut) kiertäneet promotoimassa edellistä levyä ja tällä kokoonpanolla oli uutta levyä alettu suunnittelemaan. Mutta suunnitelma siis petti, kun Atlantic uuden LP:n sijasta hoiti itsensä ulos sopimuksesta julkaisemalla live levyn Live at Max's Kansas City (katso levy numero 4). Manageri Sesnick onnistui samaan Velvet Undergroundille uuden diilin Brittien Polydorin kanssa ja uutta levy alettiin tekemään Lontoossa syksyllä 1972. Nyt Sesnick otti tiukan otteen ja lähetti koko muun bändin takaisin Jenkkeihin ja levyä jäi tekemään yksin Yule, joka oli multi-instrumentalisti. Tämä sai viimeisen alkuperäisjäsenen Maureen Tuckerin eroamaan bändistä. Levy siis on oikeastaan Yule soololevy, mutta se julkaistiin Velvet Underground nimellä. Oikeastaan ainoa toinen merkittävä soittaja levyllä Yulen lisäksi on Deep Purplen Ian Paice, joka soittaa rummut levyllä. Levy sai aivan murskaavaan kritiikin malliin: "a Velvet Underground album in name only" ja "an embarrassment to the VU discography". Aivan kaikki eivät levyä tyrmänneet ja esimerkiksi Chris Difford niminen aloitteleva muusikko innostui levystä ja kun hän oli juuri perustamassa bändiä, niin hän otti sen nimeksi levyn nimen. Squeezestän tuli sittemmin varsin menestynyt ensin uuden aallon yhtye, sitten poprock-hittitehdas.

Kun levyn promotiokiertue alkoi, soitti sillä Yulen lisäksi Rob Norris (kitara), George Kay (basso) ja Mark Nauseef (rummut). Kahden kuukauden keikkailun jälkeen Yulekin oli niin kypsä manageri Sesnickiin, että erosi yhtyeestä mikä oli Velvet Undergroundin loppu. Ehkä yllättäen Doug Yule päätyi tämän jälkeen tekemään vuosin 1974-1976 töitä Lou Reedin soolouran taustalla. Pre-Squeeze kokoonpanosta kannattaa mainita, että William Alexanderista tuli Willie "Loco" Alexander ja Bostonin punkscenen kummisetä.

Kuten tuosta yllä olevasta voi päätellä, levy ei oli juuri mistään kotoisin, mutta edes jollain lailla kuunneltavia ovat Mean Old Man sekä Send No Letter.

Levy numero 13, 11.5.1973

[Hawkwind: Space Ritual \(United Artists Records UAD 60037/8\)](#)

Hawkwindin Doremi Fasol Latido ilmestyi marraskuussa 1972 (katso levy numero 9) ja sen jälkeen yhtye lähti mittavalle kiertueelle promotoimaan levyä. Bändillä oli nyt rahaa ja showhun satsattiin paljon. Barney Bubbles ja Robert Calvert olivat kehittäneet audiovisuaalisen kokonaisuuden, jossa oli starman-animaatio fantasioista, matkustusta ajassa ja tilassa. Lisäksi oli mittava valoshow, Calvertin runolaulua ja kolme tanssijaa. Kiertue päätettiin taltioida livelevylle. Äänitykset tehtiin Liverpoolissa (Liverpool Stadium 22.12.72) ja Lontoossa (Brixton Sundown 30.12.72). Vaikka kyse oli Doremi Fasol Latido levyn promokiertueesta on levyllä myös kolme uutta biisiä mukana. Levylle tehtiin myönnytyksiä ”kuuntelijaystävällisyyttä” ajatelleen ja pitkiä jamibiisejä lyhennettiin. Levyn kansissa asia ilmastaan näin: ”We had to cut a piece out of Brainstorm and Time We Left because they were too long”. Vasta CD-uusintajulkaisuissa 90-luvulla biisit ovat mukana koko mittaisina. Niin ja vaikka kyse oli livelevyistä, studiossa käytiin ja nauhalle tehtiin päällekkäisiä äänityksiä ennen kuin se masteroitiin julkaisukuntoon. Kannot tässä tupla-LP:ssä ovat todella tyylikkää ja levyn henkeen sopivat – tietenkin Barney Bubbles tekemät. Livelevyksi tämä menestyi Briteissä yllättävänkin hyvin ja nousi listalla sijalle 9. Yhdysvalloissa menestys oli paljon vaatimattomampaa ja levy piipahti vain sijalla 179. Levy on spacerockia puhtaimmillaan, ja progemiesten kovasti arvostama, mutta minulle tässä on ihan liikaa suhinaa ja kilkettä. Lemmy basso jyrisee tietenkin upeasti. Toki useampikin hyvä biisikin on joukossa, niistä voisi nostaa esiin kaksi: Orgone Accumulator ja Upside Down.

Levy numero 14, kesäkuu 1973

[Pink Fairies: Kings Of Oblivion \(Polydor 2383 212\)](#)

Vuosi aikaisemmin ilmestyi Pink Fairiesin edellinen levy What A Bunch Of Sweeties. Paul Rudolph oli jättänyt bändi juuri ennen tuon levyn ilmestymistä ja bändi oli hajonnut hetkeksi. Kun uusi Pink Fairies koottiin tuli kitaristiksi Mick Wayne (ex Junior's Eyes). Tällä kokoonpanolla tehtiin vain single Well, Well, Well / Hold On. Sen jälkeen Duncan Sanderson (basso ja laulu) ja Russell Hunter (rummut) olivat tyytymättömiä siitä mihin suuntaan Wayne oli yhtyettä viemässä ja Wayne sai mennä. Tilalle otettiin Larry Wallis, joka oli ehtinyt soittaa Shagratisssa, Blodwyn Pigissä, Tookissa ja yhdellä UFO:n Euroopan kiertueella. Wallis sai heti kovasti biisinkirjoitus vastuuta, ja hän on mukana kaikilla seitsemällä albumin biisillä. Levyn avaa Wallisin ja Sandersonin yhdessä tekemä City Kids. Tämän biisin Wallis otti mukaansa, kun hän aikanaan meni Motörheadin ensimmäiseen kokoonpanoon. Motörhead äänitti oman versionsa biisistä ja se löytyy On Parol LP:ltä. Toinenkin mielenkiintoinen yhteissävellys on levyllä, When's the Fun Begin? on Wallisin ja Deviants miehen Mick Farrenin yhteistyön tulos. LP:n kummallisen oloinen nimi napattiin David Bowien biisin The Bewlay Brothers tekstistä. Levyn kansikuvan maalasi Edward Barker. Kuva on parodia klassisesta maalauksesta jossa lentää ankoja, mutta ankat on vaihdettu sioiksi. Siat olivat tässä vaiheessa bändin tunnus. Pink Fairies kiersi ahkeraan levyn ilmestymisen jälkeen, mutta Wallis ei ollut oikein tyytyväinen tilanteeseen. Hän olisi halunnut olla kahden kitaristin bändissä, jossa olisi päässyt oikein kunnolla tykittämään. Myöskään pitkät kymmenminuuttiset jamiversiot biiseistä keikoilla eivät olleet Wallisin mieleen. Näin ollen kun Lemmy aikanaan kysyi miestä Motörheadiin oli bändin vaihto varsin helppo tehdä.

Nostot tältä levyltä ovat tuo jo mainittu City Kids ja Pink Fairiesin progempaa puolta esittelevä Street Urchin.

Levy numero 15, 27.7.1973

[New York Dolls: New York Dolls \(Mercury SRM-1-675\)](#)

Eräs selkeimmistä proto-punk yhtyeistä oli New York Dolls. Sen energinen rock haki vaikutteet Rolling Stonesilta, MC5lta ja Stoogesilta. Biisien tekstit käsittelivät toki osin perinteistä poika-ja-tyttö -teemaa, mutta mukana oli paljon raflaavampaakin materiaalia henkisistä ongelmista, Vietnamin sodasta, huumeista, jne. Yhtyeen pukeutuminen oli osin glam rock –henkistä, mutta bändi vei sen paljon pidemmälle ja meikeillä ja kampauksilla haettiin androgyynistä ja transvestiittista otetta. Yhtyeen ensimmäinen kokoonpano vuonna 1971 oli David Johansen (laulu), Johnny Thunders (kitara), Rick Rivets (kitara), Arthur "Killer" Kane (basso) ja Billy Murcia (rummut). Rivets korvattiin pian muutaman kuukauden kuluttua Sylvain Sylvainilla. Ensimmäinen keikka oli kodittomien yömajassa nimeltä Endicott Hotel. Sen jälkeen soitettiin epämääräisissä homobaareissa, mutta kulttisuosion nousun myötä pian myös kaupungin ykköspaikoissa kuten Mercer Arts Center ja Max's Kansas City.

Yhtyeen kansainvälinen läpimurto alkoi, kun Rod Stewart pyysi sitä lämmittelijäkseen Lontoon konserttiinsa. Rumpali Billy Murcian kuoli vuonna 1972. Yhtye oli tuolloin Englannissa tekemässä levytyssopimusta ja soittamassa keikkoja. Murcia otti juhlassa liikaa huumeita ja sammui, häntä yritettiin herätellä kylpyammeessa, mutta Murcia hukkuu veteen jolla hänet oli tarkoitus herättää. Uudeksi rumpaliksi tuli Jerry Nolan.

Sopimus saatiin aikaan Mercury kanssa. Tuottajaksi valikoitu Todd Rundgren, mikä on jälkepäin kovasti kritisoitu ratkaisu, jopa bändin puolelta joka hänet valitsi. Yhtye tunsivat Toddin Max'sin ympyröistä ja pitivät tältä coolina tyypiinä, ja kun useimmat ykkösrivin tuottajat eivät halunneet työskennellä tämän villin yhtyeen kanssa, oli Todd "hyvä kakkosvaihtoehto". En tiedä onko minun omalla kohdallani se, että olen vain tottunut levyn soundeihin, mutta minusta ne ovat erittäin kelvolliset. Niin ja eivät kaikki niitä soundeja hakkuneet. Ote Harold Borowskin kirjoitti levystä Daily Collegian lehteen: "The genius of Todd Rundgren has once again produced an album that isn't going to sit on a shelf and collect dust. This hard rock album explodes with a new group called the New York Dolls. ... Eye shadow, powder puffs, lipstick and high heeled shoes are their gimmick, or is it? They don't need a crutch to lean on because their music can speak for itself." Toisaalta Stereo Review -lehti totesi New York Dollsin kitaroiden kuulostavan ruohonleikkureilta.

Levy oli ehdottomasti aikaansa edellä – ja niin oli yhtyeen shokeeraava hapituskin. Vaikka LP on täynnä klassikkobiisejä, niin sen myynti jäi levyn ilmestyessä vaatimattomaksi ja sen korkein listasijoitus Jenkeissä oli vaatimaton 116. Myöhemminhän levyn arvo on ymmärretty laajasti ja se löytyy näiltä "xxx levyä jotka sinun pitää kuunnella ennen kuolemaasi".

Levyn biisit olivat yhtä poikkeusta lukuun ottamatta bändin omaa käsiällä – ennen kaikkea David Johansenin tai Johnny Thundersin kynästä. Tuo ainoa cover oli Bo Diddley'n Pills, jonka yhtye käsittelee niin, että se voisi aivan hyvin olla heidän omansa. Pills onkin toinen nostoni tältä levyltä ja toinen on Personality Crisis.

Levy numero 16, heinäkuu 1973

[Lou Reed: Berlin \(RCA Victor APL1-0207\)](#)

Lou Reed jatkaa ahertamista. Nyt ilmestyy jo kolmas levy reilun vuoden sisään. Jos edellinen Transformer oli helppo ja omalla kummallisella tavallaan kevyt levyt aika rajuista teksteistä huolimatta, niin nyt Reed sukeltaa tosi syvälle ja tekee erittäin synkän levyn. Levy on konseptilevy, tai eräänlainen pieni rock-ooppera. Se kertoo traagista tarinaa Jim ja Caroline nimisistä parista, jonka elämä ei todellakaan mene hyvin, on huumeiden käyttöä, masennusta, prostituutiota, lapset otetaan huostaan, on perhesuhdeväkivaltaa ja lopulta itsemurha.

Osan biiseistä Reed kierrättää vanhemmilta levyiltään. Nimibiisi Berlin oli ensimmäisellä soololevyllä, mutta nyt se on sovitettu täysin uusiksi. Oh Jim on hiukan muutettu Velvet Undergroundin alun perin demoksi jääneestä Oh, Ginistä ja Caroline Says II on uudelleen kirjoitettu versio Veleletin Stephanie Says, jonka Velvet versio tosin julkaistiin vasta vuonna 1985. Myös Sad Song ja Men of Good Fortune lainaavat osia Velvet aikaisista Reedin biiseistä. Soitin puolella yllättävä seikka on, että Reed soittaa nyt akustista kitaraa sähkökitaran sijaan. Valinta on onnistunut, sillä akustisen sointi lisää levyn soundien epätoivoa.

Levy sai ilmestyessään erittäin ristiriitaisen vastaanoton. Stephen Davis Rolling Stonessa juliste sen katastrofiksi. Creem luonnehti sitä "two drug addicts who fall into sadie-mazie in thrillingly decadent Berlin. It is lousy and the music is only competent. USA:ssa myyntikin jäi vaatimattomaksi, paras listasijoitus oli 98. Briteissä levyä ymmärrettiin paremmin ja se nousi LP-listalla peräti sijalle 7. No Yhdysvalloissakin levyn arvo on ymmärretty myöhemmin ja Rolling Stonekin on joutunut korvaamaan näkemystään, vuonna 2012 Berlin oli sijalla 344, kun lehti listasi 500 maailman parasta levyä. Niin ja levy valitaan edelleen aina top-kymppiin kun valitaan maailmaan masentavimpia levyjä

Itselleni levyn "arvo" vaihtelee. Toisin hetkinä se on ehdottomasti Lou Reedin toiseksi paras soololevy. Toisinaan se tuntuu yksinkertaisesti liian masentavalta että sen jaksaisi kuunnella kokonaan. Lienee kuitenkin erinomaisen levyn merkki, että se herättää näin vahvoja tunnereaktioita. Nostoni levyiltä ovat: Caroline Says II (Huom, levyllä on myös biisi Caroline Says I) ja Berlin.

Levy numero 17, lokakuu 1973

[Brinsley Schwarz: Please Don't Ever Change \(United Artists UAS 29489\)](#)

Brinsley Schwarz'kin jatkaa ahkeran. Edellisen vuoden kahden LP:n lisäksi se ehti soittaa Frankie Millerin sooloalbumin Once in a Blue Moon. Syy tähän lienee Dave Robinson, joka toimi tuon levyn tuottajana. Davehän oli Brinsley Schwarzin manageri ja tule Stiff Recordsin pomomies. Please Don't Ever Change oli Brinsley Schwarzin viides levy ja se äänitettiin heinäkuussa 1973. Liekö tiukka levytystahti ja ahkera keikkailu näkynyt, sillä tällä levyn kymmenestä biisistä neljä on coveria. Levyn nimibiisikin on yksi niistä. Tämän parivaljakon Gerry Goffin ja Carole King kynäilemän biisin olivat levyttäneet aikoinaan niin The Crickets kuin myös The Beatles. Kuudesta omasta biisistä viisi on Nick Lowen ja yksi Ian Gommin. Tuo Gommin Hooked On Love oli sävelletty jo hiukan aikaisemmin, sillä siitä oli kuultavissa Peel Session versio marraskuulta 1972. Levyn tuottivat bändi ja Vic Maile yhdessä. Vic Maile oli jo tuolloin pitkän linjan äänittäjä ja tehnyt töitä sellaisten nimien kanssa kuin Fleetwood Mac, Jimi Hendrix ja Led Zeppelin. Nyt Maile on ottamassa ensiaskeliaan tuottajana. Punkin tullessa hän oli jo kokenut tuottaja ja tuotti mm. Motörheadiä, Tom Robinsonia, Inmatesia, The Vibratorsia, 999:ia, jne.

Please Don't Ever Change sai vaisun vastaanoton, niin kritiikin ja myynninkin suhteen. Tämä on pieni yllätys varsinkin myynnin suhteen sillä bändi oli tuolloin erinomaisessa livekunnossa ja se oli ennen levyn ilmestymistä tehnyt erinomaisen esiintymisen BBC:n The Old Grey Whistle Test TV-ohjelmassa.

Nostot tältä levytä ovat mainio Ronnie Self cover Home in My Hand, joka on levyn ainoa liveäänitys ja ska-poljentoa hyödyntävä Why Do We Hurt the One We Love.

1974

Levy numero 18, helmikuu 1974

Lou Reed: Rock'n'Roll Animal (RCA Victor APL1-0472)

Berlin LP:n jälkeen Lou Reed lähti isolle kiertueelle ja kiertueelta päätettiin julkaista livelevy. Bändiin kuuluivat tuolloin Reedin lisäksi Pentti Glan (rummut), Prakash John (basso), Ray Colcord (koskettimet), Dick Wagner (kitara) ja Steve Hunter (kitara). Pentti Glan on muuten Suomessa syntynyt Kanadan suomalainen. Molemmat kitaristi tulivat myöhemmin olemaan Alice Cooperin bändin runko Welcome to My Nightmare levystä eteenpäin. Tuolla levyllä muuten soittivat myös Glan ja John. Mutta takaisin Rock'n'roll Animaliin: levy äänitettiin 21.12.1973 New Yorkissa Howard Stein's Academy of Music'ssa. Rolling Stonen Paul Nelson oli paikalla tuona iltana, kun levy äänitettiin ja hän kirjoitti keikasta näin: "As it happens, I had seen Reed and a mediocre pickup band at Lincoln Center some months earlier in his first New York non-Velvets appearance and he was tragic in every sense of the word. So, at the Academy, I didn't expect much and when his new band came out and began to play spectacular, even majestic, rock & roll, management's strategy for the evening became clear: Elevate the erratic and unstable punkiness of the centerpiece into punchy, swaggering grandeur by using the best arrangements, sound and musicians that money could buy; the trimmings, particularly guitarists Dick Wagner and Steve Hunter, were awesome enough so that if Reed were merely competent, the concert would be a success. And it was, as one can judge from the resultant albums. The band does not emulate the violent, hypnotic, dope-trance staccato power and subway lyricism of the Velvet Underground, but rather opts for a hard, clean, clear, near-royal Mott the Hoople/Eric Clapton (Layla) opulence and Reed sings out most of the songs in his effective street-talk style. Animal, coming first, naturally contains the best performances ("Intro/Sweet Jane," "White Light/White Heat," the first half of "Rock 'n' Roll")."

Alkuperäin LP pitää sisällään vain viisi biisiä. Levyn aloittaa lähes kahdeksan minuuttiin Intro, joka jatkuu Sweet Jane biisiinä. A-puolen toinen kappale on kolmetoistaminuuttinen Heroin. B-puolelta löytyvät White Light/White Heat (5:15), Lady Day (4:00) ja Rock 'n' Roll (10:15). Kappaleista neljä on siis alun perin Velvet Undergroundin tuotantoa. Tämä on todella yllättävää, sillä Reedillä olisi todella ollut miltä ammentaa kahden edellisen loistavan soololevyn jälkeen. Ylipitkästä versioista huolimatta levy rokkaa erinomaisesti ja uudelleen sovitetut versiot ovat hienon oloisia. Paul Morley kirjoitti levystä New Musica Expressiin: "Rock 'n' Roll Animal and Lou Reed Live were the ultimate insults, Reed wrecking the rare beauty and affirmation of his greatest songs by turning them into cliché ridden hack heavy metal mutations."

Levy oli niin sanottu "sleeper hit", joka hitaasti nousi listalla ja päättyi lopulta Briteissä sijalle 26 ja jenkeissä sijalle 45. Paras listasijoitus tuli Australiasta jossa sijoitus oli 20.

Kaksi parasta biisiä viidestä ovat Sweet Jane ja White Light/White Heat

Levy numero 19, 10.5.1974

New York Dolls: Too Much Too Soon (Mercury SRM-1-1001)

Kuinka paljon puhuva nimi tällä levyllä onkaan! Bändi oli polttanut kynttilää molemmista päistä sitten ensi-LP:n julkaisun jälkeen – tai no jo aikaisemminkin – ja päihteiden käyttö oli karkaamassa käsistä. Vaikka ensi-LP oli myynyt kehnosti, niin hyvä kritiikki loi luottamusta levy-yhtiöön että yhteistyötä kannatti jatkaa. Levyn tuottajan valinta tuotti ongelmia. Ensi-LP:n tuottajaan Todd Rundgrenin kukaan ollut tässä vaiheessa tyytyväinen. Johnny Thunders halusi itse tuottaa kakkoslevyn – tämä ei levy-yhtiölle käynyt. Lopulta sovittiin biisikirjoittaja- ja tuottajaparin Jerry Leiber ja Mike Stoller kanssa että nämä tuottavat Too Much Too Soonin. Parivaljakko vetäytyi kuitenkin hommasta juuri ennen levy äänitysten alkua. Tässä vaiheessa pidettiin kuitenkin demosessio Mediasound Studiossa, jossa yhtye äänitti 14 biisiä, joista suurin osa covereita. Tämä kertoi sen, ettei bändikään ollut vielä oikein valmis seuraavan levy tekään. Lopullinen tuottajavalinta on yllättävä. Bändissä digattiin 60-luvun tyttöbändi Shangri-Lasia ja David Johansen kysyi aikoinaan Shangri-Lasia tuottanutta Shadow Mortonia kakkoslevyn tuottajaksi. Morton oli jo hiukan sivurateilla tuottajan hommasta, mutta otti homman haasteena vastaan. Morton toikin uusia ideoita levyn tekemiseen, Johansenin laulusta äänitettiin monta päällekkäistä otosta, erilaisia yllättäviä ääniefektejä kuten gongia tai laukauksen ääntä käytettiin, myös naistaustakuoro tuli mukaan.

Biisimateriaali todellakin oli ongelma. Uutta matskua oli todella niukasti. Levyn kymmenestä biisistä peräti neljä oli covereita. Vanhoja ekalta LP:ltä raakattu demoja käytiin läpi ja niistä löytyi mukaan toiset neljä biisiä: Babylon, Who Are the Mystery Girls?, It's Too Late ja Human Being. Varsinaisesti uusia biisejä oli siis vain kaksi Puss 'n' Boots ja Chatterbox. Paria muutakin uutta biisiä yritettiin, mutta niitä ei saatu toimimaan, ne olivat Sylvain Sylvain tekemät Teenage News ja Too Much Too Soon – no jälkimmäisestä sentään tuli nimi tälle levyille.

Jos ensimmäisen levyn tuotantoon ei oltu tyytyväisiä, niin ei toinenkaan kaikki miellyttänyt. Aika usea kriitikko piti levy soundia liian hiottuna, eikä yhtyeen rajuus päässyt sen takia täysin oikeuksiinsa. Itsekin olen tätä mieltä ja siksi pidän itse enemmän ensimmäisestä albumista. Kuten edeltäjänsä, Too Much Too Soon oli myynnillisesti suuri pettymys. Paras listasijoitus Billboardin listalla oli 167. Kritiikki sen sijaan oli ylistävää. Esimerkkinä siitä vaikkapa Dave Marshin Rolling Stonen kirjoittaman arvion pätkä: "Too Much Too Soon makes it clear that the Dolls are not just David JoHansen's backing band. Both Nolan and Thunders emerge as powerful forces. Thunders's "Chatterbox," which he wrote and sings, is a classic — his guitar work as inventive as the most underrated of all metal guitarists, the MC5's Fred Smith. Meanwhile, JoHansen is a talented showman, with an amazing ability to bring characters to life as a lyricist. Ultimately, the Dolls remind me not of a rock band, but of a baseball team. Like the Mets, they are rising from deprecation to become champs. I think they're the best hard-rock band in America right now. As they say, "I can hold my head so high, 'cause I'm a human, a riff-raff human being."

Levyn jälkeen yhtyeen uraa luisui alamäkeä hitaasti, mutta varmasti. Alkoholi- ja huumeongelmat pahenivat. 8.8.1975 yhtyeen sopimus Mercuryn kanssa umpeutui, eikä Mercury usinut sitä. Too Much Too Soon jäi yhteen viimeiseksi oikeaksi studiolevyksi (jos 2000-luvulla tehtyjä levyjä ei lasketa). Klubit pienuivat, eikä Englannista paikalle tullut manageritoimintaa vielä harjoitteleva tuleva Sex Pistols manageri Malcolm McLaren saanut kurssia oikeenomaan. Bändi hajosi jo kertaalleen toukokuussa 1975, mutta koottiin uudestaan Japanin kiertuetta varten, jonka jälkeen tehtiin vielä USA:n ja Kanadan kiertue. Viimeisen keikkansa New York Dolls soitti 30.12.1976. Lämpärinä oli muuten tuolloin mukavassa nosteessa oleva Blondie.

Who Are The Mystery Girls? ja Chatterbox ovat nostoni tältä levyltä.

Levy numero 20, Toukokuu 1974

[Ducks Deluxe: Ducks Deluxe \(RCA Victor, LPLI-5008\)](#)

Ducks Deluxen perusti helmikuussa 1972 Brinsley Schwarz entinen roudari Martin Belmont (kitara) ja mukaan tulivat Help Yourselfissä soittaneet Sean Tyla (kitara) ja Ken Whaley (basso) sekä ex- Magic Michael Michael Cousins (rummut). Nimi napattiin Severn Bridgen huoltoasemalla olleesta kolikkoautomaatista. Kauaa ei kokoonpanoa ehtinyt vanheta, ennen kuin rumpaliksi vaihtui Tim Roper ja pian bassoon tuli Nick Garvey. Garveykin on toiminut aiemmin roudarina, pääasiassa Flamin' Grooviesissa. Tällä kokoonpanolla tehtiin ensimmäinen keikka lokakuussa 1972 legendaarisessa Tally Ho pubissa – paikassa jonka sanotaan olevan pubrockin syntypaikka. Bändi soitti livenä energisemmin kuin useimmat muut pubrockbändit ja tämä sai Tally Ho kiinnittämään yhtyeen pitkäksi aikaa soittamaan kahdesti viikossa siellä. Ensilevytys bändiltä oli kaksi raitaa Man's Christmas Party tuplakymmppituumaisella kokoelmalla ja marraskuussa 1973 ilmestyi ensi-single Coast to coast / Bring back that packard car. Samassa kuussa bändiin otettiin vielä mukaan kosketinsoittajaksi Andy McMaster. LP äänitettiin lokakuussa 1973, mutta se julkaistiin vasta toukokuussa 1974. Juuri ennen levyn ilmestymistä (huhtikuussa 1974) bändi teki BBC:lle John Peel session, mutta neljästä äänitetystä biisistä vain kaksi oli tältä tulevalta levyltä. Levyn kahdestatoista biisistä kymmenen on yhtyeen omaa käsialaa, Tylan ja Garveyn vastatessa suurimmasta osasta sävellyksistä. Levyllä on kaksi lainaa Bobby Womackin It's All Ove Now ja Mario Roccuzzoin Nervous Breakdown. Tuo Nervous Breakdown on mielenkiintoinen biisi, sillä sen säveltäjä Mario Roccuzzo oli näyttelijä – näytteli tusinassa jenkkiläisessä TV-sarjassa alkaen The Untouchablesista vuodelta 1960. Biisi on hänen ainoa iso sävellyshittinsä ja sen ovat esittäneet mm. Eddie Cochran ja Bobby Fuller Four; niin ja yllättäen myös suomalainen Teddy & the Tigers. Levyn suosio jäi varsin vaatimattomaksi, mutta myöhemmin se on kerännyt arvostusta konstailemattomana pubrocklevynä. Sitten vielä ”missä he olivat myöhemmin”: Nick Garvey ja Andy McMaster perustivat The Motors, Sean Tyla The Tyla Gangin, jossa jonkin aikaa soitti myös Ken Whaley ja Martin Belmont liittyi aikanaan Graham Parker & the Rumourin. Minun nostoni tältä levyltä ovat Coast To Coast ja Please, Please, Please.

Levy numero 21, heinäkuu 1974

[Brinsley Schwarz: The New Favourites Of ... \(United Artists UAS 29641\)](#)

Huhti-toukokuussa 1974 Brinsley Schwarz äänittää Dave Edmundsin tuottamana Rockfield Studiossa viidettä albumiaan. Tästä The New Favourites Of Brinsley Schwarz tulee yhtyeen viimeinen albumi. Levy jatkaa monessakin mielessä yhtyeen aiempien levyjen linjaa. Mukana on taas kaksi coveria. Ensimmäinen niistä on Holliesin vuonna 1963 levyttämä Now's the Time. Se oli tehty aikoinaan elokuvaa It's All Over Town varten, eikä se ollut mikään hitti – se päättyi Holliesilla Stay singlen B-puoleksi. Tryin' to Live My Life Without You oli puolestaan Eugene Frank Williams kirjoittama pikkuhitti (sija 102 Billboardin listalla) jenkeistä, se oli melko tuoretta tekoa, sillä Otis Clay levytti sen vuonna 1972. Lopuista biiseistä Gomm ja Lowe tekivät kaksi yhdessä ja Lowe yhdessä Schwarzin kanssa yhden. Viisi kappaletta on Nick Lowe yksin kirjoittamia. Levy on kiusallisen epätasainen, sieltä löytyy todella lälly countryiskelmä The Look That's in Your Eye Tonight, josta on vaikea uskoa että se on A) Lowen kynästä B) Brinsley Schwarzin levyttämä. Mutta toisaalta levyltä löytyy sellainen pophemi, iso klassikko, huima biisi, yksi näitä ”maailmaan parhaita biisejä” kuin (What's So Funny 'Bout) Peace, Love, and Understanding. Pelkästään tämä biisi nostaa levyn neljän tähden levyksi vaikka muu materiaali on mitä on. Nick Lowe on kertonut kappaleesta että Judee Sillin

vuonna 1971 Jesus Was a Crossmaker vaikutti kappaleen syntyyn. Lowe kertoi biisin tekemisestä "Minulla oli onni etten lähtenyt pilaamaan tekstiä millään nokkelilla, tyhmillä tai muka-älykkäillä riveillä. Idea oli että anna vain hieman kömpelön nimen hoitaa homma. Koko biisi oli tavallaan sen nimessä. Minulla oli hyvä sävelkulku sille ja annoin otsikon tehdä työn. Ja se oli hämmästyttävää – olen hämmästynyt edelleen, että tein sen niin. Kun tuottaja Dave Edmunds antoi kappaleelle vielä "ison täyteläisen soundin" niin se oli siinä". Mikään hitti (What's So Funny 'Bout) Peace, Love, and Understanding ei ilmestyessään ollut. Hitin siitä teki Elvis Costello vuonna 1978 ja sen jälkeen siitä on useampia levytyksiä. LP ilmestyi siis heinäkuussa 1974; bändi jatkoi vielä maaliskuuhun 1975 ennen kuin hajosi. Schwarz itse liittyi sittemmin Ducks Deluxen, Lowe ja Gomm aloittivat soolourat.

Poikkeuksellisesti teen tältä levytä vain yhden nosto korostaakseni tuo biisin erinomaisuutta ja se biisi on tietenkin (What's So Funny 'Bout) Peace, Love, and Understanding.

Levy numero 22, elokuu 1974

[Lou Reed: Sally Can't Dance \(RCA CPL1-0611\) 8/74](#)

Jo neljäs studio levy ja viides kun mukaan lasketaan livelevy Lou Reediltä sen jälkeen, kun hän aloitti soolouran 1972. Levy äänitettiin 18.3.-26.4.1974 välisenä aikana Electric Lady Studiossa New Yorkissa. Tuottajana oli nyt Reedin ohella Steve Katz. Levy ei ole siinä mielessä bändilevy, että eri biiseihin Reed valitsi eri soittajia. Levyllä on yhteensä 14 soittajaa. Tästä levystä alkoi Reedin yhteistyö entisen Velvet Underground miehen Doug Yulen kanssa uudestaan. Tällä levyllä Yule tosin on vain yhdellä raidalla. Hän soittaa bassoa Billy biisissä.

Sally Can't Dance on ensimmäinen Reedin soololevyistä, jota tehdessään hän ei kaivellut vanhoja Velvet Underground arkistojaan, vaan kaikki levyn biisit ovat uusia sävellyksiä. Tuntuu siltä kuin Reed olisi Berliinin jälkeen halunnut tehdä levyn, josta ihmisten on helppo pitää. Biisit ovat etupäässä yllättävänkin rauhallisia ja melodioihin uskovia. Levy myikin hyvin ja se oli TOP-200 Billboardin listalla peräti 14 viikkoa ja paras sijoitus oli kymmenes. Sen sijaan kriitikot eivät arvostaneet levyä lähellekään edellisiä levyjä, osa kriitikoista oli suorastaan negatiivista. Reedillä alkoi tässä vaiheessa olla ongelmia tähtistatuksensa kanssa, johon hän oli nostettu. Tämä näkyi jo levylläkin: N.Y. Stars biisi piruilee kolmannen luokan imitaattoreille, jotka yrittävät kaupungin klubeilla matkia Reedin tyyliä. Reed ei itsekään oikein arvostanut levyä tai sitä tyyliä jolla hän sen teki ja sitä että antoi muille niin paljon sananvaltaa; ennen kaikkea Katzille tuotannon suhteen. Levyn ilmestyessä Reed tokaisi yhdessä haastattelussa: "Näyttää siltä että mitä vähemmän otan osaa levyn tekemiseen, sen isompi hitti siitä tulee. Jospa ensi kerralla en olisi paikalla ollenkaan, kun levy tehdään niin siitähän voisi tulla ykköshitti." RCA sen sijaan oli innoissaan levyn myynnistä mikä johti hankaukseen levy-yhtiön ja Reedin välillä, koska RCA halusi mahdollisimman nopeasti lisää levyjä kuumalta artistiltaan. Tämähän johti yhden livelevyn jälkeen legendaariseen katastrofiin nimeltään Metal Machine Music—mutta palataan siihen aikanaan.

Sally Can't Dance on siinä mielessä mielenkiintoinen levy, että joillekin se on Reedin paras soololevy, kun taas jotkut pitävät sitä lähes turhana tekeleenä. Kuuntele itse ja päättää kumpaan koulukuntaan kuulut. Kuuntelun voi aloittaa biiseistä: Sally Can't Dance ja Kill Your Sons

Levy numero 23, 6.9.1974

Hawkwind: Hall of the Mountain Grill

Hawkwind on ehtinyt neljänteen studiolevyynsä asti ja tätä Hall of the Mountain Grilliä pidetään yleisesti bändin parhaana. Levyn nimi on hauska yhdistelmä Edvard Griegin In the Hall of the Mountain Kingiä (osa Peer Guntistä, suomalaiselta nimeltään Vuorenkuninkaan luolassa) ja tuolloin Portobello Roadilla sijanseen kahvilan The Mountain Grill nimestä. Levy tehtiin uudella kokoonpanolla, jossa mukana on nyt Simon House (syntsa ja mellotroni). Pois ovat Robert Calvert ja Dik Mik. Uusi kokoonpano on ehtinyt hioutua hyvin yhteen, sillä loppuvuodesta 1973 se teki ensimmäisen Amerikan kiertueen ja sen jälkeen mittavan kiertueen Britanniassa ja Irlannissa nimellä "The Ridiculous Roadshow with the Silly Hawkwind Brothers". Osa uusista biiseistä oli tässä vaiheessa jo valmiina ja niitä ehdittiin ajaa sisään tuolla kiertueella. Itse asiassa kiertueelta äänitettiin biisit "You'd Better Believe It", "Paradox" ja "It's So Easy", jotka tulivat studiossa tehtyjen paikkailujen jälkeen levyille. Maali-toukokuussa 1974 käytiin vielä uudestaan Jenkeissä ja tuon kiertueen jälkeen mentiin Olympic Studion äänittämään levyä Doug Bennett ja Roy Thomas Baker tuottamina.

Levy on mielenkiintoinen yhdistelmä eri tyyppistä musiikkia mitä Hawkwind on soittanut. Mukana on tiukkaa hardrockia kuten The Psychedelic Warlords (Disappear in Smoke) tai Lost Johnny. Lost Johnnyn Lemmy levytti uudestaan Motörheadin ekalle levyille. Sitten levyllä on silkkää psykedeliaa kuten D-Rider ja Web Weaver, sekä suoranaista ambienttia (vaikkei tuota termiä vielä tuolloin käytetä) Goat Willow ja Wind of Change. Kannen, jossa on upea tyylitellyn avaruusalus, teki taas Barney Bubbles.

Levy myi mukavasti ja nousi Brittilistalla sijalle 16. Amerikassa listamenestys oli tietenkin vaatimattomampaa ja sijoitus vain 110. Arvioissa todettiin mm. "the quintessential guitar-oriented space rock record" ja "the album's two live tracks are highlights of the Hawkwind catalogue". Niin ja arvioipa itse Lemmykin vuonna 2006 levyä näin: "'For me, this was when the band were at their height. Oh, and I was in the band at the time."

Vaikka levyä siis yleisesti pidetäänkin Hawkwindin uran huipentumana, niin minusta se on sekava ja tuo ambient-materiaali ei aukea. Ei lienee yllätys, että nostoni tältä levyiltä ovat: The Psychedelic Warlords (Disappear in Smoke) ja Lost Johnny

Levy numero 24, Marraskuu 1974

Virtanen: Hal-00 (Love, LRLP-123)

Suomalaisia proto-punklevyjä on vain muutama. Jo vuonna 1970 ilmestynyt Suomen Talvisota 1939-1940: Underground-Rock oli näistä ensimmäinen, mutta ehkä tärkeimmät olivat Virtasen kaksi LP. Marraskuussa 1974 ilmestynyt Hal-00 oli niistä ensimmäinen, mutta aloitetaanpa aivan alusta: Moogilla, Veltolla ja Huovisella oli ollut jo 1970 Oy Ferrum Ab –niminen coverbändi. Moogin tultua armeijasta nimi muutettiin WolfGangiksi. Ohjelmisto oli 50- ja 60-lukujen lainabiisien lisäksi myös Velton omia kappaleita. Rockin monitoimimies Tapio Korjus innostui bändistä ja alkoi myydä sille keikkoja ja hoiti bändille mediajulkisuutta. Syksyllä 1971 Moog lähti liftausreissulle Eurooppaan mikä päätti WolfGangin tarun. Veltto perusti tämän jälkeen Abracadabra-trion, joka toimi Virtasen alkuun asti. WolfGangin hajoamisen jälkeen pakka oli pitkään levällään, mutta kun Huovinen pääsi armeijasta syksyllä 1973 oli aika pistää pystyyn uusi bändi. Kolmikka Moog, Veltto ja Huovinen etsi rytmiryhmää. Kun basistia ei löytynyt, niin kitaristi Porski Toivonen alkoi basistiksi. Aloitteleva rumpali, vasta 16 vuotias Hohdin Holm puolestaan oli kuullut että Veltto etsi

rumpalia, tuli koesoittoon ja valituksi koska oli kaikista kokeiluista raskaskätisin. Tapio Korjus jatkoi yhtyeen managerina ja se oli juuri Korjus, joka ehdotti bändille nimeksi Virtanen. Bändi alkoi keikkailla ahkerasti ja tuli tunnetuksi lähes ennennäkemättömästä menosta ja energiasta lavalla. Korjus oli Wigwamin manageroinnin myötä hyvää pataa Loven kanssa ja sai puhuttua bändin sinne. Korjus myös tuotti Virtasen ensimmäisen LP:n joka äänitettiin Lahdessa Microvox studiossa. Levyn tekoon varattiin viikko ja tuon ajan yhtye yöpyi Lahden torille parkkeeratussa Nurmikallion keikkabussissa – siitä oli luksus kaukana. Tuo ei kuitenkaan haitannut, sillä bändi oli todella innostunut päästyään ensimmäistä kertaa oikeaan studioon ja Nurmikallion luomaan omaperäiseen tunnelmaan. Loven vakituuttajaa Måsse Groundstroemiä kiitetään levyn kansissa, mutta Måsse ei tainnut edes käydä studiolla. Korjus oli paikalla esittämässä näkemyksiään ja bändin jäsenet myös vaikuttivat tuotannollisiin ratkaisuihin.

Moog olisi halunnut levyllä enemmän covereita, mutta niitä tuli sille vain kaksi - Hottentotti (Vesle Hoa Som Var En Hottentott) ja Mun Sukupolvi (My Generation). Syitäkin oli kaksi, Teosto alkoi tuohon aikaan vaatia käänköslupia ja Love halusi levyllä yhtyeen omia biisejä. Tekstit ammennettiin Moogin ja Velton yhteisistä innostuksen aiheista sarjakuvista, scifistä sekä seksistä ja mukaan ujutettiin Velton kiinnostusta filosofiaan ja psykologiaan. Levyn kansista oli montakin erilaista ideaa, joista osia löytyy takakannesta ja avattavien kansien sisäosasta. Varsinaisen etukannen idea tuli Korjukselta. Se oli 2001: Avaruusseikkailu -teemaan sopiva sarjakuvapiirros, jonka Korjus pyysi kaveriltaan Kari Sipilältä.

Äänityksistä julkaistiin ensin single Ikiliikkuja / Clark Kent syyskuussa 1974 ja kaksi kuukautta myöhemmin ilmestyi ensi-LP HAL-00. Levy ei ollut mikään myyntimenestys, mutta se keräsi erinomaisia arvioita. Nostoni tältä levyiltä ovat Elektroninen xtaasi ja Clark Kent. Näistä Elektroninen xtaasi on kyllä ihan silkkaa punkkia ja sen vaikutus punkkiin näkyy siinäkin, että Pellen 1978 levytti sen Pohjalla LP:lle ja se on tuon mainion kokoelman avausraitia.

Levy numero 25, joskus 1974

[The Frenchies: Lola Cola \(Harvest 2 C 064-12748\)](#)

Ranskassa Velet Underground oli tehnyt isoa vaikutusta yliopistojen taideympyröissä. Tämä näkyi aikanaan selvästi punkissa, mutta vaikutti tietysti jo sitä ennen. Ranskassakin ilmestyi muutama proto-punkiksi luokiteltava levy ja niissä kaikissa on kuultavissa VU:n vaikutus. Niin myös tässä The Frenchies ainoaksi jääneessä albumissa, jonka toisena selvänä vaikutteena on glamrock.

The Frenchies perustettiin Pariisin lähiössä vuonna 1974. Sen alkuperäinen kokoonpano oli Michaël Memmi (basso, laulu), Morgan Davis (kitara), Linn Lingreën (kitara), Kiss Olivier (oikealta nimeltään Olivier Legrandin; rummut) ja Martin Dune (oikealta nimeltään Jean-Marie Poirén; laulu). Ryhmä hankki talon Villejuifista Val-de-Marnessa, josta tuli sen treenikämpä ja tukikohta. Toimintaa rahoitettiin epämääräisin keinoin, Memmi kertoi jossain haastattelussa, että rahat he saivat moottoripyörävarkauksista, pienestä huumekaupasta ja väärennetyistä shekeistä. Näillä rahoilla hankittiin vahvistimet ja muut laitteet ja ruokittiin talossa asuneet 20 ihmistä, joista osa bändin roudareita. Mainetta yhtye keräsi ulkonäöllään ja asenteellaan lavalla. Vuonna 1973 Rock & Folk -lehti kirjoitti artikkelissaan bändistä, että se on "ensimmäisenä ranskalaisena yhtyeenä, joka uskaltaa näyttää rock-yhtyeenä".

Yhtye teki sopimuksen EMI:n tytäryhtiön Harvest Recordsin kanssa. Yhtyeen ainoa LP äänitettiin Boulogne-Billancourt-studion siirrettävillä laitteilla brittiläisen John Leckien ollessa tuottajana. Äänityksiin käytettiin vain 24 tuntia. Levy julkaistiin vuonna 1974. Albumi keräsi hyviä arvosteluja. Levyn ilmestymisen Martin Dune jätti bändin. Hänestä tuli myöhemmin kuuluisa elokuvaohjaaja. Bändi järjesti koe-esiintymisiä uudelle laulusolistille, mutta oikeaa ei tahtonut löytyä. Chrissie Hynden (kyllä se tuleva The Pretenders voimahahmo) pyöri tuohon aikaan Pariisissa ja asui parin korttelin päässä Memmistä ja lopulta hän päätyi bändin uudeksi solistiksi. Myös Sean Tyla oli Ranskassa ja tuli mukaan kolmanneksi kitaristiksi yhtyeeseen vuonna 1975. Bändi teki tällä kokoonpanolla pikku nipun keikkoja ja Mick Farren kirjoitti yhtyeestä NME:hen lokakuussa 1975. Tämän jälkeen yhtye hajosi, kun Sean Tyla perusti Tyla Gangin ja Hynden ja Memmin lähtivät Lontooseen.

Nostoni tältä levyltä ovat Detroit Palmtrees ja Lola-Cola.

1975

Levy numero 26, Tammikuu 1975

[Dr. Feelgood: Down By The Jetty \(United Artists Records UAS 29727\)](#)

Canvey Islandilla Sounthendissä nuoret pojat olivat läheltä päässeet seuramaan pubrockin ensimmäisen ison nimen Mickey Juppin kipparioiman Legendin nousua (katso levy numero 1). Muutenkin riuskempi rock kiinnosti kavereita, ennen kaikkea 1960-luvun beat suuruus Johnny Kidd & The Pirates. Näistä kavereuksista kolmella Lee "Brilleaux" Collinsonilla (laulu), John "Wilko" Johnsonilla (kitara) ja John B Sparksilla (basso) oli ollut jo jonkinlaisia bändiviritelmiä. Kun he saivat mukaansa John "The Big Figure" Martin (rummut) oli uusi bändi valmis vuonna 1971. Nimi yhtyeelle napattiin bluespianistin Willie "Piano Red" Perryman biisistä Dr. Feel-Good, jonka Perryman levytti nimellä Dr. Feelgood & The Interns. Tuon biisin muuten coveroi muun muassa Johnny Kidd & The Pirates. Nimi on slangia ja tarkoittaa joko heroiinia tai lääkäriä joka avokätisesti kirjoittaa reseptejä.

Vaikka useimmat pubrock soittivat energistä rockia, niin Dr. Feelgood vei sen genressä aivan uudelle tasolle. Lisäksi yhtyeen uniformu, mustat puvut ja kravatti sekä valkoinen paita yhdistettynä riehakkaaseen lavaliikkeitä oli yleisöön menevään. Vuoden 1973 loppuun mennessä bändi oli kerännyt mittavan suosion pubrockympyröissä ja useampikin levy-yhtiö oli sen perässä. Näistä yhtye valitsi United Artistsin, jonka kanssa tehtiin sopimus. Ensimmäisen albumin Down by the Jetty äänityksiä tehtiin pitkällä aikavälillä 8.6.1974 – 27.11.1974 useissa eri sessioissa. Levyn tuottaja oli Vic Maile, joka oli tuottanut esimerkiksi tässä sarjassa jo esitellyn Brinsley Schwarzin Please Don't Ever Change LP:n (levy numero 17).

Levyllä tuli 13 biisiä, joista 9 on Wilko Johnsonin käsiala. Loput neljä ovat covereita. Kaverit kumartavat esikuvalleen Mickey Juppille levyttämällä tämän Cheque Book. Johnny Kidd & The Piratesilta versioitavaksi valikoitu Oyeh! ja John Lee Hookerilta Boom, Boom. Neljä cover on itseasiassa yhdistelmä kahdesta: Bonie Moronien teki Larry Williams sekä Tequila, jonka sävelsi Chuck Rio ja ensimmäisen kerran sen levytti vuonna 1958 the Champs. Se mikä levyn tekee erikoiseksi, on että vaikka se äänitettiin modernilla monirataatekniikalla, niin se miksattiin monoksi. Tällä haluttiin korostaa bändin halua palauttaa rock aivan sen alkulähteille. Monolevy vuonna 1975, kun Mike Oldfield ja King Crimson hallitsivat listoja, oli mahdollisimman epämuodikas aikana. Levystä tulee väistämättä mieleen Rolling Stonesin aivan ensimmäiset levyt. Koko komeuden kruunaa yksinkertainen mustavalkoinen kansi, jossa bändi seisoo tuulisella Canvey Islandin sataman aallonmurtajalla.

Levy ei myynyt mittavasti heti ilmestyessään, mutta sen arvo on noussut vuosien saatossa. Kun Uncut teki vuonna 2006 listan 100 parhaasta debyyttilevystä kautta aikain löytyi Down by the Jetty sijalta 87. Levy on vaikuttanut useampaankin punk / uuden aallon muusikkoon. Paul Weller ja Bob Geldof ovat kertoneet sen vaikuttaneen biisensä tekemiseen. Blondien rumpali Clem Burke oli todella ihastunut levyyn ja soitatti sitä mm. Ramonesille ja Richard Hellille.

Itselleni tämä oli tässä sarjassa esitellyistä levystä ensimmäinen johon todella rakastuin levyn ilmestyessä. Velvet Undergroundia on kuullut jonkin verran, mutta vielä tuossa vaiheessa se ei ollut tehnyt isompaa vaikutusta. Lahden Kaupunginkirjaston musiikkiosastolle tämä tuli aivan tuoreena ja siellä tätä kävin kuuntelemassa uudestaan ja uudestaan. Musiikkiosastolla oli neljä levysoitinta ja noin 15 kuulokepaikkaa. Oman levyn sai kuulokkeita hakiessa pyytää listalle, ja kun edelliset oli soitettu, laittoi kirjastotäti levyn pyörimään ja yhdeltä neljästä linjasta se sitten kuului. Hetki piti siis kuunnella Uriah Heepiä, Sweetiä tai Mudia ennen kuin pääsi taas kerran nauttimaan Down by the Jettystä. Tämä levy lähti muuntamaan musiikkimakuaani siihen mikä se on tänä päivänä. Erittäin merkittävä levy minulle ja tiedän monia muitakin joille tämä on sitä. Levyltä on hyvin vaikea valita niitä kahta parasta biisiä. Tekisi mieli laittaa toiseksi niistä Juppini Cheque Book, mutta päädyn kuitenkin kahteen Wilko Johnson klassikkoon She Does It Right ja Twenty Yards Behind. Nuo on muuten molemmat tehty myös suomeksi. She Does It Rightin on coveroinut Pate Mustajärvi nimellä Meni niin, meni näin ja Twenty Yards Behind löytyy puolestaan Kari Peitsamo ja Ankkuli repertuaariista nimellä Tiukasti takana.

Levy numero 27, Helmikuu 1975

[Ducks Deluxe: Taxi To The Terminal Zone \(RCA Victor UK SF 8402\)](#)

Maailmassa on nippu bändejä, joiden toisesta levystä olisi todella halunnut pitää, mutta levyn ilmestyessä se tuntui hirveältä pettymykseltä isojen odotusten jälkeen. Kun sitten vuosikymmenien antaa kulua ja palaa noihin levyihin, niin toteaa, että eivät ne aivan luokattomia olleet. Niissä oli ideaa, jonka toteutus ei vai onnistunut ja sitä miettii, että mitä niille olisi tapahtunut jos ne olisi tehty vaikkapa puolivuotta myöhemmin toisenlaisen tuottajan kanssa. Mainioita esimerkkejä tällaisista bändeistä ovat vaikkapa Adverts, Television ja Damned. Ducks Deluxen voi hyvällä syyllä liittää tähän sarjaan.

Juuri ensimmäisen levyn jälkeen Ducks Deluxen kosketinsoittajaksi oli liittynyt Andy McMaster (ex-Sabres). Tämä kakkonen jäi kuitenkin miehen ainoaksi Ducks levyksi, sillä pettyneenä levyn saamaan suosioon hän jätti bändin. Taxi To The Terminal äänitettiin Dave Edmundsin toimiessa tuottajana Rockfield Studiossa, Monmouthissa. Levyn nimi napattiin Chuck Berryn vuoden 1964 klassikkobiisistä Promised Land. Biisimateriaali on hätäisesti kokoon kasatun oloista ja osa biiseistä tuntuu siltä kuin ne olisivat ekan levyn biisejä uudelleen tehtyinä. Ikävästi biisimateriaalin kehnoutta alleviivaa se, että levyn paras biisi on sen ainoa lainakappale, Flamin' Grooviesin Teenage Head. Kakkoseksi levyltä nousee selkeästi Love's Melody, joka on Nick Garvey tekemä. Tästä biisistä kuulee jo selkeästi sen mihin Garvey on menossa ja mitä hän sitten tulee tekemään The Motorsin kanssa parin vuoden päästä. Biisinteko vastuu oli jakautunut levyllä oikeastaan kaikille yhtyeen jäsenille, mikä sekini voi selittää levyn hajanaisuutta.

LP:n ilmestymisen aikoihin, 20.3.1975 bändi äänitti kolmannen Peel Sessionsa. Tuossa sessiossa kuullaan vain yksi biisi (Paris 9) tältä levyltä. Liekö bändi itsekini ollut ollut tyytymätön materiaaliin? Niin ja jos näitä esimerkkejä levyn kehnoudesta jatketaan, niin levystä ei koskaan otettu yhtään uusintapainosta sellaisenaan. Se julkaistiin CD:nä yhdessä ekan levyn kanssa vuonna 1991 ja se on osa vuoden 2017 Cherry Redin julkaisemaa kolmen CD:n Athologyä – tuo on muuten mainio julkaisu ja riittää mainiosti jopa ainoaksi Ducks levyksi kotiin.

Levyn nostot tulikin tuossa aikaisemmin jo todettua: Teenage Head ja Love's Melody.

Levy numero 28, maaliskuu 1975

Dictators: Go Girl Crazy! (Epic KE 33348)

Dictatorsin perustivat vuonna 1972 Andy "Adny" Shernoff (laulu, basso), Ross "The Boss" Friedman (aka Ross Funicello; kitara) ja Scott "Top Ten" Kempner (kitara) New Yorkissa. Kolmikko vuokrasi talon Kerhonksonista New Yorkista, asui siellä yhdessä, treenasi ja etsi rumpalia. Useiden koesoittojen ja muutaman lyhyen pestin (Billy Sheehan ja Louie Lyons) jälkeen rumpaliksi valikoitui Stuart "Stu Boy" King (rummut). Kokoonpanoon kuuli lisäksi kiinteänä osana bändin roudari / "salainen ase" Handsome Dick Manitoba, hän myös vieraili usein lavalla laulamassa. Bändi keikkaili ahkerasti, sai nimeä tiukkana liveaktina ja sitä myöten Epic Records kiinnostui yhteestä. Yhtye laitettiin CBS:n New Yorkin studioon tuottajaparin Sandy Pearlman ja Murray Krugman kanssa tekemään tätä debyyttilevyä. Ennen tätä Pearlman-Krugman -kaksikko oli niittänyt mainetta Blue Öyster Cult kanssa. LP:lle tuli seitsemän Andy Shernoffin biisiä ja kaksi lainaa: I Got You Babe (Sonny & Cher) ja California Sun (Joe Jones). Äänitysten jälkeen alkoi ihmeellinen vääntö levy-yhtiössä, joka viivästytti levyn ilmestymistä seitsemällä kuukaudella. Tämä myöhästymisen lienee syy levyn kannesta löytyvään levy-yhtiön kehumiseen: "Special thanks to Epic Records who obviously know a contender when they see one." Levy oli aikaansa edellä – tai ainakin väärässä paikassa väärään aikaan. Riuska punkhenkinen rock ei ollut vielä kova sana, eikä yhtye löytänyt ymmärrystä varsinkaan kriitikoista. Entertainment Weekly kirjoitti levystä: "Go Girl Crazy's junk-generation culture and smart-aleck sensibility did provide an essential blueprint for '70s punk. With its TV references and homely vocals, this ground-breaking and long-unavailable album continues to inspire underground groups everywhere." Martin Popoff puolestaan näki asian näin: "more obviously comedians than musicians ... with a sense of self-deprecating humor poking sticks at the seriousness of heavy metal". Kuten niin monen protopunklevyn kohdalla myös tästä myöhemmin kirjoitetut arviot ovat aivan toisen laisia ja levyn edistyksellisestä niissä kehutaan.

Jo levyn viivästyminen oli kiristänyt tunnelmaa bändissä ja kehnot arviot vetivät yhteen lähelle hajoamispistettä. Ennen kaikkea viimeisenä bändiin tullut Stu Boy joutui minä-vastaaan muut tilanteeseen. Homma karkasi lopullisesti käsistä pitkän keikkareissun paluumatkalla. Autossa tuli kinaa Stun kotiin viemisestä ja Stu uhkasi erota bändistä jos häntä ei viedä kotiin. Yhtye otti uhkauksen todesta, pysäytti auton George Washington Bridgelle ja Stu nostettiin laukkuineen pois autosta. Uutta rumpalia alettiin hakea ja Shernoff "ainakin sata kävi koesoitoissa". Rumpaliksi löytyi lopulta Ritchie Teete, mutta silti yhtye hajosi syyskuussa 1975. Se koottiin uudestaan tammikuussa 1976, mutta tästä tarkemmin seuraavan levyn kohdalla.

Yksi esimerkki bändin merkityksestä on, että John Holmstrom ja Legs McNeil ketoivat yhdeksi tärkeimmäksi syyksi miksi he perustivat Punk –fanzinen vuonna 1975 se että voisivat hengaila Dictatorsien kanssa.

Levy on läpeensä loistava ja nostoja voisi helposti tehdä useammankin, mutta annetaan nyt muita raitoja isompi huomio levyn aloittavalle ja lopettavalle biisille: The Next Big Thing ja (I Live For) Cars And Girls.

Levy numero 29, maaliskuu 1975

[Lou Reed: Lou Reed Live \(RCA Victor APL1-0959\)](#)

RCA:lla on kiire laittaa pihalle jotain uutta materiaali kuumalta artistiltaan Lou Reediltä. Ja kun mitään uutta studiomateriaalia ole, niin levy-yhtiö päättää julkaista livelevyn. Tähän asti kaikki on business as usual, mutta hommassa on piilossa todella kumma kierre. Uusia live-äänityksiä ei ole tehty, vaan levy-yhtiö on kaivanut esille 21.12.1973 Howard Stein's Academy of Musicissa New Yorkissa äänitetyn keikan. Tämä on se keikka, jolta julkaistiin helmikuussa 1974 Rock 'n' Roll Animal LP (katso levy numero 18). Eli voi ajatella, että nyt julkaistaan, joko tuplalevyn kakkoslevy, tai että on kaivettu keikan B-materiaali levyille. Levy on kyllä ihan täyspainoinen ja materiaaliltaan mielenkiintoisempi kuin Rock 'n' Roll Animal, vaikkei tuon levyn intensiteettiin ylläkään. Tämä levy sisältää Reedin viimeaikaisten levyjen materiaalia toisin kuin Rock 'n' Roll Animal. Kolme biiseistä on Transformerilta, kaksi Berliniltä ja vain yksi on vanhaa Velvet Underground materiaalia. Versiot eivät ole aivan yhtä pitkiä kuin Rock 'n' Roll Animal – vain Oh Jim on hiukan yli kymmen minuuttinen ja seuraavaksi pisin Sad Song seitsemän ja puoliminuuttinen. Velvet Undergroundin I'm Waiting for the Man saadaan puristettua kolmeen ja puoleen minuuttiin. Levyn miksaus on sillä lailla mielenkiintoinen, että kitaristeista Dick Wagner kuullaan vasemmasta kanavasta ja Steve Hunter oikeasta. Tämän on juuri päinvastoin kuin mitenkä heidät oli miksatu Rock 'n' Roll Animal livellä. Levy ei noussut listoille Briteissä eikä Amerikassa, mutta Hollannissa se nousi peräti sijalle 14 ja Australiassakin sijalle 42. Tämän levyn julkaisu jurppi Lou Reediä ja oli yksi korsi siihen kekkoon, joka johti Metal Machine Musicin julkaisemiseen. Nostoni tältä levyiltä ovat Vicious ja Walk on the Wild Side

Levy numero 30, 9.5.1975

[Hawkwind: Warrior on the Edge of Time \(ATCO Records SD 36-115\)](#)

Kun katselen ranskalaisia viirujani mistä kaikesta pitää tämän levyn kohdalla kirjoittaa, niin tästä taitaa tulla aika pitkä juttu – koettakaa kestää. Aloitetaan taustoituksella ja esitellään henkilö, jonka liittyy olennaisesti tarinaan:

Michael Moorcock syntyi Lontoossa 18.12.1939. Jo 15-vuotiaana hän aloitti kirjallisen uransa toimittamalla Tarzanin seikkailuista kertovaa lehteä. Myös omia scifi- ja fantasiatarinoita alkoi syntyä ja ensin niitä ilmestyi novelleina lehdissä. 1960-luvulla hän vakiinnutti asemansa fantasiakirjailijana. Nebula-palkinnon hän sai vuonna 1967 romaanistaan Katso ihmistä!. Kirjojen lisäksi hän kirjoitti historiaa tutkivaa proosaa sekä runoja ja toimitti New Worlds –lehteä. Moorcock on saanut uransa aikana suuren määrän kirjallisuuspalkintoja. Vuonna 2008 The Times asetti hänet sijalle 50 listatessaan Britannian merkittävimpiä sodanjälkeisiä kirjailijoita. Hänet on nimetty yhdeksi tieteiskirjallisuuden Grand Mastereista. Suomeksi Moorcockilta on ilmestynyt Katso ihmistä! lisäksi Oswald Bastable –trilogia, Elric Melnibonélainen, Viimeisten aikojen valtiat -trilogia ja Maailmantuskan soturi. Moorcock kiinnostus ei liittynyt pelkästään kirjallisuuteen, vaan myös rockiin. Hänen Michael Moorcock & Deep Fix -yhtyeensä julkaisi vuonna 1975 rockalbumin nimeltä New World's Fair. Muita Moorcockin demo- tai studionauhoituksia on julkaistu vuosien varrella erilaisilla kokoelmilla muun muassa Flicknife- ja Voiceprint-levymerkeillä. Moorcock scifirunot kiinnostivat myös rockbändejä ja kuten varmaan jo arvaattekin hän teki yhteistyötä Hawkwindin kanssa, mutta myös Blue Öyster Cult käytti Moorcockin sanoituksia.

Sitten itse levyyn: Edellisen levyn jälkeen Hawkwind oli kiertänyt Brittejä, Eurooppaa ja Pohjois-Amerikkaa. Tuolla Brittikiertueella lämpärinä oli muuten Dr. Feelgood, jonka sinne oli hoitanut Untied Artists, joka oli kummankin bändin levy-yhtiö. UA halusi Feelgoodeille kokemusta isommista lavoista. Aikaa uuden

materiaalin kirjoittamisille Hawkwindillä ei siis ollut, joten nyt lähdettiin toisenlaisesta tilanteesta studioon kuin aikaisemmin. Ainoastaan joitakin Michael Moorcock runoja oltiin lausuttu kiertueiden keikoilla.

Bändillä oli sopimusta jäljellä UA:n kanssa yksi single. Se tehtiin ensin Olympic Studiossa 5 ja 6 tammikuuta 1975. Tuo single oli Kings of Speed / Motorhead. A-puoli päättyi tälle tulevalle LP:lle, B-puoli ei (myöhemmillä reissueilla se on mukana), mutta kaikkihan tietävätkin mitä Lemmy tämän biisin kanssa tuli tekemään. Uusi diili tehtiin Pohjois-Amerikan Atlantic Recordsin alamerkin Atco Recordsin kanssa. Levy-yhtiö halusi julkaista uuden levyn kun Hawkwind oli Pohjois-Amerikan kiertueella huhti-toukokuussa. Nyt tuli kiire. Rockfield studios'in menttiin maaliskuussa. Päätettiin tehdä konseptialbumi, joka pohjautuisi löysästi Moorcockin kirjaan The Eternal Champion. Moorcock otettiin mukaan projektiin ja hän loi levyille tarinan ja alkoi työstää sitä. Tässä vaiheessa Dave Brock, jonka idea konseptialbumi oli ollut, alkoi vetää homma omaan suuntaansa ja Moorcockin idea vesittyi täysin. Hänet myös tuupattiin syrjään ja hän antoi katkeria lausuntoja mallin "olin vain tunnin studiossa mukana". Levy saatiin rypistettyä kasaan. Bändi ei itsekään ollut tyytyväinen lopputulokseen, Lemmy ennen kaikkea oli ihan muuta mieltä: "The album was a fuck-up from start to finish. That 'Opa-Loka' was a lot of fucking rubbish."

Levy saatiin ulos Amerikan kiertueelle ja Atco lisensoi sen Britteihin United Artitsille – ympäri käydään ja yhteen tullaan. Isot kiertueet ja festivaalikeikat tukivat levyä ja Warrior On The Edge Of Time tuli Hawkwindin eniten myynyt albumi. Lehdistökin piti levystä Allan Jones Melody Makerissä totesti siitä: "probably Hawkwind's most professional record ... standard Hawkwind traditions of sweeping synthesiser passages contrasting ethereal space with the violence of monotonous bass and rhythm guitar."

Sitten vielä pikku jälkinäytös: Albumin Pohjois-Amerikan kiertueella Lemmy jäi kiinni USA:n ja Kanadan rajalla amfetamiinin hallussapidossa. Joitakin keikkoja jouduttiin perumaan tämän takia. Bändi oli muutenkin kyllästynyt Lemmy'n käytökseen ja mies potkittiin pois bändistä ja tilalle otettiin Pink Fairiesissä soittanut Paul Rudolph. Lemmy puolestaan löi hynttyyt yhteen toisen Pink Fairies –miehen Larry Wallisin kanssa ja perusti Motörheadin. Hawkwind on jatkanut näihin päiviin asti ja levyjä on ilmestynyt lähemmäksi sata, kun kaikki livelevyt lasketaan mukaan. Hawkwindin seuranta loppu tässä sarjassa tähän.

Poiminnat tältä levyltä ovat Motorhead (OK, se oli vasta uusintajulkaisuilla mukana albumilla, mutta kelpaa minulle) ja Assault & Battery Part I.

Levy numero 31, Toukokuu 1975

[Jet: Jet \(CBS S 80699\)](#)

Jet perustettiin vuonna 1974 ja siihen tuli aika kovia nimiä. Andy Ellison (laulu) ja Chris Townson (rummut) olivat soittaneet John's Childrenissä. Martin Gordon (basso) ja Peter Oxendale (koskettimet) puolestaan Sparksissa – Peter tosin vain kiertuekokoonypanossa. David O'List (kitara) taustalta löytyivät hyvin varhainen Roxy Music ja The Nice. Bändin musiikista paistoi läpi niin John's Children, kuin Sparksin ja kun mukaan lisätään ripaus Marck Bolan tyylistä laulua, niin ollaan Jetin glamrockia ja powerpoppia yhdistelevässä ei-niin-vakavahenkisessä musiikissa. Bändi sai jo pelkällä nimilistallaan helposti levytysdiilin CBS:n kanssa ja pääsi tekemään albumi Roy Thomas Baker toimiessa tuottajana. Levyille yritettiin saada nostetta järjestämällä Jet ennen levyn ilmestymistä lämppäriksi Ian Hunterin ja Mick Ronsonin kiertueelle. tuon kiertueen aikana julkaistiin ensimmäinen single albumilta My River. Se meni ehkä hiukan ohi, mutta toinen single Nothing To Do With Us keräsi upeat arviot, mutta myynti ei riittänyt nostamaan bändiä listoille. Itse LP:lle ei käynyt juuri paremmin. "Jet have at least remembered that pop used to be about fun. For that, I

guess, we should be grateful”, kirjoitti levystä Meldoy Makerin Steve Lake. NME:n Charles Shaar Murray oli piikikäs omassa arviossaan: “Jet will probably prove a godsend to kids who, in the temporary absence of the real Sparks and Roxy Music, will go and see something vaguely similar, and also to those who were too young to go to concerts in 1972.”

CBS ei ollut tyytyväinen levyn myyntiin ja tiputti yhtyeen roosteristaan juuri kun se oli äänittämässä toista albumiaan. Tämä johti miehistön vaihdoksiin. O'List ja Oxendale jättivät bändin ja tilalle otettiin kitaristiksi Ian MacLeod. Yhtye etsi uutta levy-yhtiötä ja päästi tekemään neljä biisiä Island Recordsin laskuun. Tuo nauha ei kuitenkaan tuonut diiliä Islandin kanssa, mutta kun kaverit kantoivat sen Chiswick Recordsin, niin siellä nauhasta tykättiin. Yhtye sai sopimuksen, muutti nimensä Radio Starsiksi ja huomasi pian, että sitä mainostettiin lehdissä punk / uuden aallon bändinä.

Nostoni tältä levyltä ovat Tittle-Tattle ja Brian Damage.

Levy numero 32, Kesäkuu 1975

[Kilburn And The High Roads: Handsome \(Dawn DNLS 3065\)](#)

Sitten jotain ihan muuta. Jopa pubrockympyröissä Kilburn and the High Roads oli outo lintu. Kun muut pubrockbändit hakivat vaikutteensa 60-luvulta, meni Kilburns suoraan rockin alkulähteille, 50-luvulle. Yhtyeen perusti vuonna 1970 Ian Dury (laulu). Dury sairasti 7-vuotiaana polion ja oli sen seurauksena osittain liikuntavammaisen – tämä osin selittää yhtyeen omintakeisuutta, varsinkin sen lavapreesensin suhteen. Mukaan tulivat Russell Hardy (piano), Edward "Ted" Speight (kitara), Charlie Hart (basso), George Khan (saksofoni) ja Chris Lucas (rummut). Yhtyeen kokokaan ei siis ollut ihan tavallisimmasta päästä. Ensimmäinen keikka oli 5.12.1971 Croydon College of Artissa. Pian yhtye oli vakiniimi pubrockpaikoissa. Vuonna 1973 yhtye oli the Who lämpöparina näiden Quadrophenia kiertuella.

Bändi sai diilin Raft Recordsin kanssa vuonna 1974. Raft oli Warner Brosin alamerkki. Kun albumi oli ehditty äänittää lopetti Warner Raftin ja levy jäi julkaisematta. Yhtyeen managerina oli vaatebussineksessa pyörivä Tommy Roberts, jos sai bändille uuden diilin Pyen alamerkille Dawn Recordsille. Parin singlen jälkeen yhtye pääsi äänittämään albumin Handsome vuonna 1975. Levy on sisällöltään lähes sama kuin mikä jäi Raftilta julkaisematta. Bändi olisi halunnut levyn nimeksi No Hand Signals, mutta levy-yhtiölle tuo ei kelvannut ja nimeksi tuli Handsome. Levy pitää sisällään 12 yhtyeen omaa kappaletta, jotka ovat Ian Dury and Russell Hardy yhdessä tekemiä kolme biisiä lukuun ottamatta, joilla Russellin on korvannut joku muu yhtyeen jäsenistä. Erikoista on, että Russell ei enää tässä vaiheessa ollut bändissä mukana, vaan pianoa soitti Rod Melvin. Muitakin vaihdoksia kokoonpanossa oli tapahtunut: kitarassa oli nyt Keith Lucas, bassossa Charles Sinclair, rummuissa David Newton-Rohoman ja saksofonissa Davey Payne. ainoa alkuperäisjäsen oli siis Ian Dury. LP ei ollut mikään menestys, mutta se julkaistiin Brittien lisäksi Italiassa ja Ranskassa. Kun Ian Dury löi itsensä läpi Blockheadsien kanssa, niin Pye uudelleen julkaisi levyn vuosina 1977-1980 – nyt se kelpasi jo useampaan maahan. Uudelleenjulkaisuista kannattaa mainita Cherry Redin vuoden 2016 julkaisu, jossa on bonus levynä vuoden 1974 Capital Radio sessio, jota ei ole aikaisemmin julkaistu. Kilburn hajosi pian Handsomen ilmestymisen jälkeen ja Dury perusti ensin Ian Dury and the Blockheadsin ennenkuin aloitti soolouran. Keith Lucas puolestaan otti taiteilijanimekseen Nick Cash ja perusti 999:n.

Nostoni levyiltä ovat omituinen, mutta koskettava slovari Crippled With Nerves ja suurempi kapakkapianolla höystetty Rough Kids.

Levy numero 33, Heinäkuu 1975

[Tubes: Tubes \(A&M SP-4534\)](#)

Tubes on oikeastaa shockrock-bändi Alice Cooperin 70-luvun hengessä tai cabaret-yhtyeen freak show versio. Se perustettiin San Franciscossa vuonna 1972 The Beans yhtyeen raunioille ja siihen tulivat Beansistä Bill Spooner (kitara), Vince Welnick (koskettimet) ja Rick Anderson (basso). Muiksi jäseniksi tulivat Roger Steen (kitara) ja Prairie Prince (rummut), sekä hiukan myöhemmin Michael Cotten (koskettimet) ja Fee Waybill (laulu).

Yhtye kehitteli show'taan seksillä flirttailevaan suuntaan ja se sisälsi runsaasti teatraalisia ja satiirillisia elementtejä. Show'hun tuli vielä lisäpotkua, kun rumpali Prairie alkoi seurustella Playboy malli Re Stylesin kanssa ja sai tämän tulemaan keikoille esittämään Patty Hearstiä ja pukeutumaan provosoivaan nahka-asuun Feen esittämän Mondo Bondage biisin aikana.

Yhtyeen seksuaalisvärityneisyyden huomasivat myös seksielokuvia tuottavat Mitchellin veljekset ja he palkkasivat yhtyeen elokuvaan Resurrection of Eve esittämään Jesus Bongo and the Millionaires yhtyettä. Yhtye teki kovasti keikkaa ja show'hun tulivat mukaan hahmot raajarikko natsi Dr. Strangekiss ja countrylaulaja Hugh Heifer. Vuonna 1974 yhtye teki video-demon, jolla se sai diilin A&M:n kanssa.

Ensimmäinen yhtyeen omaa nimeä kantanut albumi äänitettiin Los Angelesissa Record Plant studiossa maaliskuussa 1975 ja sen tuotti Al Kooper. Kooper lienee tunnetuin siitä, että hän soittaa Hammondilla urkuriffin Bob Dylan biisillä Like a Rolling Stone. Ensi LP:stä tekee muistettava se, että siltä löytyy Tubesin kaikkein tunnetuin kappale White Punks on Dope – piikikäs kertomus Hollywoodin eliitin jälkeläisistä. Kappaleesta tuli pian yhtyeen shown lopetusnumero; varman encoresen kalastusbiisi. Biisistä teki todella tiukan version Nina Hagen omalle esikois-LP:lleen vuonna 1978 nimellä TV-Glotzer. Hagenin teksti eroaa täysin alkuperäisestä ja se on kertomus Itä-Saksalaisista jotka katsovat päivät pitkät Länsi-Saksan television ohjelmia. Myös Mötley Crüe, Melvins ja Elton Duck ovat versioineer kappaletta. Tubesin esikoisalbumi ei menestynyt juurikaan listoilla, mutta White Punks single oli pikkuhitti Jenkeissä. Briteissä se menestyi vieläkin paremmin ja nousi listalla sijalle 28.

Toinen nosto LP:ltä lienee selviö eli White Punks on Dope. Toinen olkoon What Do You Want from Life?

Levy numero 34, Heinäkuu 1975

[Lou Reed: Metal Machine Music \(The Amine β Ring\) \(RCA CPL2-1101\)](#)

Lou Reedillä oli diili RCA:n kanssa, että nämä julkaisevat sellaisen LP:n jonka hän toimittaa. RCA oli kättänyt uutta albumia lähes Sally Can't Dance ilmestymisestä lähtien, että se saisi taas yhden varmamyyntisen levyn. Reed puolestaan oli hiukan kypsynyt levy-yhtiönsä asenteeseen häntä kohtaan ja alkuvuodesta julkaistu live-levy ei ollut helpottanut tilannetta. Siitä oliko Metal Machine Music sitten vain puhdasta vittuilua levy-yhtiölle, Reedin mielestä hauska vitsi, levytyssopimuksen täyttämiseksi tehtyä silkkaa roskaa vaiko todellinen kokeilu tehdä jotain täysin uutta ja ainutkertaista ei ole koskaan selvinnyt.

Levyn Lou Reed nauhoitti omassa asunnossa New Yorkissa Uher-kelanauhurilla, joka oli neliraitainen ja jossa oli kolme eri nopeutta. Jonkinlaisen innoittaja oli 1960-luvun puolivälissä toiminut Theatre of Eternal Music, jossa vaikuttivat La Monte Young, John Cale, Tony Conrad, Angus MacLise ja Marian Zazeela. Sen musiikki koostui pitkäkestoisista sävelistä ja epätavallisista harmonisista yhdistelmistä, joita toteutettiin improvisoinnilla. Reed vei homman vain paljon pidemmälle. Hän viritti kitaran kaikki kielet samalle sävelelle. Sitten hän äänitti kitaroiden feedback-ääntä ja käytti erilaisia kitaraefektejä äänen muuttamiseen. Lisäksi hän nauhoitti ottoja eri nopeuksilla ja miksasi ne yhteen. Erillisiä biisejä ei ollut vaan kun koko hommasta tehtiin vielä tupla-LP, niin Reed valmisti neljä kuudentoista minuutin ja yhden sekunnin mittaista pätkää. Ne Bob Ludwig masteroi ja kaiverrus levyllä tehtiin niin, että viimeisen D-puolen loppuun tehtiin niin sanottu lukkoura, eli levy jää soimaan paikoilleen toistaen viimeistä muutaman sekunnin mittaista pätkää siihen asti kun se sammutetaan. Levyä on tutkittu ja analysoitu paljon ja sieltä on yritetty äänimassa alta löytää joitakin sävellysten aihioita, melodioita tai rytmejä – tai sitten jotain Reedin salattua viestiä homman tarkoituksesta. Jotkut väittävät tällaisia löytäneensäkin, mutta ei niitä siellä kyllä ole. Levy on pelkkää kiertoa, kirskuntaa, whitenoisea ja hälinää.

Ymmärrettävästikin kriitikoiden suhtautuminen levyyn oli hämmentynyt. Rolling Stone sanoi sen kuulostavan "the tubular groaning of a galactic refrigerator" ja olevan kuuntelukokemuksena lähinnä verrattavissa olemiseen bussiterminaalissa yöllä. Record Guidessa Billy Altman kirjoittaa levystä: "a two-disc set consisting of nothing more than ear-wrecking electronic sludge, guaranteed to clear any room of humans in record time". Kaiken lisäksi RCA veti levyn myynnistä USA:ssa kolme viikkoa sen ilmestymisen jälkeen. Kohun hiukan laskeuduttua levyä alettiin taas myydä. Levystä ilmestyi omia painoksiaan eri puolella maailmaa. Kokonaismyyniksi Jenkeissä on arvioitu 100.000 joka on käsittämättömän paljon levyn huomioon ottaen. Myyntiä lienee selittää se, että osa osti sen koska se Lou Reed levy ja osa, koska siitä kohistiin niin paljon. Levy ei ole saanut isoa ymmärrystä myöhemminkään, vaikka jotkut kriitikot pitävät sitä rohkeana vetona. Lähinnä levy kerää kärkisijoituksia maailman huonoimmat levyt listoilla. Levyn kehnous ei ole estänyt sen uudelleen julkaisuja varsinkin CD:llä. Levy söi Reedin uskottavuutta musikkibusineksessa ja häntä alettiin pitää arvaamattomana, mikä vaikeutti tulevia sopimusneuvotteluja.

Lopuksi vielä pikku tarina Suomesta: Juttelin levystä Epe Heleniuksen kanssa ja Epe kertoi, että levyä oli tilattu ennakkona erittäin iso määrä Epes'iin myyntiin. Hän itse kuuli levyn vasta kun se tuli liikkeeseen. Kuultuaan hän antoi tiukat ohjeet myyjille: Levyä ei saanut myydä yhdellekään asiakkaalle myymälässä ennen kuin tämä oli kuunnellut pätkän levyä ja tiesi mitä oli ostamassa. "Hidastihan se myyntiin, mutta eipä tullut palautuksia ja huono mainetta ja kyllä niistä kaikista eroon päästiin."

Poikkeuksellisesti en tee yhtään nostoa tältä levyltä.

Levy numero 35, Heinäkuu 1975

[Kursaal Flyers: Chocs Away! \(UK Records 2330 101\)](#)

Kursaal Flyersin tulee Southendistä, tuosta pubrockbändien keskittymästä. Sen perustivat vuonna 1973 jo muutamassakin paikallisessa bändissä soittaneet Paul Shuttleworth (laulu), Richie Bull (banjo), Graeme Douglas (kitara), Will Birch (rummut), Vic Collins (steelkitara) ja Dave Hatfield (basso). Nimi napattiin paikallisesta kadulla kulkevasta nähtävyydenjunasta, joka mainosti paikallista pelisalia. Yhtye aloitti soittamalla countryrock-covereita, mutta omaakin materiaalia alkoi syntyä. Pian yhtye oli Lontoon pubien vakiobändi ja keikoillaan se teki vaikutuksen Jonathan Kingin, joka kiinnitti nämä omalle UK Recordsillen. Ennen

ensimmäisen levyn teko Harfield jättäytyi pois bändistä ja Richard Bull otti banjo lisäksi vastuun basson soittamisesta. Levylle tuli yksi coveri ja kymmenen bändin omaa biisiä, jotka ovat letkeämpää pub rockia hiukan Nick Lowen hengessä, mutta selvästi countryvaikutteisempia. Tuo coveri Cross Country on tietenkin Southendin legendan Mickey Juppin käsialaa. Yhtyeen tavaramerkki nokkelat sanoitukset näkyvät jo tällä ensimmäisellä levyllä. Levyltä julkaistiin ensin kaksi singleä Speedway ja Hit Records, jotka keräsivät jonkin verran radiosoittoa, mutta LP:n myynti jäi silti kovin vaisuksi. Kurssal Flyers jatkoi vuoteen 1977 asti, teki vielä kaksi studiolevyä ja livelevyn. Miesten myöhemmät kokoonpanot ovat todellakin maininnan arvoisia. Graeme Douglas meni Eddie & the Hot Rodsin, Will Birch ja John Wicks The Recordsin, Chris Underhill liittyi Warsaw Paktin ja Paul Shuttleworth aloitti soolouran.

Nostot tältä levyllä eivät osu sinkkubiiseihin vaan ovat Pocket Money ja Brakeman.

Levy numero 36, Elokuu 1975

[Andrew Matheson & The Brats: Grown Up Wrong \(Mercury 6317 504 * Norja\)](#)

Tässä on todella mielenkiintoinen bändi, jonka tarina on hämmentävä, osin uskomatonkin. Yhtyeestä olisi voinut tulla Brittien New York Dolls, mutta ei tullut. Laulaja Andrew Matheson on kirjoittanut hiltittömän hauskan kirjan Sick On You yhtyeen tarinasta. Kannattaa lukea. Tässä faktoja lyhyesti ja levyn vaiheet.

Kesällä 1972 kaverukset Andrew Mattheson (laulu, kitara) ja Casino Steelin (koskettimet, laulu) yrittävät saada bändiä kasaan, joka kantaa nimeä The Queen. Keikkakin on saatu sovituksi 1.7. Stanmore Town Hallin, mutta rumpali lähtee bändistä reilua viikkoa ennen keikkaan. Mattheson ja Steel laitoivat Melody Makeriin ilmoituksen jossa lukee: "DRUMMER WANTED. Young, slim. Must look, act & think like a star. No beards, no chrome-domes, no fatties. 723-0759 (after 5 pm)." Ilmoituksella löytyi rumpaliksi Louis Sparks ja keikka hoidettiin. Vuoden 1973 alussa nimi on muuttunut Hollywood Bratsiksi ja yhtyeellä on nyt manageri Chris Andrews. Keikkoja alkaa tulla, mutta ei sellaisia jotka miellyttäisivät bändiä. Keikka Ilmavoimien tukikohdassa johtaa kulttuurien törmäykseen ja tämä oli viimeinen pisara yhtyeen sen hetkiselälle basistille Roger Cooperille. Miehistö-ongelmia ratkotaan taas ilmoituksella Meldoy Makerissä: "Wanted Young bass player. Wymanesque. For outrageous band. Essential: Pretty face (no beards), slender build, look, act, think like a star. We Offer fame & fortune. Phone 723-0759 after 5pm." Ilmoituksella saadaan Amerikkalainen Brian bändiin pariiksi kuukaudeksi. Toukokuussa bassossa on Mick Groome ja Bratsit äänittävät demoa Regent Sounds Studiossa (Denmark Street, Lontoo). Äänitysten aikana yksi vahvistin räjähtää ja aiheuttaa tulipalon, joka sammuu vaahtosammuttimella. Bändi käy pubissa kaljalla sillä aikaa kun studio siivotaan ja uusi vahvistin haetaan. Äänitykset jatkuvat ja kahden biisin demo syntyy. Heinäkuussa päästään ensimmäistä kertaa keikalle Speakeasyille, joka tuolloin oli Lontoon tärkeimpiä keikkapaikkoja. Keikan näkee Ken Mewis, joka rupeaa bändin uudeksi manageriksi. Bändi sen sijaan on vaikuttuneempi siitä, että Whon Keith Moon tulee keikan jälkeen takahuoneeseen ja tuo tarjottimellisen olutta ja kehuu bändin todella ansainneen ne. Mewis järjestää yhtyeen nopeasti studioon tekemään uutta demoa ja pian sen jälkeen seuraavaa. Basistin kanssa on taas ongelmia, tässä vaiheessa yhtye päättää, että basistit käyttävät taiteilijanimeä Wayne Manor Batman sarjakuvan mukaan. Näin ollen ei haittaa vaikka basisti vaihtuisikin.

Mewis saa sovittua LP diilin NEMS:n kanssa ja levyä aletaan äänittää useassa eri sessiossa. Vaikka levyä hiotaan ei levy-yhtiö ole siihen tyytyväinen ja lopulta se sanoutuu hommasta irti ja bändi saa masterin. Sille etsitään lähes pari vuotta julkaisijaa, kunnes Mercuryn Norjan osasto kiinnostuu siitä. Castino Steelhän on norjalainen, joten tämä selittää osaltaan asiaa. Levy julkaistaan vain Norjassa elokuussa 1975 – yhtye oli jo

tässä vaiheessa ollut hajonneena hyvän aikaa. Levy on tyyllinen sillisalaatti kaikesta mistä kaksikko Matheson & Steel pitivät. on Phil Specotria, bluesia, Rollari-vaikutteista kamaa, jne. Rajuimmillaan bändi on Sick on Youssa, jonka Castino Steel vei sitten mukanaan The Boysin. Mikään myyntimenestys levy ei ollut. Se myi kokonaista 563 kappaletta – ymmärrettävästi tuo ensimmäinen painos on nykyään melkoisissa hinnoissa. Allmusic arvio levyn myöhemmin seuraavasti: "Pure rock fun with fuzzy, garage-flavored guitar solos, cowbell accents, and snotty lyrics populated with gold diggers and tramps." Kun punk sitten tuli ja The Boys nousi pinnalle heräsi kiinnostus Bratsejäkin kohtaan uudestaan. Cherry Red hankki levyn oikeudet itselleen ja julkaisi sen ensi kerran 1980. Sen jälkeen levy on julkaistu useamman kerran uudestaan. Vuoden 2018 Radiation Reissuesin tupla-LP versio kannattaa mainita erikseen, sillä siinä on viistoista bonusbiisiä varhaisemmilta demoilta – huippu julkaisu.

Matheson alkoi Hollywood Bratsin jälkeen soolouralle, Casino Steel meni ensin London SS:n ja sitten The Boysiin ja Brady Wreckless Ericin bändiin.

Nostoni tältä levyiltä ovat Sick On You ja Chez Maximes.

Levy numero 37, Lokakuu 1975

[Cafe Society: Cafe Society \(Konk KONK 102\)](#)

Nyt mennään musiikillisesti aika kauas punkista folkiin ja jopa perinnemusiikkiin, mutta tässä on yksi mielenkiintoinen ensilevytys tulevan punkkarin tekemänä.

Tom Robinson, Hereward Kaye ja Raphael "Ray" Doyle tapasivat jo Middlebroughissa ja soittelivat covereita yhdessä. Kaye yllättyi, kun selvisi, että Robinson tekee biisejä. Kaye totesi tälle, että voi kun minäkin osaisin, mutta minä kirjoittan vain runoja. Siitähän sitten syntyi idea tehdä biisejä yhdessä. Varsinainen bändi perutettiin vasta kun kaikki kolme olivat ajautuneet Lontooseen. Kokoonpanoksi tuli: Tom Robinson (kitara, laulu), Raphael "Ray" Doyle (laulu, kitara), Hereward Kaye (laulu, kitara, piano), Nick South (basso) ja Nick Travisick (rummut). Nickiä ennen pari muutakin kävi kokeilemassa rummuissa. Alkoi kova treenaaminen ja keikkailu aivan pohjalta; folk-klubien "lava on vapaa" -illoista, jolloin sai tavallisesti esittää vain kolme biisiä. Siitä homma kehittyi ja bändi sai vakiajan, kerran viikosta Troubadour -klubilta. Sitä ennen he olivat esiintyneet nimellä Hereward & Friends. Kahvila kulttuuri teki tuloaan ja nimeksi keksittiin Café Society, kun arveltiin että sillä olisi helppo saada keikkoja kahviloista. Sillä aloitettiin Troubadour -klubilla. Kinksin Ray Davies oli perustanut oman levy-yhtiön Konk Recordsin ja etsi sille bändejä. Hän kierteli ahkerasti klubeilla tsekaten bändejä ja huomasi Café Societyn Troubadourilla. Hän kiinnitti bändi Konkille ja LP:tä alettiin tehdä välittömästi. Sitä tuottivat yhdessä Ray ja Dave Davies sekä John Gosling. LP:n teko ei kuitenkaan sujunut ilman ongelmia. Ray ei ollut tyytyväinen mitä oli syntynyt, homma hierottiin ja aikaa kului. Bändi luuli ja saaneensa levyn valmiiksi, mutta Ray meni vielä nauhojen kanssa studioon ja äänitytti bändin tietämättä siihen vielä lisää soittimia. Bändi ei ollut kovinkaan innoissaan, kun aikanaan kuuli lopputuloksen, joka oli erilainen kuin mitä he olivat kuvitelleet. LP sai ristiriitaisen kritiikin. Smash Hits valitsi sen kuukauden levyksi, mutta muuten arviot olivat nuivia. Vielä kehnompaa oli myynti. Levy myi vain 600 kappaletta. Ray Davies tiputti Café Societyn levy-yhtiöltään.

Punk teki tuloaan ja Tom Robinson näki Sex Pistolsin 100 Clubilla vuoden 1976 alkupuolella. Hän lähti keikalta kesken kaiken pois, mutta ymmärsi, että maailma oli muuttumassa. Seuraavalla viikolla hän teki jo soolokeikan I.C.A.:ssa ja tuli sen jälkeen treeneihin rikkinäisen kitaran kanssa. "Minulle tuli sellainen hetki, sellainen riemastuttava hetki, kun heitin tämän lattialle" Tom selitti bändikavereilleen, jotka miettivät että

ovatko avaruusoliot kaapanneet miehen aivot. Tomin muutos jatkui, hän tunnustautui homoksi, tuli pidätetyksi paikallisessa homopubissa The Coleherne ja teki tästä biisin Sing if you're Glad To Be Gay. Biisi sopi kovin huonosti muiden mielestä Cafe Societyn ohjelmistoon. Sitä kokeiltiin, mutta yhtye hajosi legendaarisiin "musiikillisiin erimielisyyksiin".

Tom Robinson perusti sitten Tom Robinson Bandin vuoden 1976 lopulla. Hereward Kaye teki soololevyn ja liittyi Flying Picketsin ja Nick South perusti aikanaan Time UK:n, johon tuli mukaan Danny Kustow, joka puolestaan oli soittanut jo hajonneesta Tom Robinson Bandissä.

Lopuksi vielä pieni jälkinäytös tai kaksi: Tom Robinsonin ja Ray Davisin välit olivat kovin tulehtuneet Konk-seikkailun myötä. Alkusyksystä 1977, kun Tom Robinson Band oli soittamassa Nashville Roomsissa, Robinson huomasi Daviesin yleisössä. Hän alkoi tällöin esittää sarkastisilla kommenteilla varustettuna Kinksin hittiä Tired of Waiting for You. Davies veti tästä herneen nenään ja teki pian julkaistavalle Father Christmas -singlen B-puolelle biisin, joka kertoo Tom Robinsonista – tai mitä mieltä Davies hänestä on. Biisin tekstissä sanotaan mm. näin: "A well known groover, rock 'n' roll user / Wanted to be a star / But he failed the blues, and he's back to loser / Playing folk in a country bar", "He couldn't handle modern jazz / 'Cause they play it in difficult keys / But now he's found a music he can call his own / Some people call it junk, but he don't care", "He's really middle class and he's just a phony / He acts tough but it's just a front / He's the prince of the punks." Aika katkeraa tilitystä.

Nostot tältä levyltä ovat: The Old Man And The Child ja The Creed.

Levy numero 38, Lokakuu 1975

[Sleepy Sleepers: Sinulle Äiti \(EMI 5E 062-35099\)](#)

Suomen harvaan proto-punk rintamaan pitää ehdottomasti laskea Lahtelainen Sleepy Sleepers. Yhtye oli jonkinlainen suomalainen vastine Tubesille, hyvän maun rajoja kokeileva ja usein ne ylittäväkin ryhmä, jolle kunnan livenesshow oli tärkeämpi, kun biisit. Yhtyeen uskomattomista vaiheista ja tempauksista kiinnostuneille suosittelen Jytinää Eestissä –kirjaa. Tässä lyhyt katsaus yhtyeen perustamiseen ja tähän ensimmäiseen levyyn.

Syksyllä 1974 kolme lahtelaista DJ:tä (Sakke Eerola, Kari Karjala, Pekka Eerola) ja Sakke Järvenpää päättivät perustuu aivan uudenlaisen yhtyeen. Sha Na Na –tyyppisen showtyhmän. Tärkeintä olisi kunnan meno eturivissä, jonka nämä neljä hoitaisivat. Taustalle saatiin Kounrty Killers bändi. Sliipparit teki ensimmäiset keikkansa Lahden koulujen konvissa. Sana kovasta showryhmästä kiiri ja Hobo Puhakka EMI:ltä tuli tsekkaamaan bändin Kiveriön koululle (jossa muuten minä kävin ja olin paikalla näkemässä tuo hämmentävän keikan). Keikka vakuutti ja Hobo, joka tuolloin oli vain varastomiehenä EMI:llä, onnistui vakuuttamaan yhtiön johdon bändistä. Yhtye sai EMI:n laskuun tehdä demonauhan legendaarisessa lahtelaisessa Microvox studiossa. Viisi biisiä äänitettiin ja ne vakuuttivat yhtiönkin. Tuolta demolta julkaistiin ensingle Kuka Mitä Häh / Linda kerro hinta, joka nousi peräti listaykköseksi. Homma oli selvä LP:n tekemistä varten. Tällä välillä bändissä oltiin huomattu soittajien rajalliset taidot ja koko soittajisto laitettiin uuteen uskoon. Eturivikään ei pysynyt samana, vain Sacket Järvenpää ja Eerola jatkoivat. Kaksi uutta hahmoa olivat Pekka "Speedy" Laakso ja aiemmin yhtyeen roudarina toiminut Markku "Mato" Valtonen. Uudella kokoonpanolla mentiin uudestaan Microvoxiiin. EMI oli päättänyt käyttää LP:llä koko ensidemo, joten uudella kokoonpanolla äänitettiin levyille 8 biisiä lisää. Levy siis koostuu itse asiassa kahden eri kokoonpanon äänityksistä. Tästä levystä alkoi Sliippareiden ja Microvoxin Nurmikallion pitkä ja syvä yhteistyö. Levy nousi heti ilmestymiskautenaan myyntilistoille ja oli parhaimmillaan sijalla

neljä. Kun yhtyeen tiukka keikkailu ja hurja show valloitti Suomea, myi levy tasaisesti ja saavutti kultalevyn tarvittavan 25000 kappaleen myynnin vuonna 1977.

Nostot tältä levytä ovat Kuka Mitä Häh ja Väinö. Väinö biisistä kerrottakoon, että levyn ilmestymisen jälkeen pikkuveljeni Jakke perusti ensimmäisen bändinsä. Se rumpalilla oli peltiset kurkkupurkit rumpuina ja Jakella vanha putkiradio vahvistimena ja aivan eka biisi mitä se yritti saada soitettua läpi oli Väinö. Minäkin kävin yrittämässä laulaa sitä, mutta sain bändistä potkut epämusikaalisena. Siihen päättyi minun bändiurani. Jakke sen sijaan soitti muutaman vuoden päästä Vau!!:ssa.

PS. Sensuroin kansikuvaa, ettei turhaan tuli Facelta bänniä.

Levy numero 39, Lokakuu 1975

[Dr. Feelgood: Malpractice \(United Artists Records UAS 29880\)](#)

Olihan Feelgood jo ennen ensimmäistä LP:tä hyvässä nosteessa, mutta sen jälkeen meno oli vielä hurjempaa ja keikkoja todella paljon. Yhtye ehti myös käydä esikoisalbumin jälkeen ensimmäisen kerran keikoilla Suomessa heinäkuussa; Kuusrockin lisäksi soitettiin Riihimäellä ja kaksi kertaa Helsingissä. Feelgoodin suosio oli muuten Suomessa 1975-1976 huomattavasti isompaa kuin muualla manner-Euroopassa. Levy-yhtiö alkoi painaa päälle, että uutta materiaali pitäisi saada, vaikka ensimmäinen levy oli ilmestynyt vasta tammikuussa. Tiukka keikkailu jätti vähän aikaa uuden materiaalin kirjoittamiseen, minkä takia levyille tuli peräti viisi coveria. Noista covereista kannattaa mainita blues-standardi Rolling and tumbling, jonka ensimmäisen tunnetun levytyksen teki Hambone Willie Newbern jo vuonna 1929. Feelgoodit todennäköisesti löysivät biisin Muddy Watersin tekemänä. Wilkon vastuulle jäi loppujen kuuden biisin tekeminen, joista kahteen hän sai apua muilta. Nuo omat biisit ovat ehdottomasti levyn parasta materiaalia. Tuottajana toimi edelliseltä levytä tuttu Vic Maile. Vic äänitti neljä biisiä Pyen siirrettävällä laitteistolla ja loput biisit äänitettiin Olympic Studiosissa Barnesissa Lontoossa. Levy menestyi hyvin ja nousi Briteissä lopulta aina sijalle 17 asti. Nostoni tältä levytä ovat Going Back Home ja Back in the Night, jotka edustavat koko yhtyeen uran kirkkainta huippua minulle.

Levy numero 40, 10.11.1975

[Patti Smith: Horses \(Arista AL 4066\)](#)

Mikä oli ensimmäinen oikea punkalbumi? Tähän ikuisuuskyymykseen on kymmenittäin eri vastauksia ja suurimalle osalle niistä hyvä perustelut. Yhtenä vahvana vastauksena on Patti Smithin Horses ja olen itse taipuvainen tähän vastaukseen. Scene oli jo syntynyt, uudet nimet ovat astumassa esiin ja tuovat uuden estetiikan ja sitten ilmestyy huima esikoisalbumi tähän uuteen syntyvään aaltoon.

Smith vietti nuoruutensa New Jerseyssä. Hänen isänsä oli ateisti ja äiti Jehovan todistaja. Peruskoulun päätyttyä Smith meni 16-vuotiaana töihin lähiseudun tehtaaseen, jossa työ oli rankkaa. Tästä kokemuksesta syntyi aikanaan ensimmäisen single A-puoli Piss Factory. Patti innostui runoudesta ja suuntasi New Yorkiin, jossa hän muutti asumaan Hotel Chelseaan valokuvaaja Robert Mapplethorpen kanssa. Pyörittäen aikansa runoympyröissä alkoi rock vetää myös puoleensa. Smith alkoi soittaa vuonna 1974 kitaristi Lenny Kayen kanssa ja myöhemmin kokonaisen yhtyeen kanssa, johon kuuluivat Kayen lisäksi kitaristi Ivan Kral, rumpali

Jay Dee Daugherty ja pianisti Richard Sohl. Robert Mapplethorpe kustansi yhtyeen ensimmäisen singlen "Piss Factory / Hey Joe" vuonna 1974. Yhtyeestä tuli niin sanotusti kuuma nimi New Yorkin rock-scenessä. Arista Recordsin Davis näki Patti Smith Group CBGS's:llä ja oli niin vaikuttunut, että tarjosi seitsemän levyä diiliä yhtyeelle.

Bändi laitettiin elo-syyskuussa 1975 Electric Lady studioon New Yorkissa. Tuottajaksi tuli John Cale. Patti Smith kuvaili visiotaan levystä näin: to make a record that would make a certain type of person not feel alone. People who were like me, different ... I wasn't targeting the whole world. I wasn't trying to make a hit record." Heti aluksi Cale hankitutti yhtyeelle uusia soittimia, jotta soundi olisi hyvä ja vireinen. Tästä alkoi Calen ja Smithin välien kiristymisen. Calella oli pitkä tausta studioista, kun taas Smith oli ennen kaikkea liveartisti. Tämä johti näkemuseroihin mitä pitäisi tehdä. Levy saatiin kuitenkin valmiiksi ja kansikuvan Smithistä siihen otti Robert Mapplethorpe.

Esikoisalbumiksi levy menestyi hyvin listoilla. Se oli 17 viikkoa Billboard 200 –listalla ja paras sijoitus oli 47. Levy nousi listoille myös Australiassa, Kanadassa ja Hollannissa, mutta yllättäen ei Briteissä. Myyntiäkin parempaa oli kritiikki. Rolling Stonen John Rockwell kirjoitti siitä: "wonderful in large measure because it recognizes the overwhelming importance of words." Creemin legendaarinen Lester Bangs puolestaan: "in its ultimate moments touches deep wellsprings of emotion that extremely few artists in rock or anywhere else are capable of reaching ... her wealth of promise and the most incandescent flights and stillnesses of this album she joins the ranks of people like Miles Davis, Charles Mingus, or the Dylan of 'Sad Eyed Lady' and Royal Albert Hall." Briteissä oltiin yhtä haltioissaan Jonh Ingham antoi levyille viisi tähteä Soundsissa ja julisti sen saman tien vuoden levyksi. Charles Shaar Murray NME:ssä kirjoitti näin: "an important album in terms of what rock can encompass without losing its identity as a musical form, in that it introduces an artist of greater vision than has been seen in rock for far too long." Jos levyä ymmärrettiin jo sen ilmestyessä on siitä ajan kanssa tullut yksi rockin kulmakivistä ja suunnan näyttäjä rockin naisartisteille.

Sitten vielä pikku anekdootti Suomesta: Vasta muutaman ulkolaisia bändejä Suomeen tuonut rockin monitoimimies Tapio Korjus sai levyn käsiinsä ja innostui siitä valtavasti (kuten muuten oli innostunut Dr. Feelgoodistakin ja tuonut sen Suomeen). Kun Patti Smith tuli ensimmäiselle kiertueelle Eurooppaan hommasi Korjus hänet Suomeen parille konserttialikeikalle syksyllä 1976. Korjuksen innostus oli isompaa kuin Pattin suosio tuolloin. Keski-Euroopassa hän teki keikkoja 100 hengen pikkuklubeissa, joten Kulttuuritalo ja Turun konserttitalo olivat liian suuria paikkoja ja väkimäärä jäi pariin sataan kummassakin. Tappiota tuli, mutta iso kulttuurityö Korjukselta tehdyksi – Smith ensimmäisellä Euroopan kiertueellaan Suomeen.

Ensimmäinen nosto tältä levyltä on Gloria. Siinä on tiukimpia levyn avauksia ikinä, kun Smith itse kirjoittamassaan part 1:ssä aloittaa "Jesus died for somebody's sins, but not mine" ja siitä sitten liutaan part 2:n, joka on tämä Them klassikko. Kakkosnosto on ykköspuolen päättävä Free Money. Sen muuten Penetration teki aikanaan albumilleen Moving Targets.

Levy numero 41, Joulukuu 1975

[Virtanen: Uusi Jääkausi Uhkaa LP \(Love, LRLP-146\)](#)

Hal-00 LP:n ilmestymisen jälkeen Virtanen julkaisi vuoden 1975 alkupuolella upean Lolita singlen. Lisäksi yhtye pääsi esiintymään TV:n Iltatähti ohjelmaan. Näiden jälkeen yhtyeeseen liittyi kolmanneksi kitaristiksi Markku Lampi. Uusitulla kokoonpanolla tehtiin vielä ennen LP:tä yksi single Rolls Royce / Neiti Nopea, jonka Waldemar Wallenius kehui yhdeksi kaikkien aikojen parhaista suomalaisista pop-levyistä.

Syksyllä LP:tä alettiin tehdä hiukan kehnossa ilmapiirissä. Yhtyeen linjasta oli keskustelua ja Moogin haluamia covereita ei levyille tullut. Albumin materiaali on lähes täysin Velton kirjoittamaa. Levyn ainoa cover oli Comus-yhtyeen albumilta First Utterance Roger Woottonin sävellys Comus. Sen suomensi Velto, eikä Moog. Biisin valinnasta Velto kokeneensa yhtyeen musan itselleen läheiseksi sen takia että "ne jätkät on ollu viis-kuus kertaa mielisairaalassa..." Levy tekoa haittasi vielä se, että tuottaja vaihtui / oli vähän paikalla. Levy kanteen on tuottajaksi merkitty Janne Ödner ja Pave Maijanen, mutta itseasiassa tuotannosta vastasi lähinnä äänittäjänä toiminut Mikki Nuorivaara. Soittimet olivat epävireisiä ja vaikka bändissä oli kolme kitaraa, niin useimmiten levyille jätettiin vain yksi eniten vireessä ollut kitara.

Levyn kanteen napattiin nimi ja kuva Avaruuden Korkeajännitys -lehden numerosta 16/57, jonka sankarina oli Rick Random. Levyn ensimmäinen biisi, lyhyt Rick Random Prologi on luettu tekstin tuosta sarjakuvasta. Alkuperäisellä levyllä oli 12 biisiä, mutta kun levyä aikanaan tehtiin CD-versio, niin siihen lisättiin singlekappaleet Neiti Nopea, Loinen ja Temppu.

Levyn myynti sen ilmestyessä ei ollut mitenkään merkittävää. Ristiriidat kärjistyivät ja henki alkoi rakoilla. Ensin lähtivät Huovinen ja Lampi ja perusivat Voxin. Sitten vaihdettiin vielä basisti. Tilalle tulivat Jarmo Tuominen (ex - Coitus Int) kitaraan ja Jyrki Melartin bassoon. Aikaiseksi saatiin vielä yksi single, Loinen 1976. Veltoa ei keikkailu enää kiinnostanut ja yhtye teki useita keikkoja nelikonna. Tämä johti lopulta siihen että Velto lopullisesti jättäytyi bändistä ja muut jatkoivat nimellä KontraVirtanen – ilman Virtasta.

Nosto tältä levytä ovat Rolls Royce ja Robotti.

Levy numero 42, joskus 1975

[Earth Quake: Rocking The World \(Beserkley, JBZ-0045\)](#)

Earth Quake oli perustettu 1966, se oli tehnyt kaksi albumia A&M:lle (jälkimmäinen tämän sarjan levy numero 5), mutta menestystä ei ollut tullut. Yhtyeen managerin Matthew King Kaufmanin mielestä A&M ei ymmärtänyt bändi luonnetta, eikä siksi osannut hoitaa tämän asioita. Kun kukaan muu kuin Kaufman ei tiennyt miten asioita piti hoitaa, niin Kaufman päätti perustaa oman levy-yhtiön, joka hoitaisi homman. Beserkley Records - "Home of the Hits" perustettiin loppuvuodesta 1973 ja vuonna 1974 se sai julkaistua yhden singlen, Earth Quaken It's A Tall Order For A Short Guy. Alettiin miettiä kolmatta levyä. Bändi oli hienossa livekunnossa ja keikkoja tehtiin todella paljon. Koska edelliset levyt olivat olleet jotenkin vaisuja, päätettiin ongelma ratkaista niin, että tehdään livelevy, jolla saataisiin bändin riehakkaampi lavameno siirrettyä myös levyille. Osasyynä livelevyyn lienee myös sekin, ettei uudella levy-yhtiöllä ollut isoja rahoja laittaa mittaviin studiopäiviin. Kaufman vuokrasi DSR Mobile Unitin kaluston ja jossain pain Kaliforniaa äänitettiin keikka levyä varten ja se miksattiin CBS:n studioilla San Franciscossa. Biisimateriaalissa ei haluttu koskea enää edellisten levyjen kappaleisiin, mutta levyllinen täysin uusia biisejä olisi ollut tuhlauksena seuraavaa studiolevyä ajatellen. Päädyttiin siis ratkaisuun, jossa levyn kahdeksasta biisistä viisi on covereita ja kolme omia. Coverosasto on aika onnistuneesti valittu, sillä se ne on valittu aika laajalta skaalalta, mutta saatu kuulostamaan saman bändin soittamilta. Ne ovat: Bobby Troupin Route 66, Electric Light Orchestran Ma Ma Ma Belle, Easybeatsin Friday on My Mind, Velvet Undergroundin Heah Held High ja Small Facesin Tin Soldier. Oma materiaalikin oli riittävän laadukasta, eikä hirveästi häpeä noille lainoille. Kuitenkin tuon vahvan lainaosaston takia levy tuntuu välityöltä, sellaiselta kivalta klubibändivedolta, joka ei ole maailmoja mullistavat, mutta menoltaan mukava. Paremmiin kykyjään yhtye pääsi osoittamaan seuraavan vuoden 8.5 albumilla.

Otetaan nostoiksi yksi cover ja yksi oma biisi: Friday On My Mind ja (Sitting In The Middle Of) Madness.

1976

Levy numero 43, 20.1.1976

Debris: Debris (Static Disposal PIG-0000)

Tässä vähemmälle huomiolle jäänyt bändi/levy, varmaankin koska oli omakustanne, mutta sitäkin rajumpi protopunk-LP. Debrisin perusti Charles Ivey USA:n Chickasaw'sta Oklahomasta kesällä 1975. Siihen tulivat Olivier Charles Ivey sekä Johnny Gregg Powers. Bändille vaikutteita antoivat Velvet Underground, The Stooges, Captain Beefheart, sekä englantilaiset glamrockbändit, vaikka yhtye uskoi vahvasti myös improvisointiin. Koko lyhyen uransa aikana yhtye teki vain neljä keikkaa. Näistä yksi oli "Battle of the Bands"-kisa, johon Debris otti osaa, koska palkintona oli musiikkilaitteita. 50 osallistujan kisan voitti covereita soittava yhtye ja Debris jäi aivan viimeiseksi. Kaverit huomasivat lehdessä ilmoituksen, jossa paikallinen studio tarjosi pakettia, joka piti sisällään 10 tuntia studioaikaa + 1000 kappaletta LP:itä. Tämä paketti maksoi 1590 taalaa. Yhtye tarttui tarjoukseen. Benson Sound Studiossa käytiin kahtena eri päivänä 10.12. ja 16.12.1976. Kuukautta myöhemmin, eli 20.1.1976, yhtyeellä on käsissään 1000 kappaletta levyjä, joita se myy kädestä käteen, sekä paikallisille musiikkikaupoille. Lyhyt äänitysaika ja yhtyeen kehittymättömyys sai aikaan sen, että levyn soundi on erittäin raakaa, eivätkä kaikki bändin ideat varmaankaan toteudu niin kuin oli ajateltu. Toisaalta siinä on roisia energiaa ja tiukkaa menoa. Arviot levystä olivat Oklahomassa järjestäen murskaavia ja bändi hajosi kavereiden etsiessä uusia mahdollisuuksia. New Yorkista tuli myöhemmin pari kiittelevämpää arviota ja kutsu soittamaan CBGB's klubille, mutta yhtyettä ei koottu enää uudestaan. LP:n avausraita One Way Spit on antanut nimensä mainiolle kokoelmalevyille Punk 45: Sick On You! One Way Spit! After The Love & Before The Revolution Vol 3: Proto-Punk 1970-77, jolta biisi tietenkin myös löytyy. Discogs antaa levyn julkaisupäiväksi 10.4.1976, mutta tämä 20.1. on se jolloin bändi alkoi levyjä kaupata.

Ilmeinen nosto on One Way Spit, toinen olkoon Boy Friend.

Levy numero 44, Helmikuu 1976

The Residentsin: Third Reich & Roll (Ralph RR1075)

The Residents on yksi erikoisimmista yhtyeistä mitä on ollut. Tai ennemminkin se on taidekollektiivi, joka tekee avantgarde musiikkia ja multimediatöitä. Se on tunnettu siitä, että se ei paljasta tekijöitään, eli ketä bändissä on. Lavalla soittajat ovat naamioituneina, usein pään päälle on vedetty silmämunanaamari, jonka päällä on hattu.

Residentsin juuret ovat Shreveportissa Louisianassa. Yhtyeen oman legendan mukaan kollegepojat lähtivät sieltä kohti San Franciscoa, mutta auto hajosi San Mateossa ja he päättivät jäädä sinne. Siellä alettiin tehdä taidetta nauhoituksilla ja valokuvaamalla. Brittiläinen Phil Lithman ja saksalainen N. Senada vierailivat kollektiivin luona ja päättivät liittyä siihen. Ensimmäiset nauhat saatiin valmiiksi vuonna 1969. Kollektiivin

lähipiiriin ilmestyi Cryptic Corporation, joka alkoi manageroida ryhmää ja toimi sen puhemiehenä. Näin ryhmän jäsenten oli helpompi pysyä anonyymeinä.

Vuonna 1971 yhtyettä tarjottiin Warner Brothersille, koska Captain Beefheart levytti yhtiölle. Vielä kummallisempi yhtye ei kelvannut Warnerille, mutta nimi yhtyeelle tästä seikkailusta tuli. Yhtye ei ollut laittanut nimeään materiaaliin, jonka se lähetti Warnerille, vain osoitteen. Kun Warner lähetti hylkäyskirjeen, oli osoitteen päälle saajaksi merkitty The Residents (=asukkaat). Tämän ryhmä otti itselleen nimeksi.

Vuonna 1972 ryhmä muutti San Franciscoon, oma Ralph Records perustettiin ja Cryptic Corporation alkoi hoitamaan levy-yhtiönkin juoksevia asioita. Ryhmä työskenteli neljättä vuotta kunnianhimoisen Vileness Fats filmiprojektin parissa, joka ei koskaan valmistunut. Single San Dog ilmestyi vuonna 1972, mutta otti aikansa, ennen kuin single sai edes jotain aikaiseksi. Tämä jotain oli portlandilaisen KBOO-FM:n ohjelmajohtaja Bill Reinhardt, joka innostui yhtyeestä ja alkoi soittaa tätä Radio Lab -showssaan. Hän meni tapaamaan yhtyettä, joka oli niin otettu, että antoi Reinhardtille pääsyn arkistoihinsa, joista sai paljon lisää soitettavaa. Kun 1.4.1974 ilmestyi LP Meet The Residents, sai Reinhardt promotarkoitukseen 50 ensimmäistä levyä 1 000 kappaleen painoksesta.

Nyt ilmestyi siis The Third Reich 'n Roll. Paitsi että se oli natsiteemansa takia jo erikoinen, niin sen tekotapa oli vielä erikoisempi. Pohjalle oli otettu klassisia rock'n'roll biisien pätkiä, niiden päälle oli äänitetty uusia soittimia, erilaista laulua ja monenlaista hälyääntä. Lopuksi alkuperäinen musiikki oli poistettu ja jäljellä oli vain tämä uusi lisätty äänimatto. Käsiteltyjen biisien kirjo on laaja, tässä muutama esimerkki 29 alkuperäiskappaleesta: "Let's Twist Again", "Psychotic Reaction", "Wipe Out", "96 Tears", "Light My Fire" ja "Sympathy for the Devil". Biisejä ei ole kreditoitu erikseen levyille, vaan levyille on merkitty vain kaksi biisiä. A-puolella on "Swastikas on Parade" ja B-puolella "Hitler Was a Vegetarian".

Levyn kannesta nousi kohu, sillä siinä on TV-persoona Dick Clark natsiuniformussa ja porkkana kädessä. Lisäksi kannessa on pikku-Hitlereitä tanssimassa sekä miesten että naisten vaatteissa.

Nostot on tältä levytä helppo valitan: A-puoli (Swastikas on Parade) ja B-puoli (Hitler Was a Vegetarian).

Levy numero 45, Maaliskuu 1976

[Doctors of Madness: Late Night Movies, All Night Brainstorms \(Polydor 2383 378\).](#)

Doctors of Madness oli art-rockbändi, joka myöhemmin nähtiin yhtenä tärkeimmistä Britannian proto-punkbändeistä. Sen perusti laulaja/kitaristi Richard "Kid" Strange Lontoon Brixtonissa 1974. Tarkoitus oli ylevästi musiikillisin keinoin analysoida urbaanin kulttuurin neurooseja ja systeemin kontrollia. Vaikutteet tulivat musiikillisesti Velvet Undergroundilta ja tekstillisesti William Burroughsilta. Bändin muut jäsenet olivat: Urban Blitz (viulu, kitara), Stoner (laulu, basso) ja Peter DiLemma (laulu, rummut). Myös glamrock näkyi yhtyeessä selvästi ja sen lavaesiintymiset olivat näyttäviä ja sisälsivät teatraalisia elementtejä, tuon ajan mittapuun mukaisesti mittavan valoshown, sekä nauhoilta tulevia efektejä.

Yhtyeen kunnianhimoinen lavaesiintyminen lunasti sille nopeasti maineen mahtavana keikkabändinä ja yleisöä virtasi keikoille. Polydor noteerasi yhtyeen potentiaalin ja teki bändin kanssa kolme LP:tä ja koko Euroopan kattavan sopimuksen vuonna 1975. Sopimuksen arvo oli 150 000 puntaa, mikä nykyrahassa on yli miljoona euroa. Melko mahtavasti aivan tuoreelta kyvyttä.

Maaliskuussa 1976 ilmestyi ensi-LP Late Night Movies, All Night Brainstorms, jonka tuotti John Punter. Levyllä, varsinkin sen A-puolella, näkyvät vahvasti Velvet Underground -vaikutteet ja biisit ovat hitaahkoja. Toisella puolella sitten revitellään tai tehdään vaikeatajuisempaa taiderockia. Tuo levyn B-puoli on mielenkiintoinen / erikoinen. Kaksi ekaa biisiä (Billy Watch Out ja B-Movie Bedtime) ovat normimitaisia, mutta kolmas Mainlines on yli viisitoistaminuuttin maratooni, joka on varsin raskasta kuunneltavaa – ainakin minusta. Richard Strangen tekstejä on pakko ylistää, ne ovat erittäin kauniisti maalailevia. Esimerkki tuosta Strangen kielen käytöstä on levyn kirjoitettu ”play loud” –teksti, joka kuuluu: "This Record to be played with the gas full on." Levy ilmestyi ympäri maailmaa, muttei USA:ssa, siellä se ilmestyi vasta vuonna 1978 tupla-LP:nä Figments of Emancipationin kanssa.

Doctors of Madnessin suurin ongelma oli ajoitus. Jos se olisi tullut pari vuotta aikaisemmin siitä olisi voinut tulla iso. Ajoituksen ongelma selvisi Strangelle 21.5.1976, kun Sex Pistols soitti bändin lämppäriä. Richard Strange kertoi tuosta keikasta: ”Älysin tuolloin, että nyt siirrettiin maalipuut aivan muualle. Ikäeroa ei ollut kuin kolmisen vuotta, mutta sukupolvikuilu avautui meidän ja punkin välille.”

Nosto levyiltä ovat Waiting ja B-Movie Bedtime.

Levy numero 46, 23.4.1976

Ramones: Ramones (Sire SASD-7520)

Ramones oli perustettu jo alkuvuodesta 1974. Se oli ehtinyt saada hommansa todella tiukkaan kuosiin loppuvuoteen 1975 mennessä keikkaillemalla CBGB's klubilla ja muilla lähinnä New Yorkin keikkapaikoilla. Seymour Stein kiinnitti yhtyeen Sire Recordsille loppuvuodesta 1975 ja pian alettiin tekemään esikoisalbumia. Yhtyeen debyytti-LP on merkkipaalu punkille ja se asetti askelmerkit monelle tulevalle bändille. Yhtyeen vaatimattomastikin sanoen klassinen debyytti-LP pitää sisällään neljätoista tasavahvaa punkbiisiä, joista pisin I Don't Wanna Go Down to the Basement kestää sekin vain kaksi ja puoli minuuttia. Vaikka levyllä on mittaa alle puolituntia, niin levyn tärkeyttä ja suuruutta ei voi ylikorostaa; kulmakivi ja suunnan näyttäjä.

Biisimateriaali levyille valittiin aika mielenkiintoisella tavalla. Yhtyeellä oli tuossa vaiheessa jo koossa 30–35 valmista biisiä. Niistä ei kuitenkaan valittu levyille parhaita, vaan levyille valittiin neljätoista ensimmäiseksi tehtyä. Syy tähän Johnny Ramonen mukaan oli, että yhtye mielti jo samalla tulevia levyjä. Yhtye ei halunnut poimia jo tehdyistä biiseistä parhaita, jolloin seuraavalle levyille olisi jäänyt huonompaa materiaalia. Tältä vältyttiin poimimalla biisit tekojärjestyksessä.

Levyille oli tarkoitus saada vangittua yhtyeen live-energia, mutta jo alusta asti tuottaja Leonelle oli selvää, että levyä ei äänitettäisi livenä, vaan se tehtäisiin kerroksittain ja käyttäen sen aikaisen studiotekniikan mahdollisuuksia. Ainoa omalla tavallaan livemäisyys oli, että biisit äänitettiin siinä järjestyksessä missä ne olivat bändin normaalissa keikkasetissä. Pienenä pikku anekdoottina mainittakoon, että Joey Ramonen veli Mickey Leigh laulaa taustoja biiseissä ”Blitzkrieg Bop” ja ”Judy Is a Punk”, mutta häntä ei levyn kansissa mainita.

Levy tehtiin todella halvalla, sen kustannukset olivat vain 6400 dollaria. Kansiin Sire oli varannut isomman summan. Sen budjetti oli 2000 dollaria ja siihen piti tulla Beatlesin Meet the Beatles -tyylinen kansi. Kuvat eivät kuitenkaan toimineet ja kansi-idea hylättiin. Nopeasti mietittiin muita vaihtoehtoja ja Roberta Bayley, joka oli ottanut bändistä kuvia Punk Magazineen, laitettiin asialle. Robertan piti ottaa kaksi rullaa kuvia,

mutta kun ensimmäinen rulla oli otettu, astui Dee Dee koiranpaskaan. Hän kaapi sitä ensin pois kengänpohjasta tikulla ja alkoi sen jälkeen jahdata muita bändin jäseniä tikku kädessään. Sessio oli sitten siinä. Mutta se riitti, yhdessä kuvassa kaikki on lähes täydellistä ja se onnistuu vangitsemaan Ramonesin syvimmän olemuksen. Tästä ikonisesta valokuvasta Roberta sai muuten vain 125 dollarin korvauksen.

Levy saa loistavan vastaanoton jo ilmestyessään: Robert Christgau kirjoittaa Village Voiceen: "Minä rakastan tätä levyä – rakastan sitä – siitäkkin huolimatta, että nämä pojat flirttailevat väkivaltakuvastolla (natsismilla ennenkaikkea) ... minusta tämä lyö laudalta aivan kaiken mitä tulee radiosta." Rolling Stonen Paul Nelson puolestaan käyttää sanoja: "Levy rakentuu lähes täysin sellaisista innostavan voimakkaista rock'n'rollin rytmiraidoista, joita ei ole koettu sitten rockin varhaisempien päivien. Popmusiikille on tullut aika seurata muita taiteen lajeja ja alkaa kunnioittaa omaa primitiivisyyttään." Newsdayn Wayne ylistää bändiä: "Paras tuore rock'n'roll bändi koko Universumissa, jonka tiedän." Sniffin' Glue #1 on tietysti kaikkein eniten innoissaan: "The Ramones on juuri sitä mitä punk rock on vuonna 1976. He ovat skidejä, minä olen skidi ja sinä olet skidi, sinun täytyy olla, jos jos luet tätä liparettia. Ramones antaa minulle voimaa ja vapautta ja se on mitä minä haluan. Minulla on ollut tämä albumi nyt viikkoja ja silti joka kerta kun soitan sitä, niin se saa aikaan sen, etten voi istua, kun kuuntelen – minun täytyy HYPPIÄÄÄÄÄÄ!"

Levyn menestys jäi kuitenkin ilmestyessään vaatimattomaksi. Se nousi Billboardin listalla korkeimmillaan sijalle 111 ja levyä myytiin vuoden 1976 aikana USA:ssa, lähteestä riippuen joko 6000 tai 7000 kappaletta. Pitkässä juoksussa myyntiä Jenkeissäkin tuli ja 30.4.2014 se oli myynyt 500 000 kappaletta, joka oikeutti kultalevyn lähes 40 vuotta levyn ilmestymisen jälkeen.

Pieni terminologia anekdootti loppuun: Punk sana oli tässä vaiheessa jo vakiintunut New Yorkissa tarkoittamaan uutta ja vaihtoehtoista musiikkia. Se ei tyylillisesti on tiukasti rajattu. Kun Ramones tuli, tuli tarve määritellä sen musiikki tarkemmin. Kun muut olivat punkkia, niin Ramones oli punkROCKia. Myöhemmin lähinnä Brittien kautta Punk –termi muuntui tarkoittamaan samaa kuin punkrock.

Nosto tältä levyiltä? Vaikeaa! Niin mainio biisi kuin Blitzkrieg Bop onkin, niin puhkisoitettuna se ei enää innosta niin kuin aikoinaan. 53rd & 3rd on ehdottomasti toinen, se on kestänyt hyvin aikaa ja vähemmän sarjakuvamainen kuin useimmat muut. Toinen voisi sitten olla vaikka Judy Is A Punk. Se todella iski punk-termin pöytään. Niin ja aina minua on huvittanut toisen säkeistön, joka on sama kuin ensimmäinen, alussa laulettu "Second verse, same as the first" ja kolmatta säkeistöä kun on hiukan muokattu, niin se alkaa sanoilla "Third verse, different from the first".

Levy numero 46, Huhtikuu 1976

[Graham Parker and the Rumour: Howlin Wind \(Vertigo 6360 129\)](#)

Vuonna 1950 syntynyt Parker oli harrastanut musiikkia jo pienestä pitäen. Ensimmäinen bändi hänellä oli jo 13-vuotiaana. Ura ei kuitenkaan oikein edennyt. Vuoden 1974 lopulla Parker haki Melody Makerin ilmoituksella muusikoita taustabändiin. Tätä kautta hän tutustui Noel Browniin, joka aikanaan esitteli Parkerin Dave Robinsonille. Dave buukkasi tuolloin bändejä Hope & Anchoriin, omisti demostudion ja manageroi bändejä – myöhemminhän Robinson tultiin tuntemaan Stiff Recordsin voimahahmona. Robinson innostui Parkerista, äänitytti demoja ja kiikutti niitä mm. Charlie Gilletille, jolla oli BBC:llä radio-ohjelma Honky Tonk. Gillett soitti demolta biisin "Between You and Me". Phonogramin A&R Nigel Grainge kuuli lähetyksen, kiinnostui tästä "Van Morrisonilta kuulostavasta" artistista ja kiinnitti melko pian Parkerin Phonogramin alamerkille Vertigolle.

Diili taskussa Robinsonille tuli kiire löytää Parkerille taustabändi. Rumour -nimen saanut bändi koottiin kahden pubrockbändin, Brinsley Schwarzin ja Bontemps Roulezin raunioille. Siihen tulivat Bob Andrews (koskettimet), Brinsley Schwarz (kitara), Martin Belmont (kitara), Andrew Bodnar (basso) ja Stephen Goulding (rummut). Kun studioon mentiin, tuli vielä yksi ex- Brinsley Schwarz mukaan kuvioihin; Nick Lowe tuotti levyn. Äänitykset tehtiin Eden Studiossa Lontoossa. Myös muutamia vierailevia muusikoita käytettiin levyn äänityksissä. Parkerin uran alkuun auttanut Noel Brown soittaa dobroa "Not If It Pleases Me" ja "Back To Schooldays" biiseissä. Dave Edmunds vierailee kitaristina "Back To Schooldaysissä" ja Ed Dean soittaa slidekitaraa "Soul Shoesissa". Levyn materiaali vaihteli tyyllisesti melkoisesti. Mukana oli soulahtavaa r&b:tä ("White Honey"), tiukasti rokkaavaa ("Back To Schooldays"), upea "Don't Ask Me Questions" hyödyntää reggaerytmejä, "Gypsy Blood" on akustinen balladi ja niin edelleen. Osaava yhtye saa kuitenkin biisit kuulostamaan yhtenäiseltä levyltä.

Levy saa kritikoilta kiitosta. NME toteaa siitä muun muassa: "Tämä on raakaa, täynnä jännitystä ja energiaa, jonka kruunaa soiton taitavuus sekä nippu upeita hienosti sovitettuja kappaleita." Rolling Stonen arviosta löytyy kohta: "Parker on itse kirjoittanut kaikki albumin biisit, ja vaikka soiton toimivuus ja sovitukset tekevät jo hyvän, niin se on Parkerin kyky yhdistää melodia sovitukseen siten, että biisin koukku ja lyriikat vahvistavat toinen toisiaan." Hyvistä arvioista huolimatta levy ei nouse listoille.

Nostot levytä ovat Don't Ask Me Questions (josta Parker teki myöhemmin aivan killerin liveversion) ja White Honey.

Levy numero 47, Huhtikuu 1976

[The Tubes: Young And Rich \(A&M Records SP-4580\)](#)

The Tubesilta oli ilmestynyt ensimmäinen omaa nimeään kantanut levy heinäkuussa 1975 (katso tämän sarjan levy numero 33). Se nosti bändin hyvin yleisön tietoisuuteen varsinkin Jenkkien länsirannikolla ja keikkoja pukkasi oikein mukavasti.

Varsin onnistuneen ensimmäisen levyn jälkeen yhtye alkoi työstää toista albumiaan. Levy äänitettiin A&M:n Hollywoodin studioilla isolla budjetilla, mikä näkyy muun muassa levyllä vierailevien muusikoiden määrässä. Levyllä käytettiin peräti 16 hengen jousisektiota ja kaikkiaan vierailijoiden määrä oli 28. Levyn tuottajana toimi vanha kettu Ken Scott. Mies oli äänittänyt Beatlesiä jo vuonna 1964 ja tehnyt pitkän uran Englannissa ennen kuin siirtyi USA:han. Siellä hän oli aloittanut tuottajana ja oli ehtinyt tuottaa mm. Mahavishnu Orchestraa, Supertrampia ja Elton Johnia.

Materiaali levyllä oli selkeästi hajanaisempaa, niin tyyllisesti kuin laadullisesti. Yksi satiirinen discobiisikin, "Slipped My Disco" oli saatu mukaan. Levyn huippuhetki on sinkkulohkaisunakin julkaistu Don't Touch Me There, joka viihtyi Billboardin sinkkulistalla 7 viikkoa, mutta ei noussut sijaa 61 korkeammalle. Levy ei menestynyt aivan toivotulla tavalla, mutta ylsi kuitenkin sijalle 46 Billboardin listalla. Kritiikki oli varsin kärkevää. NME:n David Hepworth lopettaa arvionsa näin: "OK, näiden lavashow on kuuleman mukaan ällistyttävä, mutta jo Alice Cooper oivalsi, että todellinen menestys riippuu siitä onnistuuko myymään levyjä. Niin kauan kuin The Tubesilta puuttuu musiikillinen itseluottamus luoda jotain persoonallista vinyylille, ei mikään luottokortti maailmassa voi ostaa heille jättimenestystä. Young and Rich, niinpä niin. Mutta kuinka kauan?"

Nosto levytä ovat tuo sinkkulohkaisu Don't Touch Me There sekä Tubes World Tour.

Levy numero 48, 7.5.1976

[Iggy and the Stooges: Metallic K.O. \(Skydog SGIS 008\)](#)

Iggy and the Stoogesin live-LP Metallic K.O. julkaistaan ensimmäisen kerran ranskalaisen Skydog levy-yhtiön toimesta reilut kaksi vuotta sen äänittämisen jälkeen. Levyä pidetään yleisesti yhtenä merkittävimmistä livelevyistä, joita on julkaistu. Levyn biisit on äänitetty kahdelta keikalta Detroitin Michigan Palacelta. A-puolen "Raw Power", "Head On" ja "Gimme Danger" on äänitetty 6.10.1973 ja B-puolen "Rich Bitch", "Cock in My Pocket" ja "Louie Louie" puolestaan 9.2.1974. B-puoli on se, joka tekee tästä levystä niin legendaarisen kuin se on. Noissa kolmessa biisissä on niin paljon vihaa ja aggressiota, että sitä ei ole millään levyllä ylitetty ja lisäksi ne on äänitetty Stoogesin viimeiseksi jääneeltä keikalta, joten legendalle on ainesta. Tuo viha ja aggressio alkoi kertyä jo muutamia päiviä ennen keikkaa. Iggy oli radiohaastattelussa arvostellut ankarilla sanankäänteillä paikallista moottoripyöräjengiä ja ongelmia, joita nämä ovat aiheuttaneet Stoogesin aikaisemmillä keikoilla. Sen sijaan, että jengi olisi jäänyt pois paikalta, tulivat he sinne runsaslukuisina ja valmiina järjestämään lisää ongelmia. Bändi sai setin aikana niskaansa jääpaloja, kolikoita, olutpulloja ja suunnilleen kaikkea mitä jengiläiset saivat käsiinsä. Iggy ei yrittänyt rauhoitella tilannetta, vaan päinvastoin herjasi jengiä ja lopulta syöksyi näiden päälle. Lopputuloksena on Iggy'n joukkopieksäminen ja lopulta tyrmäys tajuttomaksi, mistä levyn nimen K.O. (knock out) tulee. Lester Bangs on kirjoittanut levystä: "Yleisö, joka koostui pääosin prätäkäjengiläisistä, oli epätavallisen vihamielinen ja Iggy, kuten tavallista, tympiintyneenä vihamielisyyteen, imi sitä itseensä ja antoi sitä takaisin ja imi sen uudestaan saaden aikaan pelottavan symbioosin. "Hyvä on", hän sanoi lopulta kesken kappaleen, "te kusipäät haluatte kuulla Louie, Louien, joten me soitamme teille Louie, Louien". Sitten Stooges soitti 45 minuutin version Louie Louiestä, johon Pop improvisoi uusia säkeistöjä, joissa oli rivejä, kuten "You can suck my ass / You biker fagot sissies". Viha salissa yltyi valtavaksi kiehuunaksi. Iggy ottaa kohteekseen yhden bikerin, joka on erityisen rääväsuinen: "Kuule, kusipää, haku minua vielä kerran ja aion tulla sinne ja potkia sinua perseeseen."

"Vitut sinulle, pieni runkkari", vastaa bikeri. Joten Iggy hyppää alas lavalta, juoksee väkijoukon keskelle ja kaveri alkaa hakata tätä. Tämä lopettaa illan musiikkijuhlat ja laulaja lähtee takaisin motellihuoneeseensa ja sieltä lääkäriin. Kävelen takahuoneeseen, jossa klubin johtaja uhkaa lyödä ketä tahansa bändistä, joka uhrittele hänelle. Seuraavana päivänä prätäkäjengi, joka kutsuu itseään Scorpionsiksi, soittaa WABX-FM:lle ja lupaa tappaa Iggy and the Stoogesit, jos he soittavat torstai-iltana Michigan Palacessa. Tietenkin he soittavat, ketään ei tapeta, mutta Metallic K.O. on ainoa rock-albumi, jonka tiedän missä voit todella kuulla heitetyn olutpullon rikkoutuvan kitaran kieliä vastaan."

Nostot tältä levytä ovat: Louie, Louie ja Raw Power.

Levy numero 49, Toukokuu 1976

[Alberto Y Lost Trios Paranoias: Alberto Y Lost Trios Paranoias \(Transatlantic Records TRA 316\)](#)

Alberto Y Lost Trios Paranoias on yksi erikoisempia punkkiin liitettyjä yhtyeitä. Erikoiseksi sen tekee jo sekin, että yhtye perustettiin niinkin aikaisin kuin 1972 Manchesterissa. Kun vuonna 1974 Chris "C.P." Leen (laulu), Jimmy Hibbertin (laulu, basso) ja Bob Hardingin (laulu, kitara) kelkkaan tulivat mukaan Bruce Mitchell (rummut), Les Prior (laulu), Simon White (kitara), Tony Bowers (basso, kitara) ja Ray "Mighty Mongo"

Hughes (rummut) oli tämä komediaa ja sketsejä musiikkiinsa yhdistelevä ryhmä valmis. Kokoonpanossa on huomion arvoista, että mittavan miehityksen lisäksi siinä oli kaksi rumpalia.

Tuo punkkiin liittäminen johtuu ennen kaikkea bändin tekemästä musikaalista Sleak. Musikaalin idea tuli vuonna 1976 ilmestyneestä Snuff filmistä, jota mainostettiin huhulla, että siinä olisi oikeasti tapettu ihminen. Huhua ruokittiin mainoslauseella: "Tämä elokuva tehtiin Etelä-Amerikassa, missä ihmishenki on TODELLA halpaa." Albertos kehitti idean, että Snuff Rock kertoo bändistä, joka tappaa lopulta itsensä. Musikaalia tultiin esittämään useita kuukausia mm. London's Royal Court Theatressa ja Roundhousella. Stiff julkaisi musikaalin parhaita paloja Snuff Rock nimellä EP:llä. Sen kappaleet irvailevat punkin kustannuksella: Gobbing On Life Sex Pistolsille, Kill Damnedille, Snuffin' Like That Clashille.

Mutta paletaan alkuun: Bändi alkoi saada nimeä hulvattomilla keikoillaan ja pääsi Hawkwindin lämpöriksi vuoden 1974 kiertueelle. Bändi teki lavalla parodioita muista rock yhtyeistä ja sen biisit lainaavat nokkelasti muilta artisteilta. Levylle asti yhtye pääsee, kun Transatlantic tekee sen kanssa levytyssopimuksen. Levylle valitaan keikkaklassikoita, muun muassa Anadin -niminen kappale. Anadin on brittiläinen särkylääke, ja biisi sekä teksti sisältää viittauksia Velvet Undergroundin biiseihin "Heroin" ja "Sweet Jane".

Mark Prindle arvioi levyn näin: "Pidän tästä bändistä. Tällä levyllä on toki joitain "puutteita", mutta kun homma toimii, niin se toimii - ja useimmiten se toimii. Sinulla on oltava huumorintajua rakastaaksesi tällaista (tietenkin), mutta suurinta osaa musiikista voidaan nauttia ihan sen omilla ansioillaan, edellyttäen että pidät tällaisista genreistä ylipäätään. Funkbiisi on funky, Southern rock -kappale on täyttä Allman Brothersia harmonioilla ja kitarariffillä, acid rock -eepos rokkaa eepisesti ja hapokkaasti - se vain on niin, että bändi pilailee kustannuksellasi ja kunnolla ("taking your piss" and "drinking it").

Nostot tältä levytä ovat tuo jo mainittu Anadin ja Dead Meat.

Levy numero 50, Toukokuu 1976

[Little Bob Story: High Time \(Arcane 913 076\)](#)

Little Bob Story tuli Le Havresta ja sitä johti italialaissyntyinen Roberto Piazza, joka tunnettiin lempinimellä Little Bob. Bändi perustettiin 1974 kokoonpanolla: Little Bob (laulu), Nino Quartier (rummut), Guy-Georges Gremy (kitara) ja Barbe Noire (basso). Yhtyettä voidaan pitää Ranskan ehkä tärkeimpänä proto-punkbändinä, sillä pubrockiinsa se haki vahvasti vaikutteita Stoogesista ja MC5:stä. Omien vahvojen biisien lisäksi bändi valitsi ohjelmistoonsa hyvällä maulla vanhoja klassikoita, kuten Tobacco Road ja Lucille. Parin vuoden puurtamisen jälkeen yhtye sai yhden LP:n diilin Arcane yhtiön kanssa ja maaliskuussa 1976 se äänitti tämän LP:n Studio D'Antibes-Azurvillessä. Levyllä on neljä coveria "Lucille" (Chuck Berry), "I'm Crying" (Animals), "It's All Over Now, Baby Blue" (Bob Dylan) ja "You'll Be Mine" (Willie Dixon) ja viisi Little Bobin omaa biisiä. Les Bruits Magiques kirjoittaa levystä: "Tämä upea bändi näyttää elävän vain rock'n'rollille ja sitä varten, se kuuluu täydellisesti koko vinyyliuran mitalta. Yhtye soittaa ikään kuin sen elämä riippuisi se soitosta. Harvoin kuulee yhtyettä, joka heittää peliin yhtä paljon raivoa kuin armoa ja rehellisyyttä. Sitä ei pidä unohtaa!"

Listoille levyllä ei ole asiaa, mutta levy herättää siinä määrin kiinnostusta myös Briteissä, että yhtye pääsee tämän jälkeen säännöllisesti keikkailemaan siellä ja tekee seuraavaan levynsä Lontoolaiselle Chiswick Recordsille. Niin pääsihän yhtye levyn takia esiintymään Euroopan ensimmäisille punk-festivaaleille, jotka järjestettiin Ranskassa, Mont De Marsanissa 21.8.1976.

Little Bob on vuoden 1988 jälkeen jatkanut soolo-uralla ja suomalaisittain mielenkiintoinen kuriositeetti on hänen esiintymisensä Aki Kaurismäen Le Havre elokuvassa, jossa hän esittää itseään.

Nostot levyltä ovat nimibiisi High Times ja So Bad.

Levy numero 51, Kesäkuu 1976

[The Flamin' Groovies: Shake Some Action \(Sire 9103-251\)](#)

The Flamin' Groovies on hiukan hankala bändi punkin kannalta. Se perustettiin jo vuonna 1965 San Franciscossa Cyril Jordanin ja Roy Loneyn toimesta. Bändi soitti energistä ja tarttuvaa rockia, jota voisi sanoa proto-powerpopiksi. Groovies nousi ensimmäiseen kukoistukseensa aivan 70-luvun alussa, kun se teki levytyssopimuksen Kama Sutra Recordsin kanssa ja julkaisi klassiset LP:nsä Flamingo (1970) ja Teenage Head (1971).

Tämän jälkeen yhtye siirtyi United Artistsille, jolle se teki kaksi singleä "Slow Death" ja "Tallahassee Lassie". Näiden jälkeen yhtye vietti hiljaiseloa, ennen kuin sai vuonna 1975 diilin Siren kanssa. Sire oli uusi nouseva levy-yhtiö, joka tuli kiinnittämään pian myös Ramonesin. Yhteiset levy-yhtiön järjestämät keikat Ramonesin kanssa ja esiintyminen samoissa mainoksissa liittivät Flamin' Grooviesin vahvemmin punkkiin, vaikka oikeampi leima olisikin varmaan ollut powerpop.

Yhtyeen 1976 kokoonpano oli: Cyril Jordan (kitara, laulu), Chris Wilson (laulu, kitara), George Alexander (basso), James Ferrell (kitara) ja David Wright (rummut). Tällä kokoonpanolla mentiin kesäkuussa 1976 Etelä-Walesissa sijaitsevaan Rockfield Studios Monmouthiin äänittämään LP:tä. Tuottajana toimi Dave Edmunds, joka oli tuottanut jo bändin UA singlet.

Tyylillisesti bändi palasi lähemmäksi juuriaan, vaikka soundi olikin modernimpi. Blues-vaikutteita oli karsittu ja pop-sensibiliteettiin uskottiin taas. Cyril Jordan kertoi tyylilinjauksesta Zigzagin haastattelussa: "Me vain haluamme palata takaisin sille aikakaudelle, jotka olivat ne parhaat vuodet, ainakin minun mielestäni."

Shake Some Action sai erittäin hyvän vastaanoton Englannissa, jonne bändi oli muuttanut. Esimerkiksi Max Bell kirjoittaa Soundsiin todella ylistävän arvion, jossa ruodittiin levy biisi biisiltä. Tässä arvion päätöskappaleet: "En ole vielä edes kertonut teille kahdesta parhaasta kappaleesta. Bändin versiosta Lovin' Spoonfullsin klassikosta "Let the Boy Rock'n'Roll" ja groovyltään rivakan energisestä R&B-kappale, jossa on kaksi laulua molemmista kaiuttimista ja mikä finaali. "I can't Hide" – silkkaa puhdasta rock'n'rollin taikuutta alusta loppuun. Biisissä on Jordanin huimat kitarabreikit ja bändin ehdoton tiukkuus kertosäkeessä. Ihailuni Grooviesia kohtaan on edelleen ehdotonta. Jotkut ihmiset ajattelevat, että he saattavat olla hieman ajastaan jäljessä, mutta se ei ole niin. Kiitos jumalille, että he ovat edelleen Flamin' Grease, elossa ikuisesti ja vireinä. Let's shake!" Mutta listasijoitusta ei Briteistä irronnut. USA:ssa levy käväisi Billboardin listalla, mutta sijoitus jäi niinkin alhaiseksi kuin 142. Pian tämän levyn ilmestymisen jälkeen Flamin' Groovies teki vaikutusta tuleviin Birttipunkkeihin, kun se teki muutaman keikan Ramonesin kanssa Lontoossa heinäkuun alussa.

Nostot levyltä ovat Shake Some Action, joka on aivan powerpopbiisien parhaimmistoa ja toisena levyn päättävä I Can't Hide.

Levy numero 52, Heinäkuu 1976

[Graham Parker and the Rumour: Live At Marble Arch \(Phonogram G.P.1\)](#)

Phonogram tekee melkoisen markkinointitempun ja julkaisee Graham Parker and the Rumourin Live At Marble Arch live-LP:n pelkästään promokäyttöön. Parker/Rumor on tullut alkuvuoden aikana tunnetuksi erinomaisena pubrock liveaktina, ja kun jo julkaistut levyt ovat jääneet hiukan huonolle huomiolle, päätti levy-yhtiö lyödä pöytään sen missä yhtye on parhaimmillaan, siis livenä. Levystä tehdään hyvin bootlegin-oloinen ja sen kannet ovat muuten valkoista pahvia, mutta siihen on punaisella leimasimella painettu bändin ja levyn nimi, sekä maininta "produced by Nick Lowe". Levyn biiseistä viisi on Howlin' Wind -albumilta, kaksi biisiä ("That's What They All Say" ja "Back Door Love") tulee Parkerin seuraavalle LP:lle ja kolme coveria (Aretha Franklinin "Chain of Fools", Supremesin "You Can't Hurry Love" ja Little Richardin "Kansas City"). Levyä jaetaan musiikkilehtien lisäksi radioille ja tiskijukille.

Alkuperäistä LP:stä ei ole tehty uusintajulkaisuja, mutta live löytyy kokonaisuudessaan CD:ltä That's When You Know. Tuolla levyllä on liven lisäksi vuonna 1976 tehtyjä demoja. Niin ja jos haluat tuon alkuperäisen LP:n niin yllättäen niitä löytyy sanoisinko jopa erittäin halpaan hintaan Discogsista,

Nosto tältä levyltä: Soul Shoes ja Don't Ask Me Questions

Levy numero 53, Heinäkuu 1976

[Jonathan Richman & the Modern Lover: Jonathan Richman & The Modern Lovers \(Beserkley BZ-0048\)](#)

Jonathan Richman & the Modern Loversin tie levyttäväksi artistiksi oli kivinen ja osin jopa kummallinen. Yhtye perustettiin Bostonissa syyskuussa 1970. Bändi kävi läpi erilaisia miehistöjä ja tämän ajan kokoonpanosta kannattaa mainita kosketinsoittaja Jerry Harrison, joka myöhemmin soitti Talking Headsissä. Omia biisejä tehtiin ja klassinen Roadrunner oli yhtyeen setissä oikeastaan aivan alusta asti. Yhtyeen keikkamaine levisi suusta suuhun ja isotkin levy-yhtiöt kiinnostuivat. Syksyllä 1971 Warner Bros maksoi yhtyeelle studiosession ja A&M:kin kiinnostui bändistä. Huhtikuussa 1972 bändi matkusti Los Angelesiin tekemään toista demoa Warnerille, tälle tuottajaksi palkattiin peräti John Cale.

Protopunkkiin yhtye liitetään, kun se 31.12.1972 esiintyy uudenvuodenaaton bileissä Mercer Arts Centersissä yhdessä New York Dollsin, Suiciden ja Wayne Countyn kanssa. Alkuvuodesta 1973 Warner tekee vihdoin sopimuksen yhtyeen kanssa. Tässä vaiheessa Jonathan on artistina siirtynyt eteenpäin ja kiinnostunut enemmän laid-back tyylisestä musiikista. Bändin ja Jonathanin tiet jo eroavat, mutta sovinto syntyy ja vanhoja biisejä aletaan äänittää ensin John Calen johdolla, ilman tulosta. Levy-yhtiö palkkaa Kim Fowleyn uudeksi tuottajaksi ja nyt saadaan albumi aikaan. Se ei kuitenkaan kelpaa Warnerille. Tämä nauha julkaistaan vasta myöhemmin nimellä The Original Modern Lovers.

Kun valmista ei tule ja bändin sisällä on ristivetoa linjasta, hajoaa yhtye helmikuussa 1974. Modern Loverseista John Felice perustaa The Real Kidsin ja David Robinson The Carsin. Richman siirtyy soolouralle, muuttaa Kaliforniaan ja aloittaa yhteistyön Beserkley Recordsin pomon Matthew King Kaufmanin kanssa. King hankkii oikeudet varhaisiin Modern Lovers -nauhoihin ja päättää julkaista Calen 1972 nauhan muutamalla lisäyksellä toisesta sessiosta vuonna 1976. Vuoden 1972 nauhoista tehty levy ilmestyy vain kuukausi tämän levyn julkaisemisen jälkeen.

Richman kokoaa uuden Modern Loversin, johon tulevat: Leroy Radcliffe (kitara), Greg 'Curly' Keranen (basso; ex- Rubinoos) ja edellisestä kokoonpanosta tuttu David Robinson (rummut). Tällä kokoonpanolla äänitetään Jonathanin itsensäkin debyytti-albumiksi nimeämä Jonathan Richman and the Modern Lovers. Levyn tuottavat Matthew King Kaufman ja Glen Kolotkin. Tällä levyllä ei ole yhtään niistä vanhoista biiseistä, jotka tullaan julkaisemaan noista vanhoista nimellä The Modern Lovers.

Vaikkei levy nousekaan listoille, niin sillä on melkoinen merkitys Briteissä, eikä vähiten sen takia, että John Peel ottaa se ohjelmissaan todella aktiiviseen pyöritykseen.

Nostot tältä mainiolta ja omaperäiseltä levytä ovat: Rockin' Shopping Center ja New England.

Levy numero 54, 5.8.1976

[Various: Live At CBGB's - The Home Of Underground Rock \(Atlantic SD 2-508\).](#)

Uuden musiikin scene on jo pidempään kehittynyt CBGB:llä, jossa useimmat New Yorkin tärkeimmistä punk- ja uuden aallon yhtyeistä ovat soittaneet säännöllisesti, osa jo useamman vuoden ajan. Klubi on järjestänyt pari levy-yhtiöille kiinnittämättömien bändien festivaalia. Niiden myötä klubin omistajalle Hilly Kristalille oli syntynyt ajatus samojen bändien live-LP:stä, joka kantaisi klubin nimeä. Hilly sai puhuttua Atlantic Recordsin julkaisemaan levyn. Tuottajaksi tuli Craig Leon, joka tulee jatkossa tuottamaan useamman merkittävistä New Yorkin punk-levyistä. Bändit valittiin keväällä ja äänitykset tehtiin kolmena peräkkäisenä päivänä (4.–6.) kesäkuussa. Tietysti mielessä levy ilmestyi hiukan liian myöhään. Muutama isompi nimi oli jo ehditty kiinnittää levy-yhtiöille ja pari muuta oli niin lähellä kiinnitystä, että ne jäivät sopimusteknisistä syistä pois levytä. Tämän takia levytä ei löydy esimerkiksi Ramonesia, Talking Headsia tai Blondieta. Tämä ei estä Hillyä kirjoittamasta levyn kansiin: "This record album is an anthology of what I believe to be the most exciting 'live performances' captured, from a selection of the important bands who have been playing CBGB's in 1975 and 1976."

Tupla-levyllä olevat bändit (suluissa niiden biisit) ovat:

Tuff Darts (All For The Love of Rock 'n Roll / Head Over Heels / Slash). Tuff Darts ei ole kovinkaan punk-bändi, vaan ennemminkin se on glamiin päin kallellaan. Nämä biisit ovat yhtyeen ainoat, joilla sen alkuperäinen laulusolisti Robert Gordon esiintyy, ennen siirtymistään soulouralle. Tommy Frenzyn toimiessa laulajana yhtye teki yhden LP:n vuonna 1978.

The Laughing Dogs (I Need A Million / It Feels Alright Tonight). Laughing Dogs on uuden aallon powerpoplaidan yhtyeitä. Se pääsi kokeilemaan kahden LP:n verran isolle Columbialle ilman merkittävää menestystä.

Manster (Over, Under, Sideways, Down / I'm Really Not This Way). Tällä levyllä olevat biisit jäivät Mansterin ainoiksi levytetyiksi biiseiksi. Yhtye on erittäin 60-luvun bluesrock -vaikutteinen, mistä kertoo sekin, että "Over, Under, Sideways, Down" on Yardbirds-cover.

The Miamis (We Deliver). Myöskään Miamis ei saanut levytys sopimusta ja siltä on ilmestynyt ainoastaan 2016 kokoelma demoista ja liveistä. Sääli, sillä We Deliver on erinomaisen hieno powerpoppala.

Mink DeVille (Cadillac Moon / Change It Comes). Mink DeVille on levyn artisteista se, joka onnistui rakentamaan pisimmän ja menestyksekkäimmän uran. Biisitkin ovat levyn parasta antia.

The Shirts (Operetico / Poe / A.V.M.). Myös Shirts sai muutaman pikku hitin ja menestyi aika kivasti Euroopassa, mutta Jenkeissä suosio jäi vaatimattomaksi. Yhtye sekoittaa kivasti niin uutta aaltoa, powerpoppia, kuin 70-luvun rokkia. Tässä vaiheessa yhtye oli vielä yhdeksänhenkinen, mutta kun kiertueet alkoivat, tulivat realiteetit vastaan ja kokoonpano karsittiin selkeästi.

Stuart's Hammer (Everybody's Depraved). Stuart's Hammer oli näitä pienempiä nimiä, joka kylläkin keikkaili suht säännöllisesti CBGB:llä, mutta levytys sopimusta bändille ei koskaan irronnut.

Sun (Romance). Sun eroaa nipusta selkeästi tyyliltään; se on metallibändi, eikä sillä ole mitään tekemistä levyn yleisen uusiaalto / art rock -linjan kanssa.

Levyn ilmestymispäivänä järjestetään CBGB's klubilla levyn julkaisun kunniaksi Underground Rock Festival, jolla esiintyvät levyn bändeistä Shirts, Mink DeVille, Manster, Sun ja Stuart's Hammer.

Nostoni levyiltä ovat: Mink DeVille - Change It Comes ja The Miamis - We Deliver

Levy numero 55, 13.8.1976

[Deaf School: 2nd Honeymoon \(Warner Bros. Records K 56280\)](#)

Deaf School perustettiin Liverpoolissa loppuvuodesta 1973 paikallisen Art Collegen opiskelijoiden ja henkilöstön toimesta. Alkuperäinen tavoite oli soittaa collegen joulutanssiaisissa vuonna 1973. Tämä toteutuikin. Mukaan otettiin Enrico Cadillac Jnr:n mukaan kaikki jotka halusivat tulla bändiin. Lavalla oli noin 13 henkeä, joista kukaan ei juurikaan osannut soittaa.

Tanssiaisten jälkeen päätettiin jatkaa ja bändi treenasi rakennuksessa, jossa oli aikaisemmin toiminut kuurojen koulu. Tästä rakennuksesta napattiin bändille nimi. Henkilömääräkin alkoi pienetä ja vakiintui aikanaan muotoon: Enrico Cadillac Jnr. (laulu), Eric Shark (laulu), Bette Bright (laulu), Rev. Max Ripple (koskettimet), Steve 'Mr Average' Lindsey (basso, piano), 'Cliff' Langer (kitara, piano), Timothy Whittaker (rummut), Ian Ritchie (saksofoni, nauhuri) ja Paul Pilnick (kitara).

Biisit olivat tyyllisesti varsin moninaisia ja ainoa leima joka bändille alun perin sopi oli art-rock ja sekin paljolti teatraalisen esiintymisen takia. Myöhemmin tiukempi rock valtasi tilaa yhtyeen ohjelmistossa ja tämän sekä kaoottisten esiintymisten takia bändi sai myöhemmin proto-punk leiman. Bändi osallistui Melody Makerin järjestämään rock ja folk bändien kisaan, jonka se voitti. Tämä sai Warnerin kiinnostumaan yhtyeestä ja tekemään sen kanssa diilin.

Punkkia tämä ensimmäinen LP ei ole, eikä edes uutta aalto, vaan taiderockia, jossa on välillä jopa jazz-vivahteita. Punkkiin päin bändi kallistui vasta parilla seuraavalla levyllään, kun yhtye yritti hypätä mukaan trendiin.

Ensi-LP äänitettiin kahdessa osassa. Neljä biisiä äänitettiin 27.4.-14.5. välisenä aikana Island Studiossa Lontoossa. Loput kappaleet äänitettiin 5.-9.7. Ornage Studiossa, niin ikään Lontoossa. Tuottajana toimi Rob Dickins. Listoille levy ei noussut, mutta keräsi hyväksyviä arvioita. Tässä Steve Kurutzin AllMusicin arvio: "For what is basically art rock delivered with a great sense of tongue in cheek, 2nd Honeymoon is actually a very listenable double-album. Covering everything from Johnny Mercer balladry ("Cocktails at Eight") to off-kilter pop ("Where's the Weekend"), the album's 22 songs span nearly every style of music without sounding forced or trite. Even more astonishing is the amount of great melody lines buried within the album's four sides. Rob Dickins' adept production is also able to keep what is a multitude of instruments (recorder, piano, accordion, guitar, banjo, etc.) from cluttering the arrangements."

Nostot levyiltä ovat: What A Way To End It All ja Get Set Ready Go

Levy numero 56, Elokuu 1976

[Modern Lovers: the Modern Lovers \(Beserkley BZ 0050\)](#)

Jonathan Richman & the Modern Loversin varhaiset vaiheet tuli dokumentoitua muutama levy aikaisemmin (katso: levy numero 53). Tuossa yhteydessä myös kerrottiin, kuinka syntyivät vuoden 1971 Warner Bros ja 1972 A&M studiosessiot, jotka jäivät julkaisematta. Beserkley Recordsin Matthew King Kaufman alkoi

Jonathan Richmanin manageriksi vuonna 1974 ja ensimmäisten single julkaisujen jälkeen hankki itsen oikeudet näihin vanhoihin nauhoihin. Hassu pikku ankedootti on, että nauhat ovat niin sanotusti levällään. Osa nauhoista – tai niiden kopiot – on Talking Headsin Jerry Harrisonilla, joka kuului vuoden 1971 Modern Loversin. Siksi levyn krediteissä, lukee Hospital biisin kohdalla: "Donated by Jerry Harrison", jolta nauhat saatiin. Kaufman valitsee mieleisensä kattauksen nauhoista ja miksauttaa nämä uudestaan. Levylle tulee Calen tuottamista biiseistä: "Roadrunner", "Astral Plane", "Old World", "Pablo Picasso", "Hospital", "She Cracked" ja "Someone I Care About". Niin sanotusti The A&M -sessiosta levylle päätyvät "Girl Friend" ja "Modern World". Myöhemmin, kun levystä julkaistaan CD-versio lisätään sinne A&M sessioista "Dignified and Old" ja Kim Fowleyn kanssa tehty "I'm Straight" vuodelta 1974.

Levy on melkoinen arvostelumenestys. Trouser Press kirjoitti siitä: "One of the truly great art rock albums of all time". Robert Christgau puolestaan kynäili The Village Voiceen: "By cutting through the vaguely protesty ambience of so-called rock culture he opens the way for a worldliness that is specific, realistic, and genuinely critical." AllMusicin Stephen Thomas Erlewine kirjoittaa levystä jälkepäin: "the combination of musical simplicity, driving rock & roll, and gawky emotional confessions makes The Modern Lovers one of the most startling proto-punk records—it strips rock & roll to its core and establishes the rock tradition of the geeky, awkward social outcast venting his frustrations."

Levy ei nouse listoille, mutta kun Richmanista alkaa tulla iso nimi Englannissa, niin Beserkley julkaisee vain Briteissä Roadrunnerin singlenä – samasta biisistä kaksi eri versiota single eri puolilla. Näistä B-puolen Roadrunner (Twice) on tämän alkuperäisen Modern Loversin ja Calen tuottama versio. Tämä single nousee Brittien singlelistalla sijalle 11. Roadrunneria coveroidaan laajasti Joan Jettistä Sleaford Modsin, mutta mainitaan tässä erikseen Sex Pistols versio, jonka yhtye soittaa studiossa niin sanotusti lämmeittelybiisinä ja tuo versio päättyy The Great Rock 'n' Roll Swindle levylle. Erittäin maukas versio.

Roadrunner on tietysti ilmiselvä nosto levyttä. Toinen on vaikeampi, kun on monia hyviä vaihtoehtoja, mutta olkoo se tällä kertaa She Cracked.

Levy numero 57, Elokuu 1976

[Sleepy Sleepers: Livet I Bordell \(EMI 9C 062-38211\)](#)

Sleepy Sleepers oli noussut ensimmäisellä LP:llään Sinulle Äiti suoraan ykkössarjaan. Tämä tarkoitti tuohon aikaan sitä, että bändi pääsi halutessaan äänittämään albumia Tukholman Marcus Music Studiolle. Laitteet siellä olivat Suomeen verrattuna huippuluokkaa, mutta hintakin oli sen verran kova, että päiviä oli aina niukasti. Sliippareitten kokoonpano oli koko ajan liikkeessä ja Tukholmaan lähdettiin miehityksellä Mato Valtonen, Sakke Järvenpää, Markus Heikkerö, Tapsa Luumi, Pitkä Lehtinen, Kiki Jokelainen ja Olli Pekkola. Ensimmäisen LP:n jälkeen levy-yhtiö painosti siistimään seuraavalle levylle sanoituksia, eikä levystä tullut niin räävitön kuin ensimmäisestä. Varsinkin Mato oli tyytymätön levyn vaisuun linjaan. Muutenkin sanoitusten kanssa oli ongelmia. Ne nimittäin jäivät Suomeen ja kun elettiin aikaa jolloin ei ollut faxeja, saati sitten sähköpostia, niin yhtye rustasi uudet sanoitukset hotellissa ja studiossa. Levyllä on 12 kappaletta, joista 10 omia ja kaksi käännöstä: Ei oo kioskillä nakkeja (Keep On Knocking) ja Sinisilmäis kaipuu (Black Magic Woman). Sanoitusten siistiminen näkyy selkeästi tuossa Sinisilmäis kaipuussa, sillä sen alkuperäinen nimi oli Mustatassu nainen.

Levyn julkaisubileet olivat oma lukunsa, niistä Mato kirjoittaa elämäkerrassaan: "Yksi lensi yli käenpesän – leffa toimi inspiraationa. Oli hetekoita sairaalasänkyinä ja tiputuspullona oli kossupullo. Oltiin kaikki letkut suussa, Sitten oli joku voileipätyyppinen tarjoilupöytä. Heti kun toimittajat oli tullut sisään, niin otettiin leipiä ja hierottiin niillä niiden namaan ja sanottiin: "Siinä on sulle toimittajajuntti leipää." Vähän ajan päästä kaadettiin koko tarjoilupöytä ja huudettiin toimittajille: "Nyt onkin seisova lattia, syökää siitä." Avatkaa kirjoitettiinko siitä levystä paljoa."

Levy myi 10.000 kappaletta vähemmän kuin ensimmäinen, mutta sen 15.000 myynti riitti silti nostamaan sen sijalle 6 Suomen LP-listalla lokakuussa 1976. Levyttä julkaistiin single Jimi / Urpon pallo, jonka B-puolen yhtye pääsi esittämään Iltatähteen.

Nostot tältä levytä ovat: Urpon Pallo (Saaran Broidi) ja Kakka Kepponen.

Levy numero 57, Syyskuu 1976

[Reddy Teddy: Reddy Teddy \(Spoonfed Records SP 3301\)](#)

Reddy Teddy oli Bostonin proto-punk bändejä, jonkinlainen paikallinen versio New York Dollsista. Sen alkuperäisjäsenet - Matthew MacKenzie (kitara), John Morse (laulu), Ted von Roseninge (basso) ja Joe Marino (rummut) - olivat kaikki samalta koululuokalta. Yhtye perustettiin jo vuonna 1971. Ensimmäisen kerran yhtye pääsi levyille 1974, kun yhtye julkaisi omakustanteena singlen Goo-Goo Eyes / Novelty Shoes. Single sai radiosoittoa Bostonissa ja helpotti keikkojen saantia. Vuonna 1976 bändi pääsi paikalliselle Spoonfed Recordsille ja teki tämän levyn, jonka tuotti Willie Alexander, ex- Velvet Underground ja Boston punkscenen kummisetä. Fredpopdom kirjoitti levystä: "Spending 39 minutes with the Reddy Teddy LP is a very worthwhile use of your time. "Boys and Girls" combines elements of Richie Valens and the Champs with pure power pop. "Shark in the Dark" recalls Peter Townsend's classic mid-period writing for the Who, as do the verses in "Moron Rock" and "Magic Magic"." Levy myi hyvin Bostonissa, mutta muuten ei juuri mitenkään. Reddy Teddy pääsi parille keikalle New Yorkiin, mutta isompaa diiliä ei tullut. Bändi soitti viimeisen keikkansa Paradisossa vuonna 1978 Van Halenin lämpärinä.

Nosto levyttä ovat: Ooh-Wow! ja Boys And Girls.

Levy numero 59, 23.11.1976

[Eddie and the Hot Rods: Teenage Depression \(Island Records ILPS 9457\).](#)

Levyä voitaneekin pitää Brittien ensimmäisenä punk-LP:nä, vaikka levyllä yhtye onkin vielä siirtymässä pub-rockista punkkiin, jota LP:n nimikappale selvästi edustaa. Eddie and the Hot Rods perustettiin jo alkuvuonna 1975 ja bändi oli kerännyt nimeä vuoden 1975 aikana erittäin energisillä live-esiintymisillään. Island Records teki sen kanssa levytys sopimuksen marraskuussa 1975. Ensimmäinen single (Writing On The Wall / Cruisin') äänitettiin jouluaattona 1975 ja se ilmestyy helmikuussa. Tämä single on vielä puhdasta rhythm'n'bluesia.

Toinen single Woolly Bully / Horseplay seuraa kesäkuussa, mutta sekään ei onnistu taltioimaan yhtyeen live-energiaa, joten seuraavaksi päädytään julkaisemaan neljän biisin Live At The Marquee -EP, joka kerää runsaasti kehuja ja Island uskaltaa lähteä tekemään albumia yhtyeen kanssa. Tuottajaksi tulevat bändin manageri Ed Hollins ja Vic Maile (oli työskennellyt jo Dr. Feelgoodin ja Hawkwindin tuottajana – katso aiemmat tämän sarjan levyt). Hassuna pikku anekdoottina todettakoon, että Ed Hollis on Talk Talkin Mark Hollisin veli. LP äänitetään neljässä päivässä lokakuussa 1976 Jackson Studiossa, Rickmansworthissa. Tai ennemminkin yössä. Barrie Masters muistelee levyn tekoa: "Teimme töitä aina öisin. Ed Hollis tykkäsi tehdä töitä öisin, eikä päivisin." Levyn 11 biisistä vain 9 äänitettiin studiossa, kaksi kappaaleista "The Kids Are Alright" ja "Been So Long" ovat samalta Marqueeen keikalta, jolta live-EP julkaistiin.

Levyn oma biisimateriaali on Dave Higgsin käsialaa. Manageri Ed Hollis oli tosin saanut nimensä mukaan kahteen biisiin. Kahdeksan oman kappaaleen lisäksi levyllä on kolme lainapalaa. Ne ovat Whon The Kids Are Alright, Joe Texin Show Me ja Sam Cooken Shake. Nämä kappaaleet kumartava selvästi siihen suuntaan mistä bändi oli tulossa. Yhtye itsekin tiesi, että livepuoli on sen vahvuus ja levyille yritettiin saada

mahdollisimman suuri livesoundin tuntu. Barrie Masters: "Basically it was recorded like a live thing - you know, one after the other. It was very crudely recorded but once we got it down, Vic went to work and did the tarding up. Which wasn't very much. There wasn't much tarding up. Again, it was to keep the power and a live feel about it."

Live-fiiliksen tallentaminen ei kuitenkaan täysin onnistunut ja levyn arvostelut tarttuivat juuri tähän puoleen. Sniffin' Glue Mark P, joka oli aiemmin vuoden aikana hehkuttanut bändiä lehdessään, toteaa: "There's no feel to their stuff, no distinctive sound to build on... a live album would have been better - that would have been an instant classic." Trouser Pressin Paul Rambali puolestaan toteaa: "Their live energy is irrepressible, and although they can get it down on vinyl it lacks the charisma which carries it over on stage."

Levyn kansikuva on sama, jota oli käytetty jo Wooly Bully -singlen kannessa. Nyt tosin sitä oli käsitelty ja värejä lisätty. Kuvassa on itseään aseella uhkaava teini. Tarinan mukaan kuva on amerikkalaisesta True Detective -lehdestä ja siinä on ryöstön jälkeen kiinni jäänyt teini, joka uhkaa ampua itsensä, jos poliisi tulee lähelle. Hetken päästä hän toteutti uhkauksensa.

Levy myi varsin mainiosti, varsinkin heti ilmestyessään. Tietojen mukaan sitä toimitettiin kauppoihin ensimmäisen viikon aikana 20 000 kappaletta. Korkein listasijoitus oli 43.

Nostot levyiltä ovat: Teenage Depression ja Get Across To You

Levy numero 60, Marraskuu 1976

[Veltto Virtanen: Kusessa \(Love Records LRLP 202\)](#)

Velton motivaatio Virtanen -bändissä oli hiipunut jo jonkin aikaa ja Virtanen teki useita keikkoja ilman Velttoa. Kesällä 1976 Velton ero virallistettiin. Muu bändi jatkoi nimellä Kontravirtanen, mutta lyhensi nimensä vuoden 1977 puolella muotoon Kontra. Veltto puolestaan aloitti oman soolouransa. Uran ensimmäinen tuotos on Kusessa -LP, jolla Velttoa säestää lähinnä Juicen bändistä tutut muusikot. Kokoonpano levyllä on: Veltto (laulu, kitara), Veli-Matti Toivonen (basso), Dave Lindholm (rummut. HUOM: Ei virhe vaan todellakin rummut), Paavo Varpio (akustinen kitara, huuliharppu), Simo Pianinen (piano) ja Juice Leskinen (rummut yhdessä biisissä). Levy äänitetään syksyllä 1976 Lahdessa Microvox -studiolla ja sen tuottavat Atte Blom ja Dave Lindholm. Levy on akustinen ja punkkia siinä on vain teksteissä. Itse koen tämän levyn musiikillisesti välityönä, tekstipuoli sen sijaan on puhdasta Velttoa.

Arto Melleri teki Soundiin 1976/10 haastattelun Veltosta otsikolla "Veltto V toimii monella tasolla". Haastattelussa Veltto kuvailee pian ilmestyvää levyään näin: "Kusessa eli erinäisiä kertomuksia kehityskaudeltani koirasta kissaan - se on levyn koko nimi - on varmasti spontaanein levy mitä tässä maassa on tehty. Sillä on yhteensä kuusitoista laulua ja sen mottona on itse asiassa se, että tämä kiiltokuva-aika on päässyt niin pahaksi, että esimerkiksi nuoret bändit saa kaikenlaisia frustraatioita siitä, että rahat ei riitä vehkeisiin eikä kukaan uskalla olla sillä tavalla... sanotaanko... no, 'huono'. Täytyy Ruotsissa käydä ja hankkia kalliit laitteet ja mitä vaan. Kusessa on näyttö siitä, että joku sentään vielä uskaltaa asettaa itsensä tälle markkinapaikalle... alastomana! ... Kusessa-levyllä on muutama aika selvä laulu, ne ovat sellaisia yhden ajatuksen ympärillä pyöriviä. Siinä on aika monia rakkauslauluja, kauniita lauluja, mutta nekin sellaisia pieniä mielettömyksiä. Kokonaisuus hahmottuu piisi piisiltä: se alkaa Vaeltajasta, jonka ydinajatus on se, että aina voi kokea lisää. Veltto ratsastaa jälleen -niminen piisi haluaa sanoa sen, että ehkä mä vähän ratsastankin jollakin. Vaikka siinäkin on semmoinen Yksinäinen Ratsastaja -meininki. Ideana on se, että monet haaveilevat kuolemanjälkeisestä elämästä, mutta mä henkilökohtaisesti pidän tästä kuolemaa edeltävästä elämästä. Taivaanrannan maalareita mä soitan nykyisin keikoilla ekana: se on aika selvä laulu, lastenlaulu, kertomus oikeasta ottamisesta. Rakkaan kaverini Nietzschen hommia aika pitkälle. Sinä olet sade? Niin, mulle se on helvetin tärkeä rakkauslaulu, mutta Alatalo teki siitä vaan menevän ja kivan pop-

kappaleen. Tässä tulee se meidän luovien ja toteuttavien kuilu - mä en ikinä vois tehdä piisiä ajatellen, että kuka tahansa toteuttas sen, koska mä en tee niitä maailmalle kertakäyttötavaraksi enkä tukemaan välinpitämättömyyttä... No, kultaisella ongella onginn ja iso karppi kävi koukkuun."

Waldemar Wallenius kirjoitti levystä arvion Soundiin pari kuukautta myöhemmin ja siinä sanotaan muun muassa: "Tätä levyä ei voi käsitellä niin kuin tavallista levyä, koska se on kaikkea muuta kuin tavallinen. Ja kuitenkin se on vain yhden lurjuksen röyhkeätä itsetehostusta. Ja se on meitä kaikkia rakastavan huolestuneen profeetan saarna. Se on spontaanein levy mitä on tehty sitten Wild Man Fischerin päivien ja silti se tukeutuu vuosisataisen filosofisen kehityskulun uusimpiin mutaatioihin. Se on jotain muuta. ... Tämä on ajaton levy tässä ja nyt."

Nostoni levyltä ovat Eteen, Päin ja Pysy Erossa Meistä.

Levy numero 61, Marraskuu 1976

[Various: Live At The Rat Vol. One \(Rat Records 528\)](#)

Bostonin vastine New Yorkin CBGB's:lle on The Rat (Rathskeller oikealta nimeltään). Kun CBGB's teki aiemmin tänä vuonna live-LP:n, vielä tuolloin ilman levytyssopimusta olevista nousevista uusista bändeistä, kypsyi Bostonissakin ajatus, että paikallisista bändeistä voisi tehdä levyn samalla reseptillä.

Levyn äänitykset tehtiin syyskuussa 27.-29. välisenä aikana. Kattaus tällä tupla-LP:llä on hyvä ja useimmat merkittävät Bostonin tuon ajan uuden aallon ykkösnimet ovat mukana. Nervous Eaterin puuttuminen on kylläkin erittäin harmillista. Bostonin punkin kummisetä, ex-Velvet Underground Willie Alexander on Boom Boom Bandinsä kanssa tietysti itseoikeutetusti mukana kolmella biisillä ja Willie on tehnyt levyllä aivan teemabiisin At The Rat. DMZ on mukana varhaisella kokoonpanolla, jossa soittaa vielä tuleva The Cars -rumpali David Robinson. Boston-scenen isoista nimistä mukana ovat Real Kids ja Third Rail. Harvinaisempaakin materiaalia levyllä on, näistä kannattaa erikseen nostaa esille Susan, jolta ei muuta levytettyä materiaalia ole olemassakaan. Muut levyllä olevat bändit ovat Thundertrain, Sass, Marc Thor, The Boize ja The Infliktors.

Levy julkaistiin Ratin omalla levymerkillä Rat Records. Jakelusopimus levyllä saatiin, mutta markkinointi ei ollut sitä tasoa kuin esimerkiksi Atlantin julkaisemalla Live at the CBGB's -levyllä ja siksi levy ei ole päässyt niin hyvin esille kuin olisi ansainnut.

Ilmeinen nosto tältä levyltä on tietenkin Willie Alexander and the Boom Boom Band: At The Rat. Kakkoseksi olisi montakin hyvää vaihtoehtoa, mutta olkoon se DMZ: Boy From Nowhere.

Levy numero 62, Joulukuu 1976

[Doctors of Madness: Figments of Emancipation \(Polydor 2383 403\)](#)

Kid Strange johtamalla proto-punkbändillä on pitänyt kiirettä vuonna 1976. Ensimmäinen LP Late Night Movies, All Night Brainstorms ilmestyi maaliskuussa ja keväällä yhtye teki todella mittavan kiertueen Be Bop Deluxen lämpärinä. Kesän alussa tehtiin muutamia uusia biisejä ja demoja ja loput biisit kirjoitettiin syksyllä keikkailun ohessa. Kiire toisen Lp kanssa näkyy siinä, ettei se ole yhtä ehyt kokonaisuus, kuin ensimmäinen. Levyn tuotti sen äänittäjä John Leckie. Hän oli aloittanut äänityshommat Abbey Road studiolla jo 1970, mutta ensimmäinen levy jonka hän tuotti oli Be-Bop Deluxein Sunburst Finish

helmikuussa 1978. Hyvä jälkeä Leckie kuitenkin teki Figments of Emancipation ja yhteistyö Kid Strangen kanssa toimi hienosti. Leckietä Strange suositteli Roy Harper, joka oli Stange ystävä jo 60-luvulta. Strange kertoo yksityiskohdan siitä kuinka hienosti yhteistyö Leckien kanssa toimi: "Halusin naistaustalaulajan Suicide City ja Perfect Past biiseihin. Ensimmäinen ajatuksen oli Clare Torry, joka oli tehtynyt uskomatonta työtä Pink Floydin Great Gig In The Skyssa. Mainitsin tästä Leckielle ja seuraavana päivänä Torry oli studiossa!". Levyn äänittämisen aikaan Strangen poika Eugen syntyi. Manageria tämä iloinen asia ei ilahduttanut vaan hän oli raivoissaan siitä, että Strange oli poissa kuusi tuntia ja kukin näistä tunneista maksoi 120 puntaa kappale.

Levyä promotoitiin End Of The World kiertueella, josta tehtiin erittäin näyttävä ja sen kohokohta oli räjähtävät mallinuket. Tämäkään ei auttanut levy nousemaan listoille. Trouser Pressin arvio summaa levyn näin: "Figments of Emancipation refine the approach but lack the gonzo originality of the first record."

Ihan asian vierestä, mutta niin hauska pieni punkkiin liittyvä fakta, että kun Damendin Dave Vanian meni naimisiin vuonna 1977 niin Doctors of the Madnessin Kid Strange oli Vanianin bestman. Niin ja liittyihän Vanian Doctorsin kokoonpanoon aivan näiden viimeiseissä vaiheissa vuonna 1978.

Nostot levyiltä ovat: Suicide City (For Jacqueline) ja Doctors Of Madness (For Me & You).

Levy numero 63, Joulukuu 1976

[Various: 1976 Max's Kansas City \(Ram Records RAM STEREO 1213\)](#)

Max's Kansas City oli New Yorkin legendaarista keikkapaikoista se toinen – tai itse asiassa ensimmäinen, sillä avattiin osoitteeseen 213 Park Avenue South jo joulukuussa 1965. Siitä tuli nopeasti New Yorkin runoilijoiden, taitelijoiden ja kirjailijoiden kohtauspaikka ja kun Andy Warholin porukka alkoi hengata siellä rockväkikin tuli paikalle. Kun glam-aikakausi alkoi New Yorkissa hiipua, niin alkuperäinen Max's Kansas City suljettiin vuonna 1974. Se avattiin uuden omistajan Tommy Dean Millsin toimesta vuonna 1975. Uusi paikka aloitti discona, mutta pian sinne alettiin buukkaamaan myös bändejä. Bookkaamisesta alkoi vastata Peter Crowley, jonka linja oli varsin punkkia suosiva. Pian paikka kilpaili CBGB'sin kanssa kaupungin ykkös rockklubin tittelistä. Myös teatteripuolelta ja Andy Warholin porukoista ponnista Cherry Vanilla tekee ensi levytyksensä tällä kokoelmalla.

Kun CBGB's teki oman live-levynsä, piti Maxin vasta kilpailuun. Maxissa päädyttiin toiseen ratkaisuun ja levyille otettiin studiobiisejä niiltä bändeiltä jotka keikkailivat Max'sissä ahkeraan tuohon aikaan. Suurin osa äänitettiin levyä varten, osa saatiin bändeiltä suoraan. Artistikattaus on mielenkiintoinen (Wayne County And The Back Street Boys, Suicide, Pere Ubu, Cherry Vanilla And Her Staten Island Boys, The Fast, Harry Toledo ja The John Collins Band), mutta valitettavasti kaikilta levyllä ei ole läheskään uran parasta materiaalia. Wayne Countyn levyn "nimibiisi" Max's Kansas City 1976 nousee selkeänä helmenä esille nipusta. Biisi on muuten Waynen ensimmäinen levytys, kuten lähes kaikilla levyn bändeillä. Vain Pere Ubu oli ehtinyt levyttää ensi singlensä omalle Hearthan merkilleen. Pere Ubu toimitti kokoelmalle Final Solution biisistä. Toinen demon toimittanut bändi oli Suicide, jonka Rocket U.S.A. oli jo tässä vaiheessa kovaa kamaa teknisistä puutteistaan huolimatta. Levy julkaistiin Maxin omistajan Tommy Deanin omalla Ram Recordsilla ja tuottajana toimi Maxin bookkari Peter Crowley. Ram Recordsin taru jäi lyhyeksi. Vuonna 1977 tuli Max's Kansas City Volume II, joka on varsin vaatimaton tähän ykköseen verrattuna, sekä vuonna 1978 The Fastin single It's Like Love / Kids Just Wanna Dance

Ensimmäinen nosto on tietenkin tuo Wayne County And The Back Street Boys: Max's Kansas City 1976 ja yhtä ilmeinen on kakkonen, Suicide: Rocket U.S.A.

